

Giới thiệu Cẩm Ái Tình Nhân

Thể loại: hiện đại, HE

Số chương: 10 chương+kết

Edit+Beta: lephngoc+mkhoi

Converter: meoconlunar

Theo cảm nhận của cô thì cô cứ nghĩ rằng anh là cầu thủ ngôi sao, và cũng là thần tượng trong cảm nhận của ngàn vạn người mê bóng.

Người say đắm ngưỡng mộ anh nhiều như sao trên trời, như cát ở biển.

Ai ngờ trên sân bóng anh lại nổi tiếng bình tĩnh, thậm chí gần như là kẻ máu lạnh.

Lại phải đè nén tình cảm nồng nhiệt đang dâng trào vào lòng, chỉ vì một cô gái.

Mà cô là người em gái anh không thể yêu một cách quang minh chính đại!

Anh và cô chỉ là anh em trên danh nghĩa nhưng thật ra không có quan hệ huyết thống.

Thử nghĩ xem, anh là người đàn ông cao ráo tuấn tú, còn cô là thiếu nữ xinh đẹp lém lỉnh vui vẻ hoạt bát.

Ở chung với nhau dưới một mái nhà, làm sao có thể không xảy ra chuyện?

E ngại danh nghĩa anh em, hai người đều có tình cảm lưu luyến nhưng căn bản lại không thể công khai hẹn hò...

Tuy nói người lớn có ân tình sâu nặng như trời, nhưng anh sẽ phải trả giá bằng cách buông xuôi tình cảm của mình hay sao?

Cô lại nhẫn tâm cắt đứt quan hệ giữa hai người, không nói một tiếng bỏ đi.

Đề lại anh đối mặt với ba mẹ, như người đánh mất trái tim, anh điên cuồng đi tìm cô khắp nơi!

Hừ! Cho dù cô có chạy đến chân trời góc biển, anh nhất định phải tìm ra cô.

Nhất quyết không từ bỏ, lại càng không cho phép cô có quyền khước từ anh...

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Ái Tình Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Tuyết rơi ngập trời, ở ngoại ô thành phố, nóc một tòa nhà bị tuyết phủ đầy

Bíp-

Máy ghi âm của điện thoại trong phòng khách hoạt động, bắt đầu thu lại lời nhắn.

"Alo, con gái à, con ngủ rồi sao? Hôm nay bên ngoài bão tuyết lớn lắm, ba mẹ bên này tìm khách sạn ở, ngày mai xem tình hình thế nào sẽ quay về. Một mình con ở nhà cẩn thận cửa nẻo, khóa cửa kỹ càng, nhớ kiểm tra xem đã tắt ga hay chưa nhé, lò sưởi mở lớn một chút..."

Người làm mẹ lúc nào cũng hay cảm rằm, cho dù con gái mình đã tốt nghiệp đại học vẫn lo lắng như khi còn bé.

"...Anh con chắc là cũng bị kẹt trên đường, ba mẹ lúc này có gọi cho nó rồi, chắc trước tối mai nó mới về. Một mình con có sợ không? Haiz, trận bão tuyết này thật lớn quá chừng, để con ở nhà ba mẹ cũng rất lo..."

Lời lo lắng dằn dò liên miên của người mẹ cuối cùng cũng kết thúc, bíp một tiếng, máy ghi âm tắt hẳn, căn phòng chìm vào im lặng

Nhưng không phải hoàn toàn không có tiếng động nào, ít ra tiếng gió ngoài cửa sổ rất lớn, cứ từng cơn từng cơn mạnh hơn, làm cánh cửa sổ bằng gỗ rung lên lạch cạch.

Ngoài ra, còn có tiếng thở gấp gấp rất nhỏ...

"Ồi..." Tiếng thở dài khó nén khe khẽ phát ra, vọng lại trong căn phòng u tối, tĩnh lặng.

Cửa phòng khép hờ, trên nền nhà vương vãi quần áo, ở cửa chính dưới lầu là áo khoác, trên cầu thang là chiếc áo sơ mi nam, ngay cửa phòng là quần dài, còn trong phòng phía trước giường là chiếc áo ngủ màu hồng.

Trên giường, hai bóng người bám chặt lấy nhau. Thân hình người đàn ông màu đồng cao lớn khỏe mạnh ép chặt lấy thân thể thon thả mềm mại trắng nõn, cặp đùi mỡ miều kẹp vào thắt lưng gầy gầy, trong lúc nhấp nhô va chạm, giọng nói nhỏ nhẹ nũng nịu bật ra giữa hơi thở hỗn hển.

"Có, có điện thoại..." giọng nữ khe khẽ.

"Em không tập trung." giọng nói khàn khàn trầm thấp khêu gợi phát ra, bị lửa dục làm cho siết chặt

"Em không có... Uhm-,"

Va chạm càng thêm dồn dập mạnh mẽ, khiến người ta phải cầu may chịu đựng, vừa khó chịu vừa khoan khoái, cái miệng nhỏ nhắn vì bị hôn mà hơi sưng lên đỏ hồng khẽ má, bắt lực van xin. "Đừng, đừng vậy mà... anh..."

"Em gọi anh là gì? Gọi lại." Mồ hôi nhỏ giọt trên khuôn mặt đàn ông ngấm ngấm anh tuấn, anh ta ngang ngược ra lệnh.

"Không muốn... A....."

Khó kiềm nén nổi cảm xúc mạnh mẽ, nước mắt lạnh lẽo chảy xuống, cô gái bị ném lên cao, rơi vào khoái cảm mãnh liệt, thét lên một tiếng, thân thể trắng trẻo mềm mại được phủ lên một màu hồng đẹp đẽ, run rẩy không ngừng.

Người đàn ông cũng đến cực điểm, giống như bị nổ tung, toàn bộ đầu óc bùng nổ, không thể kiềm chế mà tuôn trào, cổ bắn vào nơi sâu nhất một cách đầy khao khát.

Như từ trên trời cao rơi xuống, đầu choáng mắt hoa chỉ có thể bắt lực thả gấp, sau màn ân ái dữ dội, bị một thân hình vận động viên cấp quốc gia cường tráng rắn chắc ghim chặt trên giường, Tống Lăng Tâm ngay cả một ngón tay cũng không nhấc lên nổi, gần như sắp ngất.

Người đàn ông hôn lên môi, lên hai gò má, lên tai cô. Dường như không còn chút sức lực chống cự nào, môi hai người chạm vào nhau, hai đôi môi hé ra nghiêng qua, hôn lẫn nhau, một nụ hôn nóng bỏng lại lần nữa được nhen nhóm lên.

Khoảng một tiếng trước, cô vừa mở cửa ngay cả nói cũng không kịp nói, người đó giống như gió lốc xông vào ôm cô, miệng lập tức bị chiếm lấy, nụ hôn cuồng nhiệt trong một giây đã thiêu đốt lí trí cô.

Gót giày dính đầy tuyết đá sập cửa, bàn tay xoay qua khóa lại, bám chặt lấy nhau từ lúc cởi bỏ quần áo, vội vã sôi nổi tìm kiếm sự ấm áp của đối phương, đi thẳng lên lầu, vào phòng, trên giường, vậy mà đôi môi mỏng đẹp đẽ cương nghị trước sau không hề rời khỏi cô.

Khuôn mặt, mũi, miệng, sau tai, cổ, trước ngực cô... Dù sao thì toàn thân trên dưới, mỗi một tấc da thịt chỗ nào mà chưa từng bị người đàn ông này hôn qua?

Cả con người cô... sớm đã là của anh.

Cánh tay ôm chặt đôi vai rộng, cô vẫn là nén không được, yếu ớt thở dài giận dỗi.

"Thở dài gì vậy?" Người đàn ông thỏa mãn căn bản là không muốn nhúc nhích. Mấy tháng qua nhưng nhớ đến phát điên, khó khăn lắm mới được "giải khát", anh hài lòng khẽ hôn lên gương mặt yêu kiều của người nằm dưới "Ba mẹ ngày mai mới về đến, chúng ta còn cả một đêm.

Nghe thấy hai tiếng "ba mẹ", Tống Lăng Tâm lại nhăn mày, khuôn mặt xinh đẹp vẫn còn say sưa vì sót lại đam mê, phảng phất bị u buồn bao phủ.

Cô giẫy người một cái, đẩy đẩy vùng ngực bóng loáng cứng cáp như đá cẩm thạch kia, cố thoát khỏi vòng ôm khư khư và áp chế. "Em... em đi tắm cái đã, sau đó giúp anh trải giường. Em cứ nghỉ anh ngày mai mới về đến nhà, còn định sáng mai làm tiếp cũng kịp..."

"Ngày mai nói sau." Người đó chuyên quyền hạ lệnh, một lần nữa chụp lấy cổ tay mảnh khảnh của cô, đặt ở hai bên đầu. Anh hơi rướn thân trên, chạm vào ngọn đèn tạo ra chút ánh sáng yếu ớt, chăm chú nhìn chằm chằm vào cặp mắt vẫn còn do dự kia, "Sao vậy?

"Không có gì."

Tuy nói vậy nhưng cô lại không nhìn anh

Giọng nói của người đó đã muốn mang hơi hướm cảnh cáo, "Em nhìn qua anh này, rốt cuộc là làm sao vậy? Nói đi.

Tống Lăng Tâm cắn môi, bướng bỉnh không thèm nhìn, không vâng lời.

"Sao vậy? Ngay cả lời anh trai nói mà cũng không nghe à?"

Hàm răng càng cắn chặt hơn, sâu hơn vào cánh môi đầy đặn. Hai chữ "anh trai" y như mũi tên bén nhọn xuyên vào tim cô.

Trước thì bị tình cảm mãnh liệt thiêu sạch lí trí, không còn chút kháng cự nào, sau thì quán quýt như củi khô bốc cháy, lúc này, cảm giác hối hận quen thuộc tầng tầng lớp lớp kéo đến.

Trong lòng gào thét, vì sao lại thế này... "Anh trai" cô cũng lặng lẽ thờ dài.

"Lại hối hận sao?!" Giọng anh chuyển thành chán chường.

Suýt nữa bị câu nói gay gắt làm rơi nước mắt, Tống Lăng Tâm vẫn không lên tiếng, càng cắn chặt môi.

Đáng vẻ của cô trong mắt Tống Khải thật sự là vừa đáng giận lại vừa đáng yêu.

Cảm giác của cô, đều luôn luôn phức tạp khó phân như thế, vừa yêu vừa hận, tràn ngập mâu thuẫn.

Chính là động tác của anh lúc này

Khuôn mặt lạnh lùng quay người rời khỏi cô, vẻ như không một chút yêu thương, bỏ mặc cô co rúm suy nghĩ kéo dài thì anh khom người bế bổng cô lên.

Khuôn mặt anh tuấn, sắc mặt lúc nào cũng rất lạnh lùng, nhưng lúc ôm cô đưa vào phòng tắm tắm cùng lại cẩn thận, dịu dàng hết mức. Sợ cô bị lạnh, nên anh luôn ôm cô, lấy nhiệt độ cơ thể sưởi ấm cô, sau khi điều chỉnh độ nóng của nước mới kéo cô vào dưới vòi sen, cho nước chảy xuống, bàn tay to lớn xoa vuốt đùi và vòng eo mềm mại của cô.

Thái độ vốn đang buồn bã, khi anh dịu dàng chăm sóc, thì từ từ biến mất. Toàn thân Tống Lăng Tâm như muốn tan ra, mềm nhũn, dễ chịu khiến cho hai con mắt đều díp lại.

"Tự cắn mình thành như thế, đồ ngốc."

"Anh trai" cô nửa đau lòng nửa quở trách cúi đầu thờ dài, ngón tay thon dài xoa nhẹ đôi môi đỏ mọng.

Trời sinh cô môi hồng răng trắng, khuôn mặt sáng đẹp vui vẻ, hơn nữa còn có đôi mắt to long lanh làm rung động lòng người. Chỉ có anh mới biết được đáng vẻ ngọt ngào muốn chết đi được của cô gái bé nhỏ này, thỉnh thoảng lại bùng bình, nói bao nhiêu cũng không nghe lời.

Nên lúc trên giường, anh không hề dồn ép hỏi cho bằng được, bởi vì hoàn toàn chẳng có ích gì.

Lúc này, vẻ mặt ngang bướng kia bị anh làm tiêu tan. Cô như con mèo nhỏ vô cùng thoải mái nhắm mắt lại, còn vô tình vươn đầu lưỡi đáng yêu khẽ liếm một chút lên đầu ngón tay nhẹ vuốt cánh môi cô của anh.

Một động tác nhỏ vô ý, không mang tà niệm, lại làm một người đàn ông hai mươi tám tuổi chấn động toàn thân.

Sau đó, chỉ trong nháy mắt, cô bị đẩy ép vào bức tường gạch men lạnh ngắt.

"Ồi" Tống Lăng Tâm hoảng sợ, đôi mắt mở to, không nén được kinh hoàng.

Nhưng tiếng kêu hoảng sợ trong phút chốc biến mất. Miệng cô bị chặn lại, khi bị hôn chỉ có thể bất lực chống cự.

Rèm mi ướt bất lực rũ xuống, người đó quyết đề lên người cô, chen vào giữa hai chân cô. Chân phải của cô bị nâng lên, quặp vào bên eo anh, sau đó dục vọng nam tính đâm thẳng vào khu vực nữ tính mềm mại của cô mà chiếm cứ, liên tục cọ xát, khiến cho người dễ nhạy cảm như cô phải hét lên giữa làn môi anh.

"Anh muốn em." Miệng anh mạnh mẽ chiếm giữ giống như cơ thể to lớn, làm cho không ai có thể kháng cự, không thể chống đỡ

Cánh tay trắng trẻo bám vào đôi vai rộng tròn ướt của anh, cô lại nhận một lần xâm nhập nữa. Không còn cách nào, một lần nữa bị đẩy vào vực sâu tình dục.

Tống Khải hôn thật sâu lên đôi môi mọng đỏ cảm dỗ rồi ngừng lại, xuôi theo cổ đi xuống hôn lên vùng ngực cô. Nụ hoa ngọt ngào nhạy cảm đỏ hồng vươn lên như khăn cầu anh yêu chiều. Cúi đầu xuống, Tống Khải ngậm một bên vào miệng, dùng sức hôn mút, khiến cô run rẩy liên tục, thoát ra hơi thở thật dài đáng yêu.

"A... nhẹ chút... Đừng, đừng cắn..."

Bàn tay to lớn ngấm đen nâng cặp mông trắng mịn lên, cọ xát mạnh vài cái, sau khi cảm thấy cô trở nên ướt đầm, vịn eo một cái, lần nữa sự hưng phấn nóng rực thúc vào sâu trong cô. Phòng tắm mờ mờ hơi nước, tất cả đều trở nên mơ hồ. Tống Lăng Tâm ngẩng đầu, bị che giấu trong tiếng nước chảy ồn ào, hơi thở lúc sau chuyển thành tiếng thét chói tai, tuyên bố bản thân lần thứ hai thực sự bị chinh phục.

Nước mắt rơi xuống, nhưng mờ mịt trong hơi nước, hai người ở trong căn phòng đầy dục vọng quay cuồng ân ái đều không còn sức để chú ý.

Sáng sớm, sau một đêm bão tuyết, ánh sáng yếu ớt chiếu vào cửa sổ.

Thật ra cũng không còn sáng lắm, đã sắp hơn mười giờ, chỉ là đêm qua bị quấy rầy đến gần sáng tốn hao sức lực, vậy nên ngủ mê man, nếu không Tống Lăng Tâm đã dậy từ rất sớm.

Hôm nay cô không muốn rời khỏi giường.

Vì trong chăn bông rất ấm áp. Hơn nữa cô được ôm vào trong một vòm ngực rắn chắc, ấm áp dễ chịu y như lò sưởi chuyên dụng, cho dù không mảnh vải che thân cũng chẳng hề cảm thấy lạnh chút nào.

Cô thật sự không một mảnh vải che thân. Tay anh không vội vàng, thật chậm rãi chuyển động, cảm nhận cảm giác tuyệt vời của thịt da trần truồng hên người cô. Cô mơ mơ màng màng tỉnh lại, nhưng chưa hoàn toàn tỉnh hẳn mà chỉ nửa tỉnh nửa mê.

Toàn thân hơi đau đau, nhất là vòng eo và hai chân, giữa chân lại càng tê dại một cách kì lạ... Ngón tay thon dài nam tính chẳng biết từ lúc nào đã tìm đến chỗ ấy, xús xas thông thả xoa nhẹ, chònh ghẹo nụ hoa, cánh hoa đáng yêu.

Tay chân cô không còn sức, đầu óc mê man, trong lúc dễ chịu mang một tí ngượng ngùng, tim từ từ đập nhanh hơn, nhanh hơn...

"Uh..." Cơ thể cô sớm đã được "dạy dỗ" nên cực kì nhạy cảm, vòng eo không tự chủ được mà ưỡn lên, có chút trốn tránh, lại có chút hướng về phía đầu ngón tay hư hồng kia...

"Tỉnh rồi à?" Ma quỷ ở phía sau nói bên tai cô, rồi cúi đầu, hôn lên trên đôi vai trần của cô.

Cô mơ mơ màng màng, đáng yêu như chú mèo kêu meo meo, thốt ra tiếng ưm ngọt ngào; sau vài cái vuốt ve gấp gáp, cô tan chảy trong tay anh.

Không mãnh liệt cuồng si như đêm qua, mà là một cảm giác chậm rãi dịu dàng khiến cô rên rỉ thở gấp, còn tưởng như đang nằm mơ.

Đến khi cảm thấy bông bênh kích thích, lẽ ra quay lưng về phía anh thì cô quay người lại, hé mắt nhìn khuôn mặt đẹp trai mang đầy vẻ thỏa mãn cùng cung chiều.

Chiếc cảm cương nghị đã lún phún râu, vẻ nghiêm túc lạnh nhạt thường ngày không còn nữa. Tống Khải lúc này, trong con ngươi đen lấp lánh, là một cảm giác dịu dàng khôn tả.

Cánh tay cô chủ động vòng quanh cổ anh, thân thể mềm mại bị đánh thức tựa vào thân thể cứng cáp của anh. Cô nghe thấy tiếng hít vào của anh, cảm nhận được toàn thân anh cứng lại, chắc chắn là anh đã bị khuấy động rồi.

Nhưng Tống Khải không hề cử động, anh chỉ hít thở thật sâu.

"Không muốn sao?" Giọng nói Tống Lăng Tâm yêu kiều mệt mỏi, vương thêm chút khàn khàn, mê hoặc tận xương tủy.

"Không được, ba mẹ sắp về tới rồi." Tống Khải nuốt xuống, đột nhiên xê dịch cơ thể, cố nén ý nghĩ muốn đè lên cô, ham muốn được yêu thật nặng nề. "Anh đi thu dọn lại một chút. Em ngủ tiếp một lát đi, bữa sáng xong anh sẽ gọi em."

"Ừm." Tống Lăng Tâm ngoan ngoãn gật đầu. Cô mệt đến mức không mở nổi hai mắt, lại sắp thiếp đi.

Rời khỏi nơi hết sức ấm áp đến mê man, Tống Khải cúi xuống đòi thêm một nụ hôn dài nóng bỏng, rồi mới buông tha khuôn mặt đỏ ửng, cái miệng vừa hồng vừa sưng để cô ngủ.

Trước tiên lấy áo ngủ của cô đặt bên gối, để cô trở dậy là có thể mặc vào, sau đó đi nhặt nhanh quần áo của mình, nhét lại vào túi du lịch. Thay bộ quần áo thể thao sạch sẽ, đem đồ đạc trong nhà sau đêm qua vì tình cảm quá mức mãnh liệt đụng trúng phải từng cái từng cái để lại vị trí cũ, Tống Khải còn sắp xếp lại chăn nệm trong phòng mình, phòng tắm cũng sửa sang lại cho sạch, nói một cách đơn giản, làm cho mọi chuyện đêm qua như chưa hề xảy ra.

Cuối cùng, cầm túi du lịch đem đến để gần cửa, cha mẹ anh khi về thế nào cũng nhìn thấy biểu hiện giả dối "con trai cũng vừa về đến". Sẽ không ai nghi ngờ anh mạo hiểm tuyệt to gió lớn về nhà trước một đêm, lại còn... dễ dàng lợi dụng một đêm này, qua đêm trên giường của "em gái" mình.

Em gái. Nghĩ đến hai chữ này, nghĩ đến người đang cuộn tròn trên giường nằm ngủ, vẻ phức tạp mâu thuẫn lại bao phủ mặt anh.

Cô vốn không phải là em gái của anh. Nhưng, chính xác hơn bao giờ hết là em gái của anh thật.

Quan hệ thiên hình vạn trạng lộn xộn không rõ ràng, làm rõ ra sao, anh không biết bắt đầu từ đâu.

Mang về mặt lạnh lùng thu dọn tất cả đồ đạc xong xuôi, vào nhà bếp bắt đầu pha cà phê, nướng bánh mì, tiện tay chiên phần trứng cho hai người, ở bên ngoài mấy năm nay Tống Khải làm hết sức thuần thục gọn gàng, không lâu sau bữa sáng đã làm xong.

Nhìn cà phê, sandwich còn nóng hổi trên bàn, anh nhìn đồng hồ, sau khi nghỉ ngơi một chốc, nhanh chóng sắp thức ăn vào khay, rót cà phê vào tách, rồi bùng lên lầu.

Tiểu thư say ngủ còn nhõng nhẽo chưa chịu rời giường, làm anh phải vừa dỗ dành vừa dọa dẫm. Sau khi thức dậy, cô mềm nhũn dựa vào ngực anh, tách cà phê cũng được đưa đến miệng, sau khi được đút vài hớp cà phê, lúc này mới tỉnh hẳn.

"Ăn sáng đi." Tổng Khải cầm miếng sandwich thơm ngào ngạt đưa đến trước miệng cô, "muốn tự ăn hay có người đút? Em bao nhiêu tuổi rồi, hử?"

"Không muốn ăn..." Cô còn đang làm nũng.

"Không ăn không được, nhanh lên, ba mẹ sắp về đến rồi."

Vừa nghe nói đến "ba mẹ", Tổng Lăng Tâm lập tức hoàn toàn tỉnh táo. Cô mở to mắt, ngồi thẳng người dậy, hít thật sâu vài lần, rồi cầm miếng sandwich bắt đầu ăn đàng hoàng.

"Ngoan." Anh lúc này mới yên tâm đứng lên, khom người hôn lên tóc cô. "Cà phê anh để bên cạnh. Ăn xong thì thay quần áo rồi xuống dưới."

Ánh mắt nồng nàn không rời thân thể mềm mại xinh đẹp của cô, làn da trắng như tuyết in nhiều dấu hôn ửng đỏ, tất cả đều là kiệt tác của anh. Anh mỉm cười, trước khi đi ra còn dặn lại một câu: "Mặc áo len cao cổ vào. Anh để trong phòng tắm rồi đấy."

"À, ừ." Tổng Lăng Tâm gật gù đầu.

Đáng lẽ không nhận ra điều bất thường, đến khi Tổng Khải đi xuống lầu, cô ăn ngấu nghiến, ăn xong đứng dậy chuẩn bị rửa mặt, chải đầu, thay quần áo, khi đi ngang qua bàn trang điểm thì nhìn thấy vật áo ngủ lơ lửng ra--

"Woa!" Kiềm không được tiếng kêu kinh hãi. Toàn thân cô đều toàn là những dấu hôn đỏ đỏ!

Hình ảnh hoan ái mãnh liệt cả đêm qua lần sáng nay đang hiện lại trong đầu, đã nhiều tháng xa cách, hai người hoàn toàn không tách rời nhau, cô còn nhớ rõ ngọn lửa ham muốn lóe lên trong mắt anh, anh vừa dịu dàng vừa nhẫn nại hôn cô, in dấu lên toàn thân cô, đến nỗi ngay cả cái chỗ đáng mắc cỡ, xấu hổ muốn chết cũng...

"Đáng ghét.." Mặt đỏ như lửa, cô che mặt phóng vào phòng tắm, lúc này mới phát hiện quần áo đã được đặt cẩn thận trên giá treo, từ áo len đến quần dài, cả áo ngực lẫn quần lót... Đều là Tổng Khải giúp cô, chọn đúng cái anh thích nhất là vải ren màu đen.

Nhờ chiếc áo ngực gợi cảm, làn da trắng như sữa và đường cong của cô càng được tôn thêm. Mỗi lần mặc chiếc áo này, anh nhìn thấy không khỏi kích thích, mon tron vuốt ve không rời tay.

Tối nay, cô sẽ mặc quần áo do chính tay anh lựa chọn, sau khi màn đêm tĩnh lặng buông xuống...

Không được nghĩ nữa! Thành linh cô xoay người mở vòi nước, để dòng nước lạnh đến tận xương dội lên khuôn mặt nóng bừng bừng.

Rửa mặt chải đầu thay quần áo xong xuôi, rề rề cả buổi mới chậm chạp đi xuống.

Ba mẹ quả nhiên đã về tới, đang vui vẻ kể lại đường sá đêm qua khó đi thế nào, bảo tuyết lớn ra sao.

"Xe của con cũng mau đem đi bảo trì đi, lái xe trong thời tiết thế này nhất định phải đặc biệt chú ý. Hôm qua đến sáng nay, ba mẹ trên đường đi thấy không ít tai nạn." Ông Tổng nghiêm khắc nhắc nhở.

"Sáng nay con mới về à? Sáng sớm đã đi sao? Có bị kẹt xe không con?" Bà Tổng lo lắng, ở trong nhà bếp vội vội vàng vàng, vì người nhà chuẩn bị cơm trưa.

Tối kỳ nghỉ đông, là lúc cả nhà sum họp, hơn nữa con trai cũng ở riêng về thăm nhà, món ăn đương nhiên thịnh soạn hơn ngày thường rất nhiều. Tiếng xào rau cùng với mùi thơm tỏa ra, âm thanh trò chuyện sôi nổi vang lên khắp nhà.

Nơi này tuy không là gia đình thật sự của cô, nhưng cho đến giờ cô chưa từng bị đối xử như người ngoài.

Có đôi khi, cô đột nhiên không khỏi chùn bước, giống như bây giờ, cảm thấy nếu cô tự ý bước vào sẽ làm hỏng điều gì đó.

Nên cô cứ đứng ở bậc cầu thang, chần chừ.

"A! Cục cưng, con xuống rồi, ngủ đến giờ sao? Tối qua một mình không dám ngủ, đúng không?" Bà Tổng vừa quay đầu, liền thấy Tổng Lăng Tâm, lập tức cất cao giọng gọi cô. "Có đói bụng không? Có cơm trưa ngay đây, con tới dọn bàn nhanh đi!"

"Dạ." Cô đáp, rồi ngoan ngoãn đi vào bếp, bắt đầu phụ dọn bàn.

"Ba với mẹ đây, lo lắng không yên bụng, sáng sớm đã thức dậy chạy gấp về đây. Một mình con ở nhà có sợ không? Tiếng gió lớn quá nhỉ?" Bà Tổng một mặt ân cần hỏi, một mặt không ngừng tay xào đồ ăn.

"Con thật sự không sao..." Khuôn mặt không khỏi nóng lên, Tổng Lăng Tâm chỉ có thể cúi đầu không dám nói nhiều.

Đêm qua, cô sao lại "một mình" được? An toàn ngủ trong lòng ngực mạnh mẽ ấm áp, cơ bản là cái gì cũng không sợ!

"Con nó sắp sửa tốt nghiệp đại học rồi, không cần khăn trương như thế. Sau này lập gia đình, là người làm chủ gia đình, chẳng lẽ còn sợ này sợ nọ sao?" Người cha lên tiếng, đôi mắt phía dưới cặp mày rậm sáng ngời, từ giọng nói đến vẻ mặt đều nghiêm nghị khiến người khác khiếp sợ.

Bà Tổng nghe thấy hết! Không bị hù dọa ngược lại còn bật cười.

"Ông còn nói, hôm qua ngủ không được lẫn qua lộn lại là ai vậy?" Bà Tổng múc canh đưa cho chồng và con trai, rồi cười nói: "Sáng sớm đã muốn về nhà, cũng là ai?"

Ông Tổng làm mặt lạnh đón chén canh, rồi bung chén com Tổng Lăng Tâm đưa, làm bộ như không nghe thấy lời vợ trêu chọc, bắt đầu miết mài ăn com.

Ba người còn lại đều nở nụ cười thấu hiểu, bao gồm cả một người dứt khoát không mở miệng, nín lặng như tượng là Tổng Khải.

Dù sao chỉ cần Tổng Lăng Tâm ở đây, ba mẹ đều tập trung chú ý vào cô, nói cô là hòn ngọc quý trên tay cũng không quá, bất kể là một năm trước đây, qua hai lần thăm viếng, là lúc cô mười mấy tuổi khi nghỉ hè và nghỉ đông hàng năm đến chơi, thậm chí cả khi chính thức được nhà họ Tổng nhận nuôi...
Đều giống thế này.

Ba mẹ anh luôn hi vọng có một đứa con gái chăm sóc, nên vô cùng yêu thương đáng yêu của Lăng Tâm. Ba anh và ba của Lăng Tâm tuy rằng không cùng một nước, nhưng vì liên quan đến công việc, giao thiệp mật thiết, theo năm tháng trở thành bạn bè thân thiết của nhau, sau khi cưới vợ, hàng năm người này đều mang theo vợ con thăm hỏi người kia.

Cơ thể mẹ của Lăng Tâm không khỏe, lúc sinh cô lại càng suy yếu. Năm Lăng Tâm 12 tuổi, bà phát hiện mình bị bệnh ung thư, trong vòng một năm ngắn ngủi đã lìa trần, để lại con gái cùng người chồng quanh năm bận bịu công việc.

Lăng Tâm từ trước đến giờ không gây ồn ào. Cô nhìn thấy tình cảm sâu đậm của ba mẹ lại bị sinh li tử biệt, sau đó ba cô càng ngày càng tiêu tụy già nua, suốt ngày buồn bã, ngoại trừ làm một đứa con ngoan ngoãn, cô không biết làm sao để giúp ba mình vui vẻ.

Đến năm cô 17 tuổi, ba cô vì cảm cúm dẫn đến bị viêm cơ tim, cuối cùng không chữa khỏi đã bỏ lại cô. Khoảng nửa năm sau, cô được nhà họ Tổng nhận nuôi, từ nơi nhiệt đới đến sống ở miền bắc Trung Quốc mùa đông có bão tuyết càn quét, cũng đã được năm năm.

Năm năm rồi...

Tên cô, từ Lăng Tâm trở thành Tổng Lăng Tâm; chưa từng có nhà, trở thành có nhà; từ học sinh trung học trở thành người tốt nghiệp đại học, và từ một cô bé, biến thành một người phụ nữ.

Cô im lặng ăn com, cái đĩa trước mặt đã chất đầy đồ ăn do ba mẹ, cả "anh trai" Tổng Khải tình bơ gấp bỏ vào, cô thật may mắn được mọi người yêu thương.

Nhưng, càng như vậy, cô lại càng khó xử...

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ái Tình Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Tổng Lăng Tâm nằm mơ.

Trong giấc mơ, mẹ cô khỏe mạnh, ba cô cũng có dáng vẻ khỏe mạnh. Còn cô là học sinh tiểu học, lưng đeo cặp sách, trên người mặc đồng phục áo sơ mi trắng cùng váy carô, mang giày da nhỏ màu đen bóng loáng.

Bước tung tăng về nhà, ba cô đang ngồi uống trà chiều cùng người mẹ mảnh mai xinh đẹp. Cô bỏ cặp táp xuống, chạy vội vào trong lòng thơm ngát của mẹ, chờ mẹ ôm ấp cô.

"Mẹ thương con nhất, con là bảo bối của mẹ." Mẹ dường như luôn ca hát như vậy.

"Em thật là, cưng chiều con bé thành như vậy." Ba cười nói đầy yêu thương, dùng ánh mắt dịu dàng nhất nhìn hai người phụ nữ quan trọng như chính sinh mệnh của mình.

"Ba ơi, khi nào gia đình mình mới được ngồi máy bay tới nhà bác Tổng chơi vậy?" Tiếng nói thanh thúy đáng yêu của trẻ thơ vang lên.

"Con thích đến nhà bác Tổng đến vậy sao? Sau này làm con gái nhà bác ấy được không?" Ba cô luôn cố ý giễu cợt, hỏi cô như vậy.

"Không được!" Cái đầu tròn vo cột tóc đuôi ngựa lắc lư lia lịa.

Cô chỉ thích cùng ba mẹ đi ra ngoài chơi. Đến thăm nhà họ Tống là chuyến du lịch thường lệ hàng năm của gia đình cô. Cô không cần đến trường, ba không phải đi làm, cả gia đình đều cười vui vẻ, mỗi ngày đều có đồ ăn ngon... Đây mới là điều cô mong đợi nhất lúc còn bé.

Đột nhiên, cảnh trong mơ bị thay đổi, hình ảnh mẹ ôm chặt cô dần dần biến mất, nụ cười mím đầy yêu thương của ba cũng tan biến, chỉ còn lại mỗi cô, vẫn mặc đồng phục, lưng đeo cặp như cũ, lẻ loi đứng ở sân bay xa lạ, vừa lạnh vừa đói, đưa mắt nhìn lại không thấy người quen, trong lòng không ngừng hoang mang vì sao mình không cao lớn lên được.

Nếu lớn lên, có phải mọi chuyện sẽ trở nên tốt hơn không? Có phải sẽ không cảm thấy bất lực như vậy không? Có thể hay không.

"Shh, shhh." Giọng nói trầm thấp dịu dàng vang lên bên tai cô, cô lập tức bị ôm vào lồng ngực cứng rắn mà ấm áp.

Hai má của cô áp vào khuôn ngực trần của người đàn ông, hai tay cũng vòng qua ôm lấy thắt lưng thon. Mọi thứ đều quen thuộc như vậy, hơi thở quen thuộc, sự ôm ấp quen thuộc, quen thuộc đến mức khiến cho người ta cảm thấy yên lòng.

Từ từ tỉnh lại, Tống Lăng Tâm mới phát hiện không hiểu sao lại rơi nước mắt, hơn nữa còn phát run.

"Lại nằm mơ à?" Nụ hôn trấn an cô. "Shh, không có gì, ngoan nào. Nói anh biết em mơ thấy gì đi."

"Mẹ em, còn có ba..."

"Không có anh sao?" Tống Khải cúi đầu hỏi. Bàn tay to ấm áp xoa lên gương mặt cô, dùng ngón cái lau nước mắt cho cô, sau đó nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, đôi môi mỏng nam tính vươn tới, khẽ hôn lên hai bên má non mềm láng mịn kia.

Thời tiết giá rét, đêm đông lạnh lẽo, mọi nơi đều tĩnh lặng tối đen, ngoại trừ tiếng gió, cơ hồ như chẳng còn âm thanh nào khác. Cô ẩn mình trong chăn đệm ấm áp, được ôm siết đầy dịu dàng, giữa mặt lên, đón nhận nụ hôn yêu thương.

Phòng cô ở lầu hai, là một căn gác nhỏ được mở rộng thêm, dưới lầu là phòng tập thể dục của Tống Khải, cách một khoảng với nhà chính, lối ra vào cũng không giống nhau. Đợi sau khi mọi người đi ngủ, bóng dáng thon dài to lớn của Tống Khải mới lặng lẽ xuất hiện.

Cũng may là có anh, chứ nếu không, trong đêm dài khốc mà giạt mình tỉnh dậy, cô không biết nên làm thế nào.

Thân người mềm mại mặc áo ngủ bằng vải bông thoải mái càng tựa vào anh hơn, quay đầu lại, cái miệng nhỏ nhắn chủ động tìm đến đôi môi mỏng, nụ hôn an ủi ngay lập tức biến đổi thành nụ hôn dài vừa nóng bỏng vừa ngọt ngào.

Ngón tay của anh trên cằm cô thoáng dùng sức, làm cô hé miệng ra, đầu lưỡi lập tức bị anh mút, quán lấy cọ xát, từng luồng điện theo đó mà nổi lên. Cô nhắm nghiền hai mắt, tận hưởng tình cảm mãnh liệt bốc cháy như lửa.

"Không muốn ngủ à? Hửm?" Vắt và lăm mới buông ra, anh tiến sát đến đôi môi đỏ mọng đang thờ dốc của cô, một mặt khẽ hỏi.

"Ôm em đi..." Cô nỉ non ngọt ngào yêu cầu.

Tay anh hạ xuống trước ngực cô, bắt đầu cời nút áo ngủ. Bởi vì cô ngủ không mặc áo lót, cho nên chỉ trong vài giây ngắn ngủi, áo ngủ đã được cởi ra, cô khóa thân được ôm vào trong lòng anh.

"Lúc anh ở nhà, em không cần phải mặc áo này, vướng víu quá." Tống Khải thờ dốc, thấp giọng nói vào bên tai cô, một mặt ném áo ngủ vừa mới cởi ra qua bên giường.

Dù sao mỗi đêm anh hầu như đều ngủ bên cạnh cô, hai người trẻ tuổi khỏe mạnh, căn bản không thể ngăn được khát vọng quyến luyến lẫn nhau, mặc kệ cô mặc cái gì trên giường, rốt cuộc đều bị anh cởi sạch.

"Vâng..." Là tiếng ngân khê cũng là lời đáp ứng; đôi môi nam tính đã tìm được nụ hoa trên bầu ngực đầy đặn trần trụi, hôn hít mút lấy treu đùa nó với tất cả yêu thương, khiến nó trở nên đỏ ửng se cứng đáng yêu như quả anh đào.

Cô trở nên miễn cảm run rẩy, nhúm mi tiếp nhận đầy thoải mái, một mặt co chặt lấy tay mình, cổ đèn nén cảm xúc ngượng ngùng, không nhin nổi mà thờ dài.

Kế tiếp, sẽ lại có một cuộc triển miên vừa nóng bỏng vừa nồng nhiệt, khiến cô mệt đến mức toàn thân vô lực, anh chắc cũng sẽ không dừng tay. Nhưng sau đó, cô có thể ngủ thật say, đến cả giấc mộng cũng không có.

Anh luôn... không cần cô gợi ý, có nằm mơ cũng không thể tưởng được tình cảm mãnh liệt đến thế, từ tư thế, đến cách thức, đều có thể vắt kiệt toàn bộ thể lực cũng khả năng tư duy của cô. Tựa như giờ phút này, anh tạm thời buông thả bầu ngực to của cô, nụ hôn nồng nàn một đường kéo dài từ trên xuống, thẳng xuống... thẳng xuống...

"Ừm!" Hai chân của cô bị tách mạnh ra, nơi nhạy cảm thâm kín nhất, khẽ run lên, cái lưỡi nam tính ngang tàng chiếm trọn nơi ấy, không hề thương hương tiếc ngọc dùng sức hôn liếm, khiến cô lập tức khó có thể chống đỡ nổi.

Anh rất hiểu cô. Trong tình dục, anh là người dẫn dắt cô; mang lại cảm giác cho cô, dựa vào toàn bộ những phản ứng, thích thú của cô mà anh biết phải

khieu khích hay lam gi tiep theo... tat ca anh deu biet ro.

"Um..." Bôi vì không dám thốt thành tiếng, cô nắm lấy một góc chăn, cắn chặt hai hàm răng, đè nén tiếng thét chói tai khó cưỡng.

Vẫn còn dư âm của từng cơn sóng hoan ái trời bỗng bình, anh dịu dàng nhưng vẫn kiên trì chiếm đoạt cô. Vật nam tính nóng rực còn quá cương cứng, chứng minh anh vẫn rất hưng phấn. Thúc thật mạnh thật sâu vào cảm địa trơn ướt của cô, Tổng Khải ngẩng đầu lên, cắn răng cố nén lại suy nghĩ, muốn dồn dục vọng bắn ra thật mạnh.

Bàn tay nhỏ bé trắng muốt xoa lấy khuôn mặt tuấn tú đầy nam tính đã thấm mệt vì dùng sức. Trong bóng đêm, cô cố gắng mở to mắt, muốn nhìn rõ dáng vẻ đầy xúc cảm của anh. Cô thích nhìn biểu cảm không khống chế được của anh, hơn nữa người làm anh không khống chế được, chính là cô...

"Ôm chặt anh đi." Anh kéo tay cô qua, in dấu hôn nóng bỏng như lửa vào lòng bàn tay cô, sau đó vòng cánh tay ngọc của cô qua vai, và đòi hỏi.

Cô ngoan ngoãn ôm chặt lấy thân thể cường tráng của anh, khẽ mon tron tấm lưng cuộn cuộn săn chắc, rồi đón lấy sự xâm lược ở thân dưới của anh, phải gọi là dịu dàng đến đau lòng người, lại càng khiến người bên trên muốn hung hăng giày vò.

"Um..." Sự tấn công mãnh liệt làm cô khó chịu nhíu mày, hàm răng cắn vào vai anh. Cảm giác đau đớn khi bị vật đàn ông hung mãnh đoạt lấy, hơi thở hỗn hển, cơ thể mất cảm giác độ của cô lại bị ném lên rất cao, trên tầng mây phiêu đảng, cô thất trở nên nhanh mạnh hơn, làm cho cơn dục vọng đang cháy bùng hực của anh bị dồn đến cực hạn.

Trong phòng, vẫn tối đen tĩnh mịch như cũ. Giống như ngọn lửa tình, đều bị bóng đêm che phủ, mặc sức bốc cháy ngùn ngụt.

Ngày hôm sau, cô ngủ một mạch tận đến khi mặt trời lên cao, gần đến giữa trưa mới thức dậy.

"Lăng Tâm vẫn chưa thức dậy à?" Trên bàn ăn, chỉ có ba phần điểm tâm, ông Tổng nghiêm mặt hỏi.

"Tôi nghiệp con bé, học đến năm thứ 4, bài vở nặng như vậy, còn phải giúp giáo sư tiến hành kế hoạch nghiên cứu cái gì đó, mỗi ngày đều bận đến tối khuya, vất vả lắm mới được nghỉ, ông cho con bé ngủ lâu một chút, thì có sao đâu?" Bà Tổng bất mãn hỏi lại.

"Tôi không phải không cho con nó ngủ, nhưng ngủ đến tận giữa trưa như vậy, sẽ không ăn sáng được." Ông Tổng lạnh lùng nói.

Hóa ra là như vậy. Không phải là trách tội con gái ngủ quá muộn, mà là đau lòng vì con chưa ăn sáng. Tổng Khải ngồi một bên vui đầu uống canh nóng hôi hổi, trong lòng nhìn không được muốn cười.

"Cứ để cho bảo bối ngủ đi! Nhưng còn con đó, làm anh trai, khó được về nhà một chuyến, cũng không lên tiếng là sao?" Người làm mẹ bắt đầu tìm con mình truy vấn. "Sao không nói chuyện với ba mẹ? Ít nhất cũng nói một chút về chuyện luyện bóng gần đây nhất chứ?"

"Cũng khá tốt." Chuyện công việc, lúc ở nhà anh hiếm khi nhắc đến.

Nghề nghiệp của anh là vận động viên. Cho dù luôn là ngôi sao đẳng cấp, chơi bóng là một phần quan trọng đối với sinh mệnh của anh, dù sao anh vẫn rất ít khi đem chuyện hơn thua được mất này về nhà.

"Già cả như ba mẹ đây không phản đối con, nhưng con đừng có lạnh nhạt với bảo bối được không? Mẹ thấy tình cảm anh em mấy đứa càng ngày càng xa cách, con trở về lần này, phải nói chuyện mấy câu với nó đi?"

Lạnh nhạt? Xa cách?

Anh trầm nghĩ đến bộ dáng kiều mị của cô, mới đêm qua hai người còn chia sẻ tình cảm cháy bỏng mãnh liệt... Tổng Khải giật giật khóe môi, nhớ tới nhìn không được mà cười khổ.

Trước mặt người khác, họ luôn duy trì khoảng cách chỉ khách sáo, Tổng Lăng Tâm căn bản ngay cả nhìn thẳng vào anh cũng rất hiếm, cho nên trong mắt của ông bà Tổng, họ cư xử với nhau thực sự rất khô khan.

Bóng người xinh đẹp lẳng lặng đi vào nhà ăn, khuôn mặt vẫn còn ngái ngủ dường như đồ ửng lên. Dưới ánh mặt trời mùa đông, vẻ xinh đẹp của cô làm cho người khác ngừng thở.

Đôi mắt sáng long lanh nhìn anh một cái, thoáng nhìn rung động, liền dời đi rất nhanh, không dám nhìn nữa.

Bởi vì, chỉ cần đối diện tia nhìn chăm chú nồng nhiệt của anh, không cần đến vài giây, Tổng Lăng Tâm cũng biết, mặt mình nhất định sẽ nóng dần lên, ửng đỏ, rất có khả năng bị phát hiện.

"Mau đến ăn cơm đi con, ba con đang nói, con ngủ đến trưa như vậy, điểm tâm cũng không ăn!" Bà Tổng vừa nhìn thấy cô, lập tức cất giọng quan tâm. "Dạo gần đây con gầy đi phải không? Trên người con chẳng có mấy lạng thịt, con ăn nhiều vào một chút! Kỳ nghỉ đông này, nhất định phải nuôi cho con mập lên một chút, tránh bị người ta nói mẹ bỏ đói con!"

"Không được giống những đứa con gái khác đi học để giảm béo." Đôi mắt sáng ngời của ông Tổng nhìn con gái chăm chú, vẻ mặt không đồng ý, "Ôm

yếu như thế thì giảm cái gì? Hôm nay, đi theo anh trai vận động, chạy bộ mỗi ngày, sắc mặt mới có thể tốt lên một chút."

Sắc mặt cô còn muốn tốt như thế nào nữa? Hiện tại làn da cũng hồng hào, mắt ngọc mây ngài, người khác còn không dứt mắt ra được, vậy là xinh đẹp rồi!

"Con thấy hoàn hảo mà." Tống Khải thần nhiên đáp lại, tình bơ ngẩng nhìn cô một cái.

Thật ra cô chẳng hề ốm yếu chút nào, tuy vòng eo có nhỏ, nhưng đường cong cực kỳ mê người, hơn nữa còn bộ ngực căng tròn kia, đang có khuynh hướng to thêm.

Đêm qua lúc nằm trong lòng anh, anh say mê âu yếm tỉ mỉ, còn cúi đầu xuống nói ra cảm nghĩ vào tai cô, "Hình như càng lúc càng to thêm thì phải?"

Cô cười như không cười, liếc xéo anh một cái đầy quyến rũ, "Đúng rồi, áo lót hơi chật một chút. Không phải tại..."

Không phải tại anh hết sao! Thường xuyên xoa nắn vuốt ve mạnh như vậy, hôn môi nức dưới, làm sao có thể duy trì được hình dáng ban đầu?

Nghĩ đến đây, hoàn toàn không nói lời nào, ánh mắt hai người đồng thời giao nhau, tâm tư cùng nghĩ về một hướng; mặt Tống Lăng Tâm thật sự đỏ, trái tim cô chọt giật thót lên, như thể che giấu cô vội vã cúi đầu xuống xới cơm, phát hiện này đã khơi dậy phản ứng sinh lý của Tống Khải, anh liền ho khan một tiếng, đứng dậy rời khỏi bàn ăn.

Đi đến ngoài cửa, bị cơn gió lạnh lẽo thổi qua, cơ thể nóng hừng hực của anh mới nguôi lại.

Đúng là càng ngày càng khó... Ở chung với người mình yêu dưới cùng một mái nhà, bên ngoài còn phải giả bộ làm ra vẻ hình tượng "Anh em" như thường... Bao nhiêu khó khăn, anh không biết bản thân mình còn có thể chống đỡ được bao lâu.

Rảo bước ra khoảng sân nhỏ, thùng thư đã bị nhét đầy tràn cả ra ngoài, ngoài cửa có chút tạp âm rất nhỏ, không giống tiếng âm thanh xe cộ bình thường chạy qua, giống như có người ở ngoài thơ thẩn quanh, dường như nói chuyện thì thầm với nhau.

Tống Khải quen tay, mở thùng thư lấy thư. Cả một chồng thư, tất cả đều là thư của người hâm mộ gửi tới, thậm chí còn có những món quà nhỏ. Ngoài cửa, nhất định là fan hâm mộ, thậm chí là những phóng viên tận tụy của các tờ báo đến đội để chụp ảnh sinh hoạt của danh thủ.

Anh vẫn là ngôi sao bóng rổ, là thần tượng trong cảm nhận của hàng vạn người mê bóng. Theo đội Thanh niên chinh chiến suốt một chặng đường dài đến nay, trúng cử vào đội tuyển quốc gia vô số lần, từng làm đội trưởng rất nhiều lần. Sau đó bước vào con đường chuyên nghiệp, dẫn đầu đội bóng đánh tới đâu thì đoạt giải quán quân tới đó, khí thế mọi người trên dưới hào hùng, người bị cuốn hút ngưỡng mộ ngoại hình cùng kỹ năng chuyên môn của anh, nhiều như sao trên trời, như cát ở biển.

Ai có thể nghĩ đến, trên sân bóng anh nổi tiếng bình tĩnh, thậm chí gần như là người máu lạnh, đã phải đè nén tình cảm nồng nhiệt đang dâng trào vào lòng, chỉ vì một người.

Mà người ấy, lại là người anh không thể yêu một cách quang minh chính đại.

Hoặc giả nên nói là, anh không thể yêu một cách tùy tiện.

Mặc dù ánh mặt trời nhìn thấy ấm, nhưng thực chất không hề ấm chút nào. Tuyết trắng phản chiếu ánh nắng phát ra thứ ánh sáng chói mắt, khiến anh phải híp đôi mắt nhỏ lại.

Còn phải đối mặt với bao nhiêu khó khăn đây? Anh biết mọi chuyện tuyệt đối sẽ không dễ dàng chút nào. Nói ví dụ, bắt đầu từ chiều, sẽ có bạn thân đến chúc tết nườm nượp không dứt, thậm chí, sẽ có bà con thân thích ngủ lại. Hai người muốn sống một mình, thời gian càng ngày càng ít, càng ngày càng khó khăn.

Mà anh càng ngày càng không thể chịu đựng đêm lạnh cô đơn một mình.

Quả nhiên, từng tốp họ hàng bạn bè nối tiếp nhau tới chơi, từ xế chiều cho đến tối, hoàn toàn không gián đoạn.

Trong cái xã hội vẫn còn trọng nam khinh nữ này, đàn ông chỉ cần ngồi nói chuyện phiếm, còn việc bếp núc là việc của đàn bà phụ nữ. Theo lẽ tự nhiên Tống Lăng Tâm cũng không ngoại lệ, cùng bà Tống bận bịu từ trong ra ngoài, nào là đồ uống, nào là thức ăn vặt, rồi tới lúc khách muốn ở lại ăn tối, phải thêm đồ ăn là điều khó trách khỏi, hai mẹ con lại càng bận rộn tới mảy mòi.

Cô trước sau vẫn luôn nở nụ cười ngọt mê người, khôn khéo đi theo giúp đỡ, chẳng có lấy một câu oán trách, cũng không hề than mệt. Cho dù sau khi rửa sạch vô số bát đĩa, bàn tay bị lạnh cứng đờ ửng lên, hay ra vào phòng khách ngập tràn khói thuốc để giúp khách khứa, mà chính mình bị sặc cũng cố nhịn ho, cô đều không lộ ra một chút biểu hiện không chịu nổi.

Chỉ có điều, ngay cả như vậy, bọn họ rất ít khi khen cô một hai câu, bởi vì mọi người đều biết, Tống Lăng Tâm căn bản không phải là con gái mà nhà họ Tống sinh ra.

Thậm chí, khi có người uống say, lại giờ giọng trưởng bối, giọng nói lớn như chuông gió: "Nó không chỉ là người khác họ, mà còn là người nước ngoài,

nhận nuôi loại con như thế để làm gì?"

"Gia sản nhiều như vậy, chẳng lẽ cũng muốn chia cho nó? Đối xử với Tống Khải như vậy quá không công bằng!" Các cô di họ hàng không ngồi chung bàn với đàn ông, trong lúc ăn cơm, cũng lén lút kể tai nói nhỏ với bà Tống như vậy, tuyệt không bàn khoản Tống Lăng Tâm đang đứng bụng bát canh trên cạnh, phục vụ các bà. Không phải trong dòng họ mình, thì tất nhiên sẽ khác. Từ xưa đến nay, bất luận ở nước nào, đều có cùng quan niệm như vậy.

Tống Lăng Tâm thật biết điều, không hề tức giận hay phản bác lại, bà con họ hàng cũng vui vẻ đắc ý khi thấy cô nghe không hiểu, tùy tiện mà phê bình trước mặt cô.

Cô có thể hiểu được, hiểu được từng lời, ngoại ngữ đối với cô không phải là vấn đề, cô đã được học từ khi còn nhỏ, năm cuối cùng của trung học cô còn học ở nước ngoài, khi lên đại học vẫn tiếp tục ở chỗ này học tập, làm sao có thể nghe không hiểu chứ?

Không việc gì phải tức giận, so với việc nhà họ Tống cho cô mọi thứ, lời ra tiếng vào đó thì có đáng là gì.

Cho nên cứ một tốp này đi lại một tốp khác đến, cô vẫn luôn nở nụ cười ngọt ngào nhiệt tình chưa bao giờ phai nhạt, dường như loay hoay bận rộn như con ong mật, có họ hàng thân thích ở chơi muộn ngủ lại qua đêm, mọi thứ trong phòng khách cũng đều do một tay cô chuẩn bị, bận bịu suốt đến tận đêm khuya. Ngày hôm sau, khi mặt trời sáng sớm vẫn chưa tỏa nắng, cô phải rời giường chuẩn bị bữa ăn sáng.

Một ngày nữa lại trôi qua, tình trạng trên vẫn tái diễn.

Ngày thứ ba...

Rất cuộc, có người chịu không nổi.

"Đừng làm vậy...Đừng..." Âm thanh cãi nhau khe khẽ vừa thốt lên đã bị ngăn lại.

Bụng một chồng khay, đi vào nhà bếp trên sàn bếp bày đầy chén đĩa đang chờ rửa, vừa mới bỏ vào chậu nước, cánh tay của Tống Lăng Tâm đã bị bàn tay cứng như sắt thép nắm chặt, chặn ngang ôm một cái, nhẹ nhàng lôi vào hành lang tầng hầm bên cạnh thông với nhà bếp.

Sau đó, môi mỏng hăng say phủ chụp lên cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên vì kinh ngạc của cô.

Hôn mát say sưa cuồng nhiệt, cắn cắn cánh môi dưới căng mọng, hôn đến mức cô thở không nổi, khuôn mặt trắng ngần trở nên đỏ ửng.

Cô bị ép vào vách tường ở hành lang nhỏ hẹp, chỉ có hai người, thân hình săn chắc dán chặt vào cơ thể mềm mại uyển chuyển kia.

Trán đụng trán, anh thờ dốc phun ra lời chất vấn: "Em còn muốn bận rộn đến bao lâu đây? Bận tới mức nào mới chịu thôi? Em muốn mình mệt đến chết mới chịu phải không?"

"Em còn khỏe lắm..."

Mấy ngày này, ban ngày Tống Khải đều bận làm việc của mình, không phải nhốt mình trong phòng tập thể dục để luyện tập, thì cũng là trong phòng làm việc liên lạc với người đại diện, huấn luyện viên, thảo luận lộ trình cùng trận đấu kế tiếp. Đến buổi tối, sau khi bận rộn suốt đêm cô mới trở về phòng mình, vì kiêng nể trong nhà có người ngoài, cô tuyệt đối không chịu cho anh vào phòng mình ban đêm, cho nên từ mấy ngày qua tới nay, mặc dù họ ở chung dưới một mái nhà, nhưng căn bản không có cơ hội ở riêng với nhau. Người trong lòng gần ngay trước mắt, nhưng lại nhìn không được, ôm cũng không xong, trên đời này còn có loại hình phạt nào tàn khốc hơn không?

"Em hoàn toàn không khỏe, mắt thâm quầng hết rồi." Anh vuốt ve nhìn khuôn mặt cô, lời nói ả chứa trách cứ, "Cầm cũng thóp lại, như vậy mà kêu là khỏe à? Em cũng không phải người giúp việc, việc gì phải khiến mình mệt đến thế."

"Cũng không sao, nếu em không làm, chẳng lẽ giao hết cho mẹ sao?" Cô thở dài, dịu dàng rút vào trong lòng ngực anh, lén lút tận hưởng vòng ôm áp vuốt ve một chút.

"Bạn bè thân thuộc này, mỗi năm gặp có một lần, làm gì phải đối với bọn họ..."

Anh sinh ra giống như ông trời con, đương nhiên sẽ không hiểu cảm giác đón tiếp bạn thân là thế nào, không cần phải tính toán. Tống Lăng Tâm chỉ cười cười.

"Mình nên đi thôi." Cô kiễng ngón chân, đặt lên môi anh nụ cười ngọt ngào khi anh đang khó chịu, cốt ý vỗ về tâm tình tội tệ của anh, "Đừng nhieu mây, trông anh như thế thật hung dữ."

"Anh..."

Tro mắt nhìn người đẹp giằng người ra khỏi ngực mình, vội vã rời đi, trong lúc đó Tống Khải thật sự muốn đâm ngực rỗng to; giống như con King Kong, rỗng rỗng ra hết toàn bộ buồn bực trong lòng.

Chỉ là, anh đương nhiên không thể rỗng to ở chỗ này, nhiều lắm cũng chỉ có thể hậm hực trở lại phòng tập, vận động vượt quá sức lực cho phép của một người nhằm tống khứ hết tất cả áp lực cùng buồn bực ra ngoài, ngay cả đến huấn luyện viên của anh cứ lập đi lập lại: "Tống Khải điên rồi! Anh ta không phải người! Anh ta là cái máy!"

Nếu anh là cái máy thì tốt rồi! Nếu thực sự là một cái máy, ban đêm anh cũng không cần không cách nào nghỉ ngơi, cứ trần trọc, lăn qua lộn lại, làm thế nào cũng ngủ không được, làm thế nào cũng không thoải mái.

Chính là anh từ nhỏ đều ngủ trên giường lớn, vì sao bây giờ hoàn toàn không thể quen được? Thời gian ở bên ngoài luyện bóng, ngủ một mình chẳng có vấn đề gì, nhưng trái lại khi về tới nhà, thì cứ khó ngủ như vậy?

Anh đương nhiên biết nguyên nhân vì sao. Bởi vì trong lòng không có cơ thể nũng nịu, mềm mại, thơm ngào ngạt kia. Biết rõ đến từng đường cong của cô, khoảng cách gần trong tầm với, càng làm cho anh không cách nào nhin nổi.

Về mặt lạnh lùng đi qua nhà bếp, Tống Khải chuẩn bị băng qua bên kia, lên lầu đến phòng mình, không để cho họ hàng quây quần trong phòng khách thấy.

Nếu như bị bắt lại, khó tránh khỏi một cuộc hàn huyên xã giao, tất cả mọi người muốn chụp hình chung cùng anh, muốn anh kí tên, muốn nghe ngóng chuyện ngồi lê đôi mách... Mỗi người cũng đều giống mấy phóng viên bà tám, khiến người khác bận rộn đến mức không chịu nổi. Anh cũng không có tính nhẫn nại tốt như Tống Lăng Tâm!

Kết quả, người tính không bằng trời tính, anh đi lên nữa chừng cầu thang thì bị ngăn lại.

Người kia không biết nên xưng hô là mẹ hay dì, hiển nhiên như đã chờ từ lâu, vừa nhìn thấy Tống Khải xuất hiện, lập tức phản khởi tiến lại, thậm chí đưa tay nắm lấy cánh tay anh, sợ anh bỏ chạy.

"Tống Khải! Khó nhìn thấy được con, con ở nhà mà cũng không đi ra chào hỏi họ hàng thân thích sao?" Bà dì này cười híp cả mắt, trên mặt trang điểm thật đậm, cười tươi rói. Sau đó lập tức hạ giọng, còn nhìn xung quanh một chút, xác định không có ai, bà mới thần bí nói: "Dì có chút việc muốn nói với con, con có rảnh không?"

Người cũng đã bị dì tóm lại, chẳng lẽ anh lại đột nhiên chạy trốn được sao? Tống Khải khẽ cười. "Dì có chuyện gì?"

"Lần trước dì có đề cập qua với mẹ con, con gái của chị dì, năm nay hai mươi lăm tuổi, làm việc ở xí nghiệp lớn, thực sự tài giỏi, cũng rất hiền thực, đáng về lại xinh đẹp, rất biết làm việc nhà, sau khi kết hôn sẽ từ chức! Mẹ con nghe xong rất hài lòng, không biết ý con thế nào? À! Hồi trước tụi con còn thường chơi đùa cùng nhau, ở gần nhà, con có ấn tượng không?"

Lại tới nữa. Đây là lần thứ mấy trong năm nay rồi? Tống Khải cau đôi mày rậm.

"Con chơi bóng bận rộn như vậy, thi đấu suốt ngày, thật sự cần một cô vợ hiền thực biết nội trợ giúp con chu toàn mọi thứ, hơn nữa sau khi cưới về có thể giúp đỡ mẹ con, để cho bà ấy được hưởng phúc an nhàn.." Dì tiếp tục thuyết phục, nước miếng văng tung tóe.

"Em gái con cũng đã giúp đỡ rất nhiều." Đây là sự thật.

Vừa nói đến Tống Lăng, nụ cười tươi rói của bà dì này đột nhiên biến mất nhanh chóng, làm người khác trở tay không kịp.

"Đó là người ngoài, làm sao con có thể coi nó là người trong nhà được?" Cặp lông mày được cắt tỉa gọn gàng kỹ lưỡng dựng thẳng lên, thoát nhìn trông thật đáng sợ, bà bắt mắt nói: "Ba người nhà con phải cẩn thận một chút, đừng có lơ là không cảnh giác với người ngoài như vậy!"

"Em gái con mang họ Tống, con bé không phải người ngoài." Tống Khải đã sắp hết kiên nhẫn, anh nén giận, chậm rãi trả lời.

"Nó hả?" Dì cười nhạt, "Nó mang họ Tống khi nào vậy?"

"Con bé hiện tại mang họ Tống, sau này cũng sẽ luôn mang họ Tống." Tống Khải kiên trì nhưng một mực giằng tay mình ra khỏi cái nắm tay của dì, nói một cách rõ ràng. "Thật xin lỗi dì, cảm ơn dì đã nhiệt tình giới thiệu, có điều con không có hứng thú."

"Còn chưa gặp qua, làm sao biết không có hứng thú?"

Anh biết chứ! Anh chỉ có hứng thú với một người, mà giờ khắc này, người kia đang bận rộn rửa ly chén cho mấy bà cô nhiều chuyện, chuẩn bị phục vụ bữa tối!

Âm trầm mờ to mi mắt, Tống Khải vút lại người dì còn đang kêu gào, bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Cám Ái Tình Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Mỗi ngày sau tết không có chuyện gì, kỳ nghỉ cuối cùng cũng tới lúc kết thúc.

Tổng Khải vì có trận thi đấu lớn nên bắt đầu đi tập huấn, ra ngoài ở cách nhà khoảng 2 tiếng đi xe, ngay cả cuối tuần cũng rất ít khi về nhà.

Mà Tổng Lăng Tâm vào năm cuối đại học, tháng ba khai giảng, bận bịu lên lớp, viết luận văn, giúp giáo sư lên kế hoạch cũng không thể lơ là, mỗi ngày đi sớm về trễ, sau khi về nhà còn chong đèn làm đến khuya, tương đối vất vả.

"Con gái cần gì chăm chỉ như thế?" Bà Tổng trong bữa cơm tối luôn nhắc đi nhắc lại không ngớt. "Tìm đối tượng tốt quan trọng hơn mà. Cục cưng à, con đã 22 tuổi rồi, sao không thấy con đem bạn trai về cho ba mẹ xem mặt vậy? Trong trường không gặp được bạn học hợp ý sao? Cục cưng của ba mẹ lớn lên xinh đẹp thế này, sao có thể không có người theo đuổi được

Cô đương nhiên không phải không có người theo... Chỉ là, trong mắt trong tim cô còn có thể chứa được người khác nữa sao...

Cầm cùi ăn cơm, Tổng Lăng Tâm lí nhí trả lời mấy tiếng, muốn qua loa cho xong chuyện.

"Muốn học thì cứ học, có thể học cao bao nhiêu thì học bấy nhiêu, cần thi vào viện nghiên cứu thì thi, không cần lo lắng, học phí ba mẹ sẽ trả." Ông Tổng lúc nào cũng khuyến khích cô.

"Con biết ạ, cảm ơn ba." Tổng Lăng Tâm nuốt một miếng đồ ăn nóng hôi hổi, mau chóng cảm ơn.

"Đừng có lúc nào cũng kêu con nó đọc sách nữa! Đọc nhiều quá sau này khó lấy chồng!" Bà Tổng lo lắng hét sặc, "Cũng không phải làm đến Tổng thống, đọc nhiều sách thế để làm gì? Tốt nghiệp đại học đã rất giỏi rồi, mau tìm bạn trai quan trọng hơn!"

"Mẹ đừng lo, con sẽ để ý mà." Con gái khôn ngoan trấn an mẹ nuôi.

"Con đừng cho là mẹ nói nhiều, con gái phải gả đi mới tốt, con hồi nhỏ sợ khổ....." Nói đến đây, hai hốc mắt bà Tổng bắt đầu đỏ lên, "Không giúp con tìm một nơi thương yêu con, chúng ta sẽ không làm tròn lời dặn dò với ba mẹ con..."

"Ăn lo ăn đi, nói mấy chuyện này làm gì?" ông Tổng lớn tiếng mắng.

Sau khi an ủi bà Tổng, cam đoan mình nhất định sẽ tìm được đối tượng, vất vả lắm mới dỗ dành bà vui lên một chút, Tổng Lăng Tâm mới về phòng, mở đèn thì thấy di động để trên bàn đang rung.

Cô bắt máy, một giọng nói trầm ấm quen thuộc vang lên.

"Ăn cơm xong chưa? Muộn thế này mới lên à?"

"Dạ, bữa tối cũng hơi lâu, mẹ lại nhắc em mau tìm bạn trai." Tổng Lăng Tâm cảm di động leo lên giường, vứt hết mệt mỏi chui vào trong chăn, nhắm mắt lại, thờ dãi.

Tổng Khải im lặng vài giây, không nói tiếng nào.

"Anh ăn cơm chưa? Buổi tối có tập bóng không?" Biết anh không thích nghe chuyện này, bây giờ nhất định là đang khó chịu, Tổng Lăng Tâm nhanh chóng lảng sang chuyện khác. "Cần đây anh vẫn rất bận sao? Tập huấn mệt lắm phải không?"

"Ừ." Anh rầu rĩ trả lời.

"Sao vậy? Khó khăn lắm mới gọi điện được sao không nói chuyện, không nhớ em sao?" Những lúc thế này, chỉ có cách làm nũng. Lúc Tổng Khải đi tập huấn là vô cùng bận rộn, muốn tranh thủ thời gian gọi điện thoại đều không dễ dàng, thường phải mấy ngày mới có thể kiếm vài phút vội vàng nói được hai câu. Đối với hai người đang yêu cuồng nhiệt mà nói, thật sự rất khó khăn.

"Nhớ." Anh thờ dãi. Biết có hỏi cũng vô dụng, tình hình này cũng không phải nhất thời có thể giải quyết, thay vì thế, anh đành phải tạm thời dứt bỏ.

"Thật không? Nhớ đến mức nào?" Tuy rằng câu trả lời đơn giản như vậy, chỉ có một chữ lại làm cô cười híp mắt, trong lòng thấy thật ngọt ngào.

Câu hỏi của cô đổi lại là mấy tiếng cười khổ xấu hổ. Không biết là người này vốn vụng về trong cách biểu hiện tình cảm, hay nói rõ nỗi lòng qua điện thoại thật sự không phải phong cách của anh, mà Tổng Khải không nói gì thêm.

"Em rất nhớ anh đó." Tổng Lăng Tâm lại không giống anh, anh không ở trước mặt, mấy câu siêu buồn nôn này mới nói ra miệng được "Mỗi ngày đều nhớ, còn cố tình tìm rất nhiều việc để làm, khiến bản thân bề bộn công việc, làm mệt đến nỗi vừa lên giường là ngủ ngay mới hết nhớ, mới không nghĩ lung tung..."

"Có tác dụng không?"

Tổng Lăng Tâm hơi ỉu rù. "Không có, vẫn là thường ngủ không ngon. Tinh thần không tập trung, trên đường lái xe đến trường mấy lần tí nữa là vượt đèn đỏ, làm em sợ muốn chết."

"Vậy sao?" Tổng Khải trầm ngâm một chốc, tiếc nuối nói. "Vậy không thể để em lái xe đến thăm anh rồi, anh không an tâm. Thật không may, cuối tuần

này vừa đúng lúc chuyển đến thành phố K."

"Á? Tới thành phố K sao?" Tống Lăng Tâm quả thực định thét chói tai; nơi ấy cách nhà không đến 1 tiếng đi xe, cô chắc chắn có thể đi thăm anh rồi!
"Có được không?! Em đến được hả?"

"Nhưng mà em lái xe không tập trung." Dáng vẻ anh trai đã bày ra rồi, anh nghiêm mặt dạy dỗ: "Muốn đến cũng được, nhưng trước đó phải nghỉ ngơi thật tốt, tối hôm đó không được thức khuya, cũng được dậy quá sớm, ngủ đủ giấc mới lái xe đến đây, nếu không thì không được đến, có nghe không?"

"Chạy xe không quá 1 tiếng..." Cô lí nhí bủi môi kêu lên.

"Có nghe không?" Tống Khải hỏi lại lần nữa, giọng nói nghiêm khắc, thật giống dáng vẻ của ông Tống.

"Nghe thấy rồi, em sẽ ngủ đằng hoàng." Cô trả lời. Nụ cười muốn nén cũng nén không nổi nữa, hiện rõ giữa hai hàng lông mày. Cười đến đáng yêu như vậy, đến ngọt ngào như vậy, nếu Tống Khải giờ phút này ở trước mặt cô, có lẽ cũng kiềm chế không được bản thân, chắc đã kéo cô lại hôn tận tình rồi.

Thỏa mãn mong nhớ cúp điện thoại, Tống Lăng Tâm vui khuôn mặt hơi hơi nóng vào gối, hét lên nhớ quá thật nhớ quá đi, cuối tuần là có thể gặp nhau rồi!

**

Nhưng mà quá trình gặp nhau, thật đúng là phức tạp.

Theo thời gian đã hẹn, lái xe tìm một hồi, mới tìm ra khách sạn tọa lạc ở nơi khá hẻo lánh, Tống Lăng Tâm hết sức tránh đại sảnh đông người qua lại, lái đến bãi đậu xe ở phía sau.

Tống Khải đáng lẽ phải ở bãi đậu xe đợi cô, nhưng không hề thấy bóng dáng.

Tống Lăng Tâm không dám tùy tiện xuống xe cũng không thể vào khách sạn, cô không có chìa khóa phòng. Điện thoại di động không gọi được, tin nhắn gửi đi cũng không được trả lời, cô trong phút chốc cảm thấy sợ hãi.

Cô đối với nơi xa lạ, luôn có cảm giác sợ hãi khó lí giải và nặng nề.

Ngồi yên trong xe được một lát, đột nhiên, có người gõ cửa kính xe, làm cô sợ hết hồn.

Ngoài cửa xe, có một người cao lớn đang khom lưng hỏi thăm. Khuôn mặt người đàn ông này mày rậm mắt to rất quen thuộc, mang nụ cười nịnh ảm áp, là đồng đội kiêm bạn thân của Tống Khải, Lý Vĩnh Tín.

"Em gái!" Cả đội mọi người đều gọi cô như thế, giờ phút này nghe được thật sự quen thuộc đến làm người khác muốn khóc! "Em tới thăm anh trai sao? Sao còn ngồi ngăn người ở đây?"

Tống Lăng Tâm hạ kính xe xuống, như gặp được vị cứu tinh, "Anh Lý, anh em đâu?"

"Có phóng viên đến phỏng vấn, hình như còn chưa kết thúc Em muốn đi lên trên đó chờ không?" Lý Vĩnh Tín dáng người rất cao, khom lưng thế này nói chuyện với cô, dáng vẻ khá khổ sở.

Tống Lăng Tâm đi theo.

Trong phòng Lý Vĩnh Tín còn có mấy người đồng đội, bình thường luyện bóng thật buồn chán, bây giờ thấy cô em gái nhà họ Tống xinh đẹp ngọt ngào đến đây, ai ai cũng mừng rỡ, sử dụng tất cả bản lĩnh cùng cô hò chuyện, tán gẫu, còn liên tục đổi đồ ăn vặt cho cô.

"Nghe nói năm tư rồi? Sẽ tốt nghiệp suôn sẻ chứ? Có trở ngại gì không?"

"Học ngành gì? Kinh tế à? Lợi hại vậy sao?"

"Em mang món gì ngon đến cho anh trai em vậy? Chia cho tụi anh với được không?" Tống Lăng Tâm xấu hổ đỏ mặt cười cười, câu nào trả lời được thì trả lời, có đôi lúc, cô thật có hơi không chống đỡ nổi.

Chẳng hạn như, bị mọi người hỏi đến vấn đề rất đáng quan tâm: "Mấy tuổi rồi? Có bạn trai chưa?"

"Ừm..." Mặt cô càng nóng thêm.

"Anh trai em quản lý chặt quá à? Nếu có người trong tụi anh muốn theo đuổi em, nhất định trước đó sẽ bị anh của em đập như từ!" Có người lên tiếng, nói đứt câu, lập tức có mấy tiếng khen ngợi đồng ý.

Chờ cho tiếng hoan hô vô cùng náo nhiệt kia lắng xuống, một giọng nói lạnh lẽo như muốn đóng băng mọi thứ ở bên cửa vang lên, "Nói rất hay, một chút cũng không sai."

Mọi người lập tức ngưng bật tiếng cười đồng cứng giữa không trung.

"Em, lại đây cho anh." Tổng Khải thân ảnh cao lớn dựa bên khung cửa, chắn ánh sáng ngoài hành lang, tưởng như sứ giả đến từ địa ngục. "Các cậu, bớt đụng đến con bé đi!"

Tổng Lăng Tâm vâng lời đi qua, trong im lặng bao trùm, cảm giác như mình đang đi ra pháp trường.

Cúi đầu đi theo Tổng Khải đến phòng anh ở tầng lầu khác, một căn phòng ở cuối hành lang, cánh cửa đóng lại, Tổng Khải để cô một mình đứng gần cửa, cứ thế đi rửa mặt, thay quần áo.

Sau đó, quay trở ra ngồi lên sofa, mở TV, tiếng ồn ào liên vang khắp phòng

Từ đầu đến đuôi, anh đâu không nhìn cô, cũng không mở miệng, giống như Tổng Lăng Tâm hoàn toàn không tồn tại.

Anh đang tức giận, hơn nữa là rất tức giận.

"Giận em hả?" Sau một lúc lâu, bàn tay nhỏ bé trắng ngần nhẹ nhàng đặt trên vai anh. Cô gái đáng yêu ngồi xổm xuống bên cạnh anh, giọng điệu e sợ dò hỏi.

Tổng Khải không rảnh quan tâm. Anh thật sự nổi giận. Khuôn mặt tuấn tú như đúc bằng sắt, nghiêm túc đến nỗi khiến người ta khiếp sợ.

"Em không phải là cô ý, chờ anh không thấy, di động lại không gọi được."

"Vậy là em có thể tự ý đi theo người khác?" Anh lên tiếng vặn hỏi.

"Nhưng mà... Họ đều là đồng đội của anh, em quen anh Lý cũng lâu rồi mà..." Cô chớp mắt, đôi mắt to tròn đầy hồn nhiên, vô tội. "Xin lỗi mà."

Cô chẳng lẽ không biết, mấy tên đồng đội có vẻ thân thiện đó, có bao nhiêu tên định theo đuôi cô? Vừa lần theo tiếng nói chuyện râm ran tìm thấy cô, lại thấy cô ngồi giữa một đám đàn ông, giống như một miếng thịt tươi ngon để trong bầy sói, anh sợ tới mức tim suýt chút nữa đã ngừng đập.

Tổng Khải tức đến không muốn lên tiếng. Lần này không thể dễ dàng bỏ qua cho cô được, một tí ý thức nguy hiểm cũng không có!

Thấy anh còn muốn duy trì vẻ tức giận, Tổng Lăng Tâm khe khẽ thở dài một hơi.

"Chẳng lẽ anh còn tính giận em thật lâu sao?" Cô bắt đầu dò hỏi, thấy anh không phản ứng, bàn tay nhỏ nhắn dè dặt lên vai anh, đứng dậy. "Được rồi, em đi rửa mặt trước."

Xoay người đi vào phòng tắm, hình dáng thướt tha đó thật xinh đẹp, dù đang nóng giận, Tổng Khải vẫn không nhịn được phải đưa mắt liếc trộm, vừa lúc thấy cô cầm áo khoác lưng dạng cao bồi cởi xuống, tiện tay bỏ trên mặt tắm.

Cô đưa tay lên, dường như không chú ý mà vắn tóc lên, phơi bày ra... cả một tấm lưng đẹp đẽ. Trắng đến lóa mắt, không chút tí vết, đẹp như một tác phẩm nghệ thuật.

Cô mặc cái áo khoác lưng bên ngoài, bên trong là một cái áo lưng trần có một sợi dây vòng qua cổ, phía trước nhìn không thấy có bất cứ vấn đề gì, phía sau chỉ có một sợi dây nhỏ buộc chặt, thiết kế thật nóng bỏng!

"Em..." Nói máu huyết xông lên vẫn còn chưa đứng vững, mà phải nói Tổng Khải thiếu chút nữa đã ngất thở.

Tổng Lăng Tâm đang đứng ở cửa phòng tắm, ngoái đầu nhìn lại, cắn cắn môi cười. "Bồn tắm matxa lớn ghê, em tắm luôn được không?"

Bị khiêu khích đến điên đảo hồn phách, Tổng Khải hoàn toàn quên mất anh đang giận chuyện gì. Bật đứng dậy, di chuyển nhanh như báo, lúc cô xoay người định đóng cửa, anh đã đi tới cửa phòng tắm.

"Đương nhiên là được." Giọng anh không còn lạnh lùng nghiêm khắc nữa, mà trầm khàn gọi cảm đến khổ sở, "Đúng lúc anh cũng muốn tắm."

Một cánh tay vươn tới, thân mềm mại ép sát vào lồng ngực anh. Cô ngẩng mặt lên, đón nhận nụ hôn nồng nhiệt không thể kiềm nén.

"Ừm..." Tiếng ưm ngọt ngào khiến người nào đó toàn thân tê dại.

"Em mặc áo thế này đến đây?" Vừa hôn mạnh không dứt lên đôi môi cô, Tổng Khải vừa tra hỏi. "Áo này mua hồi nào? Em mặc thế này ra ngoài cho người khác ngắm hả?"

"Không có mà... Chỉ mặc cho anh ngắm..." Cô thở nhẹ ra, trong nụ hôn không dứt khó khăn nói thành tiếng.

Anh một tay vuốt ve tấm lưng trắng mịn, còn tay kia, ngón tay thon dài khéo léo tháo nút buộc bên hông và sợi dây nhỏ trên cổ, rồi nhẹ nhàng kéo ra, cái áo xinh đẹp liền không còn chỗ nào dùng đến nằm dưới chân hai người.

"Ừ, thật thuận tiện." anh vừa khen, vừa ôm chặt cô, cổ ý dùng ngực mình cọ vào vùng ngực trần của cô. Đầu ngực nhạy cảm bị cái áo khoác che giấu

sượt qua, tức khắc làm cô rên khẽ nghe thật đáng yêu.

Cơ bản không chỉ là lửa gần rơm, mà là cây đuốc tắm xăng; hai người xa nhau vài ngày, khó nén nỗi nhớ không quên, chỉ dùng lời nói thôi không đủ, nhất định phải dùng toàn thân, dùng cả trái tim mới có thể kể hết nỗi khổ nhưng nhớ.

Cửa phòng tắm đóng lại, bồn tắm lớn chuyển động, trong tiếng nước ào ào, tiếng thờ khe khẽ vang lên, lúc gấp gấp, lúc ngân vang, có lúc, là tiếng kêu thét, có khi, là tiếng rên rỉ thờ dài, chỉ duy nhất không thay đổi, là tiếng thờ hỗn hển nặng nề của nam giới, khi cao khi thấp, tạo thành bản nhạc đệm hài hòa nhất.

Đêm hôm đó, đáng lẽ trước giờ đội bóng điếm danh cô phải rời khỏi đây. Nhưng đội bóng được nghỉ hai ngày, huấn luyện viên dẫn cầu thủ ra ngoài liên hoan, ở lại khách sạn không còn được mấy người, thế nên tối nay không điếm danh.

Còn Tống Lăng Tâm sau khi bị Tống Khải dốc sức yêu thương, mệt mỏi ngủ thật say, Tống Khải cũng không đánh thức cô, đợi cô từ từ tỉnh lại, vừa mở mắt phát hiện đêm đã về khuya.

Thật ra cô bị một tiếng động lạ rất nhỏ đánh thức. Ngồi dậy, thấy Tống Khải vẫn còn ngủ say, chỉ có cô là thức

Từ trong ánh sáng của ngọn đèn đầu giường, cô không nén nổi len lén nhìn nghiêng qua một bên người anh, về mặt khi ngủ thật bình thản dịu dàng.

Cơ thể thon dài của anh thật sự rất đẹp. Trần ngập mùi vị nam tính, lại thêm hơi thở mạnh mẽ của một vận động viên; làn da toàn thân đều là màu đồng khỏe mạnh khiến ngũ quan như chạm khắc càng rõ nét. Cặp mắt sắc bén sáng ngời nhắm chặt giảm bớt mấy phần tính cách độc đoán, hơi thở đều đều, anh ngủ thật say.

Họ không phải thân thiết nhau từ bé. Hồi còn nhỏ, cô đối với anh chỉ là ấn tượng "một người anh chơi bóng rất giỏi" chỉ thế mà thôi. Kỹ thuật chơi bóng xuất sắc làm Tống Khải từ nhỏ đã thi đấu rất nhiều, suốt ngày không phải tập huấn thi chính là thi đấu, cơ hội gặp mặt cô rất ít, rất ít.

Dù sau này lúc ba mẹ cô đều qua đời, cô được nhà anh nhận nuôi đã lâu, Tống Khải vẫn rất hiếm khi xuất hiện. Cô cũng chưa hiểu biết nhiều, ba mẹ anh đã đem tình thương đối với Tống Khải chuyển qua cô.

Đến mùa hè năm cô 22 tuổi, Tống Khải vì bị chấn thương phải phẫu thuật, bắt buộc phải nghỉ ngơi ở nhà, mà lần nghỉ ngơi này, đã tạo cơ hội cho hai người ở gần nhau.

Sau đó, sau đó...

Yêu thương khẽ vuốt lên vòm ngực rắn chắc ấy, không chịu được lại len lén hôn một cái. Tống Lăng Tâm đến giờ còn không thể tin được, một cơ thể tuyệt vời, cường tráng khiến người ghen tị kia, lại có thể thuộc về cô; khuôn mặt tuấn tú ngạo mạn lạnh lùng kia, lúc thấy cô sẽ mỉm cười dịu dàng đến tận xương tủy, còn đôi môi hơi mỏng nghiêm túc, lúc hôn cô, lại nồng nàn biết bao, tham lam biết bao...

Thật không thể tin được! Giác mơ nửa đêm quay lại, Tống Lăng Tâm vẫn còn nghi hoặc tất cả chuyện này có phải là một giấc mộng thoáng qua đẹp đẽ, đầu là tưởng tượng của cô mà thôi hay không?

Tiếng động lạ lại truyền đến, cắt đứt si mê của cô. Cô nhăn mày, nghiêng tai lắng nghe.

Tiếng động không lớn, hình như từ phòng bên vọng đến, như là gõ vào cái gì đó, lại vừa không giống, thêm âm thanh khó nhận biết, quái lạ, như tiếng gió mà cũng giống tiếng TV, nhưng giống như tạp âm..

Tống Lăng Tâm nghe một hồi lâu, tiếng động ngừng lại, bốn phía chìm vào yên tĩnh, nhưng không bao lâu, lại bắt đầu.

Vì nghe không được rõ ràng, cô định quay người ngồi dậy, dùng cả tay lẫn chân lại gần hướng phát ra âm thanh, muốn biết rõ là chuyện gì xảy ra.

Bỗng, cô bị người phía sau ôm ngang lấy, giọng nam ngái ngủ hỏi: "Em đang làm gì vậy? Khuya rồi sao không ngủ?"

"Suyt, anh nghe đi, đó là tiếng gì vậy?" Đôi mày thanh tú của cô chau lại, nghiêng đầu lắng nghe, nghi hoặc không thôi. "Em bị nó đánh thức. Anh không không nghe thấy à?"

Tống Khải nghe xong một lúc lâu, đột nhiên, cô cảm thấy thân thể anh hai run run.

Quay đầu nhìn lại, Tống Khải một tay để trên trán, bả vai run lên từng chập, đang cố nhịn cười.

"Anh cười cái gì?" Tống Lăng Tâm ngờ ngác không hiểu.

"Bé cưng, em không biết cái đó là tiếng gì sao?" Tống Khải cười đến mức gần như không đáp nổi, hai tròng mắt lóe lên đốm lửa kì lạ. Anh kéo một cái, mang người con gái còn đang ngán người ôm vào trong lòng.

"Rốt cuộc là gì? TV hả?"

Tống Khải cúi đầu, dán vào tai cô, thấp giọng chậm rãi giải thích, "Lúc này, khi em bị anh đè xuống, chúng ta... cũng gây ra tiếng động giống thế. Thế nào, em có hứng đi rình người khác sao?"

Tổng Lăng Tâm lập tức hiểu ra, khuôn mặt trắng nõn cũng tức thì hùm một phát đó lựng.

"Anh, người ở kế phòng anh là ai vậy? Là đồng đội nào vậy?" Cô xấu hổ vùi mặt vào ngực anh, thật lâu, mới ấp úng hỏi anh.

"Không biết, cũng không hẳn là đồng đội. Trờì chưa tới bọn anh đã đổi phòng, không biết ở bên kia là ai, không chắc là người trong đội, trong đội không cho phép để bạn gái ở qua đêm." Tổng Khải nhún vai. "Có điều quy định chỉ là quy định..."

Một số câu thủ có đời sống cá nhân khá ồn ào, chuyện này Tổng Lăng Tâm cũng có nghe qua, nhưng giờ nghe anh nói vậy, cô đột nhiên không nói lời nào, giống như đã điều dí vào lồng ngực anh, không ngừng đầu lên cũng không nói chuyện.

"Em sao vậy?" Tổng Khải đương nhiên phát hiện ra bất thường của cô ngay, bàn tay to lớn xoa lưng cô, hỏi nhỏ.

"Không có gì, chỉ là nghĩ đến... em cứ như vậy... ngủ trong này..."

Lời nói ngập ngừng, giọng nói rầu rĩ, đều thể hiện rõ cô lại hối hận.

Nếu nói không đúng đắn, anh như thế cũng bị tính luôn à?

"Căn phòng này là anh đặt riêng, không phải phòng chung." Tổng Khải kiên nhẫn giải thích, "Hơn nữa anh đã xin phép trước, đây là thời gian riêng tư của anh. Như vậy cũng không được sao?"

Tổng Lăng Tâm lắc đầu, cô không biết nên nói gì.

Vì cô, Tổng Khải thật lao tâm khổ trí, đều nghĩ trước mọi chuyện. Nếu không phải đã hẹn gặp nhau ở nơi này, anh chắc chắn sẽ xin phép nghỉ một thời gian ngắn mà chạy như bay về nhà gặp cô. Chuyện này cô hiểu rất rõ.

Chắc chắn là vậy, nhưng... cảm giác phạm phải sai lầm trầm trọng này, đến cùng là sao thế này? Vì sao lại luẩn quẩn không gạt bỏ được?

Trong bóng tối, Tổng Khải thờ dài một hơi.

"Em lại suy nghĩ nhiều quá rồi." Giọng anh thật thấp, vô cùng cam chịu. "Nếu khiến em không vui, vậy sau này đừng gặp nhau thế này là được rồi."

Cô trong ngực anh gật gật đầu, sau một lúc lâu, lại lắc đầu.

Muốn gặp anh, lại không muốn lên lút thế này, đầy cảm giác mặc cảm, không gặp anh, lại không nén được nỗi nhớ nhưng đầy tim.

"Không biết làm thế nào..." Cô buồn muốn rơi nước mắt.

Thật cực khổ, thật vất vả, mà lại mang một giọt mật ngọt ngào thấm tận đáy lòng, làm cho người khác vừa muốn vừa không có can đảm, sợ sau khi ném thư lại rơi vào vực sâu hối hận...

"Đừng khóc, ngoan nào." Tổng Khải nâng mặt cô lên, vỗ về người con gái đáng yêu đang rơi lệ, "Anh sẽ nghĩ cách, em ngoan ngoãn ngủ đi, được không?"

"Dạ."

Sau khi hôn chúc ngủ ngon, anh ôm cô, vỗ nhẹ lên lưng cô, chỉ chốc lát sau, chỉ nghe tiếng thở đều đều, Tổng Lăng Tâm vô cùng mệt mỏi rất nhanh đã bị anh dỗ ngủ.

Còn Tổng Khải lại mất ngủ.

Họ luôn ở trong tình trạng giống nhau, mỗi lần mâu thuẫn là một lần dao động.

Có khi, cô lại cứng lòng, ngăn mình tìm cơ ngủ đêm bên ngoài; có khi, lại không chịu được nên từ chối đến nhà bạn học thảo luận báo cáo, tới quá thì lấy lý do phải ở lại, lên chạy đi gặp anh.

Xuân qua hè tới, trong vòng xoay luẩn quẩn vô tận, cuối cùng, sự việc đã bại lộ.

Bạn đang đọc truyện *Cám Ái Tình Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Ngày đó, chỉ là một buổi chiều mùa hè bình thường. Tống Lăng Tâm hẹn bạn học cùng thảo luận báo cáo, sau khi tụ họp xong, lại bị hai đứa bạn thân kéo đi dạo phố.

Những thiếu nữ trẻ tuổi rảo bước trên đường lớn, nói chuyện ríu rít như chim sẻ, trang điểm thật đẹp để đi dạo phố, đương nhiên là không thể thiếu quần áo, đồ trang sức, càng không quên uống trà, và ăn chút điểm tâm... Cả buổi chiều chủ nhật các cô gái đi đến mức bàn chân mỏi như còn cái miệng cũng thế, đúng là mệt chết đi được. Đi dạo tới shop trang phục lót, Tống Lăng Tâm thật sự bị kéo vào. Tuy rằng cô cần phải mua áo lót mới, nhưng... vẫn thấy ngượng ngùng khi đi chọn mua cùng bạn bè.

"Nhìn xem nè! Cậu mua cho ba cậu, mua cho mẹ cậu cái này cái nọ, sao lại không mua cho mình chứ?" Cô bạn ở bên cạnh xúi giục, "Chưa từng thấy qua đứa con gái nào ngoan như vậy!"

"Cũng không phải thế..."

Tuy nói vậy, nhưng nhìn thấy nội y đẹp tinh xảo, Tống Lăng Tâm vẫn nhìn không được mà bị hấp dẫn.

Cô kỳ thật thích màu hồng phấn, kiểu dáng không quá cầu kì, như cái áo lót màu vàng tơ hoặc màu xanh tím đơn giản, phối hợp chiếc quần lót nhỏ cùng màu, có đính nơ con bướm đơn giản, làm cho cô yêu thích không nổi buồn tay.

"Thích thì có thể mặc thử, bây giờ đang có giá đặc biệt đấy!" Cô bán hàng cũng mỉm cười phụ họa.

"Đi thôi đi thôi, mình với cậu cùng đi, mình cũng muốn mặc thử!" Cô bạn thân chọn được vài bộ, nhào đến Tống Lăng Tâm kéo đến phòng thay đồ.

Mặc thử vào một lần, thì ra kích cỡ bị nhỏ, cái móc cài hơi chật; nhìn đường kẻ ngực xinh đẹp kia, Tống Lăng Tâm phải đỏ mặt. Ngay sau đó, vải rèm ngăn cách giữa hai gian phòng đột nhiên bị kéo ra! "Lăng Tâm, cậu nhìn thử giùm mình...ơ!"

Tống Lăng Tâm bị dọa đến hét lên một tiếng, theo phản xạ lấy áo bên cạnh che lên ngực, mở to mắt kinh hoàng nhìn cô bạn thân lú láo. Cô bạn thân cũng trừng mắt nhìn... ngực cô.

Không kịp che giấu bộ ngực trắng nõn mon mon, chiếc áo lót màu vàng tơ ôm lấy bộ ngực xinh đẹp cao ngất, phía trên thấy rõ dấu vết màu hồng-dấu hôn! Dấu hôn không thể giả được!

Sau khi cả hai bị dọa ngây người vài giây, cô bạn thét lên chói tai xông lại, kéo mạnh chiếc áo mà cô đang che. "Đây là gì! Lăng Tâm, cậu có người yêu rồi sao? Sao chẳng thấy nói năng gì hết? Cho mình xem, cho mình xem!"

"Không, không được mà..." Tống Lăng Tâm chột dạ mặt đỏ bừng, ra sức bảo vệ ngực, cố gắng thoát khỏi bàn tay sờ mó lung tung của bạn thân, không để cánh xuân lộ ra ngoài.

Vừa la hét vừa âm ỉ hơn cả nửa ngày, giây giũa chặt vật để thoát thân, vẫn la hét báo cô bạn thân quay về phòng kia mà thay đồ, cô nhanh chóng đổi lại y phục của mình, tựa vào tường tức giận thở hổn hển. Bị, bị thấy rồi!

Giống như bị bắt quả tang làm chuyện xấu tại trận, trái tim Tống Lăng Tâm nên thỉnh thoảng thật nhanh. Cô... hôm trước mới cùng Tống Khải gặp mặt ngày ấy anh tới bệnh viện trực thuộc đại học để tiến hành kiểm tra định kỳ, theo dõi chấn thương cũ bên gối phải của anh. Chẳng vạng chiều tối vốn nên trở về, nhưng Tống Khải vẫn đợi cô tan học, hai người ăn tối cùng nhau, sau đó còn đến bãi đỗ xe yên tĩnh phía sau sườn núi của trường học, mặc dù không có cách nào triển miên thỏa thích, nhưng kiềm nén không được nên đành hôn nồng nhiệt cho đến nay cô còn nhớ như in anh vui đầu trước ngực mình, cô cởi bỏ áo, bị mặc sức yêu thương trong tình cảnh ngượng ngùng.

"Anh thật muốn ăn em luôn"; Đột ngột ngừng lại, Tống Khải hôn lên đôi môi mềm mại đỏ bừng của cô, thờ dốt thì thầm, một mặt giúp cô sửa lại chiếc áo bị kéo lộn xộn. "Không sao, cuối tuần này có thể anh về nhà, đến lúc đó..."

Anh nói còn chưa dứt lời, nhưng hàm ý sâu xa, hứa hẹn một đêm nồng cháy, cùng với trong mắt anh tràn ngập dự vọng, khiến cô nhìn thôi cũng muốn bồng mắt. Che giấu cẩn thận, che giấu bí mật ngọt ngào thật tốt, không ngờ, vẫn bị phát hiện.

Tống Lăng Tâm chạy trốn chết, về đến nhà, cũng không kịp đem khoe những thứ mua được khi đi dạo phố cho bà Tống xem, mẹ con cùng nhau bình luận nói chuyện phiếm, cô ăn cơm chiều qua loa, vội vàng thoát thân muốn học bài, mà trốn vào phòng.

Nhưng đừng nói là học bài, cô ngay cả ngồi yên để viết vài chữ còn không được, cả đêm đều hoảng hốt trong lòng, tựa hồ như có chuyện gì kinh khủng mới xảy ra. Không trải qua, sẽ không biết loại cảm giác ngập tràn lo lắng đầy khó chịu này. Tống Lăng Tâm trầm trọc suốt cả đêm, giống như ngủ chấp chôn, nhưng vẫn nằm mộng, cảnh trong mơ trong rõ lắm, chỉ nhớ mang máng có người một mực đuổi theo cô, muốn kéo y phục của cô lại, kêu gào cần kiểm tra.

Không thể, không thể.... Đó là bí mật, cô không thể nói ra bí mật được...

Sau khi tỉnh lại, cô mệt đến mức như không được ngủ. Thảm nhất là, liên tục mấy ngày đều giống như vậy, căn bản ngủ không ngon, trong lòng luôn thấp thòm lo âu, lại không thể tâm sự ra được.

Giày vò thật! Niềm hạnh phúc và tội lỗi cùng hợp lại thường xuyên giày vò, thúc giục cô.

Sáng sớm thứ năm, Tống Lăng Tâm lơ mơ tỉnh giấc trong ánh ban mai, lại là một đêm không ngon giấc, cô mệt đến không muốn mở to mắt.

vẫn còn sớm, nhưng không biết vì sao, bên ngoài đã có tiếng xe. Người ở khu dân cư này, người lớn thì đi làm, còn bọn trẻ vẫn chưa tới ngày tựu trường, cùng lắm là người đến đưa báo mà thôi, vì sao lại có tiếng xe vang mãi không ngừng?

Tổng Lăng Tâm đang nằm trên giường lẳng lặng lắng nghe, đúng lúc đang hoang mang, thì điện thoại di động của cô vang lên.

Âm thanh phá tan sự tĩnh lặng của buổi sớm, làm cho cô bị dọa nhảy dựng lên, chạy nhanh đến đầu giường, bắt máy di động.

"Bé cưng? Anh đánh thức em sao?" Là thanh âm thực một mối, giống như cũng trải qua một đêm không ngon giấc của Tổng Khải.

"Sao vậy? Sao anh lại gọi tới giờ này? Xảy ra chuyện gì à?"

"Ừm..."

Tổng Lăng Tâm chỉ cảm thấy trái tim mình đột nhiên trĩu nặng, dự cảm của cô đã trở thành sự thật.

"Vậy, rốt cuộc là chuyện gì?" Cô nghe tiếng mình run rẩy.

"Em trước tiên đừng sợ, là đội bóng xảy ra chút chuyện, có lẽ anh không tiện trở về." Tổng Khải cố gắng nói qua loa hết mức có thể, không muốn dọa cô. "Em nói với ba mẹ một tiếng, còn nữa, gần đây ra vào nhớ cẩn thận một chút, có thể sẽ có phóng viên đi theo làm phiền đến em và ba mẹ, cứ không trả lời là được." Cô xoay người ngồi xuống, nhìn xuống bàn chân trên sàn nhà bằng gỗ lạnh lạnh, chạy đến cửa sổ phía trước, vén lên một góc màn, nhìn lên ra bên ngoài. Quả nhiên! Đúng là tiếng xe đã nghe được hồi sớm, có vài chiếc xe tụ tập ngoài cửa, những gương mặt xa lạ thò đầu ra nhìn, còn có người lấy camera ra, nhắm ngay nhà họ Tổng, giống như lấy cảnh, tựa hồ đang chờ đợi cái gì.

Tổng Lăng Tâm sợ tới mức hít một luồng hơi lạnh, vội vã buông rèm cửa sổ, dựa lưng vào tường, tựa như một tên trộm thất bại bị bắt quả tang, lập tức cười khổ, cô ở trong phòng mình, kéo màn lại thật kín, để người bên ngoài không nhìn thấy được cô!

"Bé cưng, làm sao vậy?" Tổng Khải đương nhiên nghe được tiếng thở kinh ngạc của cô, lập tức cảnh giác hỏi. "Bên ngoài có người." Cô cố gắng làm cho âm thanh của mình bình tĩnh, không được quá kích động. "Chắc là phóng viên. Không được mở cửa cho họ, không được trả lời phỏng vấn, có chuyện gì, lập tức gọi cho anh, hoặc liên lạc với cảnh sát." Tổng Khải vô cùng nghiêm túc, dặn dò cặn kẽ.

"Rốt cuộc là chuyện gì," cô lơ mơ cảm giác được đã xảy ra chuyện lớn, từng cơn khủng hoảng trời dậy, toàn bộ đều toát ra từ giọng nói của cô.

Tổng Khải trầm mặc vài giây. Cô đang hoang mang sợ hãi, khiến cho lòng anh khẽ nhói đau.

"Anh sẽ cố gắng tìm cơ hội trở về giải thích với mọi người, trước tiên không phải sợ."

"Nhưng mà...."

"Ngoan, nghe lời anh đi."

Lo sợ bất an gian nan trôi qua một ngày một đêm, hôm sau, vào lúc sáng sớm, lại lần nữa tỉnh lại trong ác mộng, Tổng Lăng Tâm hé mở rèm mi hoen lệ, lẳng lặng nhìn thấy bóng dáng tuần tú ngồi bên giường cô. Cô còn đang nằm mơ phải không? Nếu không, tại sao trước mặt có thể là anh?

"Lại nằm mơ?" Tiếng nói trầm thấp dịu dàng quen thuộc vang lên.

"Vâng." Cô gật gù đầu, giờ tay chạm vào anh, xác nhận sự tồn tại của anh.

Bàn tay nhỏ bé bị nắm lấy. Tổng Khải nhíu mày, "Tay em sao lạnh vậy? Em bị lạnh sao?"

Buổi sớm ngày hè vẫn cảm thấy mát, cô chỉ đắp cái mền mỏng nhỏ, hơn nữa vừa mới mơ thấy ác mộng, nên giờ quả thật có hơi lạnh run.

Ngay sau đó, cô bị cánh tay mạnh mẽ kéo lên, dựa vào trong lòng ngực cứng rắn đầy ấm áp, ôm chặt như vậy, mặt của anh chôn vùi vào mái tóc của cô, hít thở thật sâu hơi thở thuần khiết của cô.

Nhưng Tổng Lăng Tâm lại trở nên thờ ơ. Ngay cả ngủ cùng không hề buông lỏng bản thân, nhưng khi ở trong lòng anh lại chậm rãi thư thái. "Em bây giờ đang căng thẳng, chịu áp lực lớn mới bị ác mộng, sao lại thế này? Bởi vì lo lắng cho anh à?" Tổng Khải khẽ ôm cô, bàn tay to đặt sau gáy cô, dịu dàng xoa bóp cơ thể căng thẳng của cô. "Không phải nói em đừng sợ sao? Phóng viên chính là muốn săn tin của đội bóng tại anh, sao lại trở nên căng thẳng đến vậy?"

"Rốt cuộc có ai nghe xong những lời “đừng sợ”, liền thật sự không sợ, không lo lắng không chứ?" Cô bĩu môi làm bằm, làm cho anh khẽ cười.

Im lặng dựa sát vào nhau một hồi lâu, anh lại hỏi: "Rốt cuộc là có chuyện gì? Hửm?"

Anh hiểu rõ cá tính của cô, cô bối rối bất an như thế nhất định là có nguyên nhân khác.

Ngập ngừng trong chốc lát, Tống Lăng Tâm mới khó khăn mở miệng, ấp úng nói ra lúc trước cùng bạn bè đi dạo phố, chuyện xảy ra khi mặc thử nội y, từ đó về sau, cô vẫn không thể thoát khỏi ác mộng. Tống Khải đương nhiên vừa nghe đã hiểu liền. Tận sâu trong đáy lòng, Tống Lăng Tâm vẫn cứ sợ hãi sẽ có một ngày, quan hệ của họ sẽ bị phát hiện, sẽ tổn thương sâu đậm tới tình cảm yêu thương của cô với ông bà Tống, sẽ khiến cho tất cả người ngoài chấn động. Nhưng, giờ này khắc này, anh thật sự không còn hơi sức đâu mà giải quyết chuyện này, hơn nữa nghĩ đến sẽ phải đối mặt với con bão táp...

Để cho anh tiếp tục vuốt ve an ủi một chút...Để cho anh giữ kín bí mật ngọt ngào, tiếp tục nói: "Em mơ thấy có người muốn cởi quần áo của em? Sao có thể chứ, ngoại trừ anh, còn ai có thể cởi quần áo của em?" Anh khẽ mỉm cười, dùng giọng điệu nịnh nọt pha trò làm cô cười theo.

Khí trời ngày hè đương nhiên mát mẻ, cô mặc áo ngủ hai dây liền thân, làn vải dẹt mềm mại ôm sát lấy đường cong của cô, tay anh lướt qua đôi vai thon của cô, kéo một bên dây áo xuống, sau đó lại tới bên kia, áo ngủ mềm mại khẽ rớt xuống-

"Bị nhìn thấy gì? Hửm? Chỗ này, chỗ này à?!" Ngón tay dài điểm nhẹ lên bờ ngực trắng muốt của cô, đầu hôn đã phai nhạt dần, anh vẫn cố ý di chuyển đầu ngón tay, thích thú đụng chạm vào da thịt non mềm của cô, khiến cho cô khẽ thở gấp.

"Không...Không được đi xuống dưới, anh nhìn xem...ngay bên cạnh xương quai xanh kia...Ừ..." Tống Lăng Tâm hết hơi sức nhắm mắt lại, nụ hoa ửng hồng bị ngón tay dài xoa nắn liền trở nên mẫn cảm, khẽ ngân thành tiếng.

"Em mua nội y mới à?" Anh cắn vành tai cô, cúi đầu hỏi, "Cho anh xem."

"Không được..."

"Được, anh muốn xem."

Bị uy hiếp dụ dỗ, Tống Lăng Tâm không thể gây âm ỉ, đành cắn đôi môi đỏ mọng, ai oán liếc anh một cái, vẫn đến tù nhỏ bên giường lấy ra áo lót vẫn còn bọc giấy đã mua về từ trước vẫn chưa dùng qua. Mở ra, anh tự tay cầm lên chiếc áo lót đơn giản. Áo lót ren màu vàng tơ bị nắm giữa ngón giữa thon dài ngăm đen của anh, thoát nhìn trông gợi cảm vô cùng. "Rất đẹp." Tống Khải ca ngợi, ánh mắt nồng cháy lại chuyển lên trên người cô, "Mặc vào nhất định trông sẽ đẹp lắm."

"Giúp người ta mặc vào đi." Sau khi can đảm yêu cầu, cô xấu hổ trốn vào trong lòng ngực anh, khuôn mặt nhỏ nhắn nóng hổi vùi vào bên gáy anh, khẽ thở gấp. Nhìn đáng vẻ xinh đẹp ngọt ngào động lòng người kia của cô, dù cho là người đàn ông làm bằng sắt, cũng sẽ bị tan chảy. Đừng nói là giúp cô mặc nội y, cho dù là muốn anh lên núi đao, xuống chảo dầu, Tống Khải cũng có thể lập tức xông vào.

Đang tựa hồ thân trên, cô ngoan ngoãn ngồi thẳng dậy, xoay người đưa lưng về phía anh, phô bày cái eo nhỏ nhắn, để bàn tay to mạnh mẽ của anh giúp cô mặc chiếc áo lót nhỏ xinh vào.

Chính chiến trên sân bóng nhiều năm, không hề khăn trương trong những lúc quan trọng, áp lực càng lớn thì danh tướng Tống Khải càng ném bóng chuẩn hơn, nhưng giờ phút này, chuẩn bị giúp người yêu cài lại nội y ở lưng, hai bàn tay lại phát run.

Quả thật xinh đẹp! Anh trầm tán thưởng trong lòng.

Mặc dù anh luôn yêu thích màu đen, nhưng màu vàng tơ thật xứng với làn da nõn nà láng mịn của cô, trong thanh thuần có quyến rũ. Cúp áo ren tinh xảo ôm sát vào đôi bông đào đầy đặn, đẹp đến mức làm cho người ta đầu vầng mắt hoa, quả thực không dám nhìn thẳng.

Nếu không bởi vì vào lúc thật sự không thích hợp thì.....Aizz.

Quyến luyến khẽ hôn lên vai, Tống Khải vạn phần không muốn đỡ cô ngồi dậy dang hoàng, đồng thời cũng buộc phải kiềm chế lại ý nghĩ không muốn cơ thể kia rời đi.

"Không thể tiếp tục, ba mẹ chắc sẽ thức dậy sớm, anh nên xuống lầu trước." Anh nhìn nhìn đồng hồ, âm thầm thở dài, "Đợi lát nữa thông báo tình hình xong anh sẽ đi liền."

Khuôn mặt Tống Lăng Tâm ửng đỏ lên, nét mặt mông lung dần phai nhạt, cô chậm rãi tỉnh táo lại từ trong tình cảm dạt dào.

Thật sự đã có chuyện xảy ra, nếu không, Tống Khải sẽ không vất vả mệt mỏi trở về gấp như vậy, lại vội vội vàng vàng phải rời đi, chỉ vì giải thích mấy câu. Có chuyện gì không thể nói qua điện thoại được ư? Sự tình nghiêm trọng đến mức phải chạy tới chạy lui như vậy sao?

"Đừng lo lắng, coi em kia, lại nhú mày rồi." Tống Khải quỳ xuống hôn người ngồi trên giường, nhìn vẻ mặt lo lắng của người con gái, nhìn không được bật cười. "Anh biết, anh biết, bảo em đừng lo lắng cũng vô dụng, cho nên, em cùng nghe đi. Chỉ có điều, em phải đồng ý với anh là ngoan ngoãn ngồi nghe, đừng suy nghĩ nhiều quá, cũng đừng lo lắng lung tung, chuyện cứ giao cho anh xử lý là được, có nghe hay không?" Bản tính của người đàn ông trưởng thành thật sự là phát huy đến mức tối đa, Tống Lăng Tâm chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu.

Bữa sáng trên bàn, không còn không khí thoải mái hài hòa như thường ngày nữa, sắc mặt bốn người ngồi chung bàn quả thực căng thẳng.

Vốn là nghề nghiệp vận động viên, bữa sáng nhất định phải thực phong phú, mới có thể cung cấp đủ cho thể lực. Nhưng giờ phút này, hương vị cùng màu

sắc của điểm tâm cũng không thể làm bất kỳ ai thèm ăn. Thật lâu sau, ông Tống nhủ mảy mảy đốt một điếu thuốc. Liếc mắt nhìn con trai một cái, Tống Khải lắc đầu từ chối. Anh không hút thuốc, bởi vì anh là vận động viên, cũng do có người không thích mùi khói, sẽ không chịu cho anh hôn. Còn người nào mới thực sự là nguyên nhân chính, lòng dạ Tống Khải đều biết rõ. Vốn muốn giải thích vài câu sơ sài qua loa, nhưng ba mẹ truy hỏi dữ dội, làm Tống Khải không thể không để lộ ra tình hình thực tế.

"Có phóng viên chụp được ảnh mấy cầu thủ... bên ngoài có hành vi rất không... thích hợp." Anh cẩn thận đắn đo dùng từ, không muốn kinh động đến người nhà.

"Không thích hợp tới mức nào? Bị chụp ở chỗ nào?" Ông Tống hỏi lại một cách sắc bén.

"Ồ... quán rượu."

Không khí ngưng đọng, bốn phía đều im lặng ngay cả một cây kim rơi cũng còn nghe thấy.

Khói thuốc tràn ngập trong không trung, bà Tống hỏi ra nghi vấn của mọi người: "Sao lại trở thành như vậy? Ở quán rượu? Chơi gái? Đội bóng các con làm sao lại để chuyện này xảy ra chứ?"

"Mới đầu bọn họ cùng phóng viên chụp ảnh giao tiếp, nói chuyện hàng ngày, đơn giản mà nói, còn chưa ngã giá." Tống Khải thần nhiên giải thích, "Đã có bên truyền thông khác nghe được tin đồn, bắt đầu tập trung mấy đội viên bị chụp hình, cho nên gần đây ra vào phải cẩn thận, không có việc gì thì cứ việc ở nhà đợi, điện thoại có thể cũng đừng bắt, ít nhất đợi cho tình hình lắng dịu rồi nói sau."

"Chờ một chút, 'bắt đầu tập trung mấy đội viên bị chụp hình'?" Bà Tống lặp lại lời của con, hoài nghi, "Là ý nói, con cũng có khả năng bị chụp ảnh?" Tống Khải trầm ngâm một lát, mới trả lời: "Vâng, có thể bị chụp được."

Lời vừa nói ra, ba người còn lại đều phản ứng dữ dội. Bà Tống hít lấy hơi lạnh, còn Tống Lăng Tâm sắc mặt trở nên trắng bệch, ông Tống càng kinh ngạc hơn, khuôn mặt sa sầm xuống, ông dùng lực đập bàn cái rầm - đứng lên, khiến tất cả mọi người bị dọa nhảy dựng lên.

"Mày cũng bị chụp hình?! Mày ở quán rượu?!" Tiếng rống giận cuồng nộ vang vọng trong không gian vốn im lặng, "Ba mẹ dạy dỗ mày như thế nào, mà mày lại làm ra chuyện này!"

Nếu không phải bà Tống nhanh tay lẹ mắt, dùng sức giữ chặt nắm tay của chồng, thì nắm tay to cứng như đá kia, có lẽ đã vung đến người Tống Khải.

"Tống Khải, con đưa bạn gái đến đó phải không?" Một mặt ngăn cản chồng nổi giận, bà Tống một mặt chưa từ bỏ ý định gặng hỏi con trai, "Bị chụp lên cùng bạn gái, và bị chụp chơi gái ở khách sạn, hai chuyện hoàn toàn không giống nhau. Mẹ tin con sẽ không xằng bậy, nhưng con cần phải nói thật, được không?"

Tống Khải thờ dài, anh thật sự không nghĩ lại biến sự tình trở thành như vậy. Nhìn khuôn mặt nổi giận vô cùng của ba, còn vẻ mặt tràn ngập mong mỏi ưu sầu của mẹ, lời nói thật sự đã đến bên miệng.

Nói đi, nói ra đi, vì sao anh không thể nói?

Nhưng anh không thể không chú ý đến khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của người bên cạnh. Ánh mắt long lanh đầy bối rối cùng nghi hoặc, bắt lực nhìn anh, có thói quen không thay đổi là cắn chặt môi dưới, đến mức đỏ ửng lên.

Chính vì không muốn hù dọa cô, cho nên anh mới không định giải thích thêm. Kết quả, chỉ vì trong điện thoại nghe thấy sự căng thẳng của cô, anh chịu không nổi không màng vất vả mệt mỏi chạy về nhà. Kết quả, nhìn bây giờ xem! Sự thật đáng ghê tởm đến vậy, sao lại muốn ảnh hưởng đến cô? Vì sao càng làm cho cô nặng lòng?

Vì thế Tống Khải một lần nữa im lặng, đem tất cả mọi chuyện, chôn chặt lại phía sau đôi môi mỏng. "Mày nói đi chứ! Bây giờ im lặng là có ý gì, mày cho là không nói thì không có gì xảy ra sao?" Ông Tống tức giận muốn đi ra ngoài, chuẩn bị lấy điện thoại. "Gọi điện thoại cho tao! Đích thân tao muốn hỏi đội trưởng, huấn luyện viên, quản lý đội bóng thế nào, mà lại để phát sinh ra chuyện này!"

"Ba..." Tống Khải bắt đầu đứng dậy, cô ý ngăn cản,

"Con thật sự không có uống rượu."

"Vậy tại sao lại bị chụp? Bị chụp với ai?"

"Với con ạ." Tiếng nói dịu dàng rất nhỏ nhưng lại dứt khoát vang lên, đột nhiên xen vào trong lúc hai cha con đang tranh chấp.

Ông bà Tống đều chấn động, sắc mặt tái nhợt quay đầu nhìn Tống Lăng Tâm. "Cục cung, con nói cái gì?"

Tống Khải liền dùng ánh mắt cảnh cáo, ý bảo cô đừng nói nữa.

"Anh là bị chụp hình ở cùng một chỗ với em, đúng không?" Tiếng nói của cô nghe hơi run run, giống như nai con kinh hoàng mở to mắt nhìn Tống Khải, anh chỉ cảm thấy trong lòng tê rần.

Bà Tống rõ ràng thờ phào nhẹ nhõm, bà vỗ vỗ ngực, trách cứ nói: "Nếu bị chụp hình cùng em gái ở cùng một chỗ, có gì phải căng thẳng chứ? Sao lại

không nói rõ ra? Con hù mẹ sợ quá!"

Chính là khổ sở không cách nào giải thích mà... Ai biết ảnh chụp như thế nào, bị chụp ở đâu? Tống Khải vẫn còn do dự, làm bà nhận ra điều bất ổn, hồ nghi hỏi tới: "Nhưng qua năm con mới phải đi tập huấn, con cùng cục cưng có cơ hội nào mà bị chụp? Có phải do phóng viên tùy tiện nói bậy hay không?"

"Tuần trước chúng con có gặp mặt." Tống Khải nhanh nhẹn đáp lại, "Con đến bệnh viện trực thuộc trường để làm kiểm tra, sau khi xong liền hẹn Lăng Tâm đi ăn cơm chiều."

"Nếu là như vậy, nói thật ra cũng tốt, cùng em gái mình dùng cơm thì có gì không được chứ?"

"Không được!" Tống Khải lập tức cự tuyệt.

Người quản lý báo vệ anh rất tốt. Họ không công khai nơi xuất hiện, cũng không đến sân bóng làm to chuyện, nhất là chuyện Tống Lăng Tâm, hoàn toàn chưa bị phơi bày ra ánh sáng.

Nói ra sự thật ngay lúc này? Không khác gì là hành vi tự sát! Huống chi, ngay cả chính Tống Khải cũng không biết rốt cuộc đã bị chụp ảnh gì, nếu chính là ảnh ăn tối, quả thật chẳng có gì, nhưng ai biết về sau bọn họ thân mật dây dưa trong xe có bị chụp hay không? Thậm chí, nếu là chụp được ảnh Tống Lăng Tâm đến khách sạn

Nghĩ đến cảnh tượng này, cho dù luôn luôn bình tĩnh, toàn thân Tống Khải cũng phải rét run. "Con sợ người nhà mình bị gây rối, mẹ có thể hiểu được khổ tâm của con, nhưng bây giờ có phải nên nói lời thật hay không? Nếu không thanh danh bị bôi nhọ thì làm sao bây giờ?" bà Tống lo lắng. "Muốn xử lý thế nào, bàn bạc tiếp cùng ba mẹ rồi quyết định, không được khur khur có chấp, được không? vất vả nhiều năm như vậy mới tạo dựng được chút thành tích, con cứ trơ mắt nhìn nó bị hủy diệt sao?"

Tống Khải trầm ngâm, nhũu chặt mày, nói rõ ra thì càng khiến cho nỗi lòng anh trầm trọng hơn. Mất thấy đứa con trai ngậm miệng như hén không nói lời nào, đành chậm rãi lắc đầu, bà Tống chưa từ bỏ ý định, tiếp tục khuyên: "Giải thích mấy câu là có thể giải quyết mọi chuyện, vì sao lại trở nên như vậy? Nếu thật sự sợ huấn luyện viên bọn họ không tin, ba mẹ cũng có thể ra mặt giúp con. Nếu cần trả một chút tiền, để rửa sạch thanh danh cho con, mẹ cảm thấy làm vậy cũng rất xứng đáng!"

"Mẹ, bởi vì anh sợ liên lụy đến con, liên lụy đến người nhà..." Sắc mặt Tống Lăng Tâm vẫn trắng bệch như tờ giấy, đôi đồng tử đen lầy ngập tràn ưu sầu khôn xiết. "Mẹ biết." Bà Tống lại ngồi xuống lần nữa, lau trán bắt đầu chảy mồ hôi. Vài phút ngắn ngủi trôi qua, bà đột nhiên giống như già đi mấy tuổi, khuôn mặt trung niên biểu lộ ra toàn là vẻ mệt mỏi. "Chính vì tính tình của nó, từ nhỏ đến lớn cũng không sửa đổi, vừa hư hỏng vừa cứng đầu như vậy, rốt cuộc là di truyền từ ai..." Người ngồi bên cạnh, sắc mặt sa sầm lại, chỉ còn thiếu mỗi tức giận, ông Tống thật lâu cũng không lên tiếng. Ông dùng đôi mắt sắc bén dày dạn kinh nghiệm, nhìn người nhà trước mắt, thật lâu không nói một câu.

Bạn đang đọc truyện *Cám Ái Tình Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Edit & Beta: mkhoi

Bài báo được đăng, gây dư luận rầm rộ.

Các cầu thủ nổi tiếng được tập hợp lại cống hiến cho đất nước, không ngờ trong thời gian tập huấn, do trợ lý huấn luyện viên dẫn đầu đến khách sạn mua vui... Đây là một trong những scandal lớn nhất của đại diện quốc gia trong mấy mươi năm qua.

Tuy rằng còn phải đợi điều tra kỹ càng, nhưng một huấn luyện viên, bốn cầu thủ tham gia đã bị đoàn huấn luyện bắt phải tạm thời rời khỏi nơi tập huấn, đợi quyết định cuối cùng có cần rút khỏi đợt tập huấn, cấm thi đấu hay không. Nói một cách đơn giản, nếu không có cách nào kháng án, sự nghiệp thể thao xem như kết thúc.

Tuy Tống Khải tạm thời không có tên trong danh sách dừng tập huấn, nhưng anh cũng bị chụp được, là đội trưởng, lại luôn là người có tác phong tốt nhất từ trước tới nay, lúc này, Tống Khải quả thật gặp áp lực rất lớn.

Nhưng anh vẫn im lặng. Bất chấp đoàn huấn luyện hỏi thế nào, bao nhiêu phóng viên gọi liên tục vào điện thoại, không mở miệng chính là không mở miệng. Anh đã hạ quyết tâm, nếu giới truyền thông đưa ra hình ảnh, anh sẽ chịu hết mọi trách nhiệm.

Bởi vì, Tống Lăng Tâm không muốn anh nói. Có lẽ nên nói là, Tống Lăng Tâm không biết phải làm gì, cô hoảng sợ bối rối đến làm người khác đau lòng.

Quan hệ phức tạp, rối như tơ vò, người khác quan tâm

Sáng sớm hôm đó, lúc anh không đi không được, là cô tiễn anh ra —— không ra từ hướng cửa chính do đã có phóng viên đứng đợi ở ngoài. Trong

nắng sớm ngày hè, họ lặng im băng qua sân sau, dừng lại ở cửa sau ít khi sử dụng, nhìn nhau không nói.

“Anh nghĩ, hay là nói với ba mẹ đi?” Anh hỏi thật khẽ thật khẽ.

“Không, không được...” Cô lắc mạnh đầu. Trong ánh nắng, gương mặt cô tái nhợt gần như trong suốt.

“Nếu vậy, em vừa nãy sao lại thú nhận?” Tống Khải thật sự không hiểu, anh còn chưa kịp phản ứng, Tống Lăng Tâm đã tự nói ra người bị chụp chung chính là cô.

“Vi... nếu không nói, ba mẹ sẽ nghĩ anh đi uống bia ôm...” Cô lại cắn môi dưới, “Em không muốn họ nghĩ vậy. Anh không đi, đúng không?”

“Đương nhiên là không. Bọn họ bị chụp là vào cuối tuần lúc trở lại thành phố S đầu tập, đầu xong họ đi ăn cơm, uống rượu, còn anh với em đi ăn thịt nướng, em không nhớ sao?”

“Em dĩ nhiên nhớ...”

Hôm ấy, bọn họ ăn uống xong thì đã khuya, anh mới đưa cô đến bãi đậu xe lấy xe. Dưới ánh trăng, hai người dọc đường yên lặng sánh vai nhau, bàn luận về trận đấu, bàn luận về món ăn vừa ăn, còn đứng cạnh xe nói chuyện một lúc lâu, anh giờ giọng anh trai lên mặt cần dặn cô đủ thứ, muốn cô lái xe cẩn thận, sau khi về nhà phải nhắn tin cho anh... Thật lâu sau mới lưu luyến không rời mà chia tay.

Trừ khi anh biết phân thân, nếu không, Tống Khải không thể nào đi uống rượu để bị chụp ảnh được.

Tống Khải nhận thấy, đây là thời cơ tiện cả đôi đường, có thể chứng minh sự trong sạch, lại có thể sẵn dịp công khai quan hệ của hai người, sao không thể kia chứ? Số trời đã định như thế, anh vui vẻ thuận theo số phận an bài. Nhưng Tống Lăng Tâm rất rối loạn, lúc nào cũng cắn môi, mắt mở lớn mờ mịt, dường như còn mạng suy tư.

Làm cô sợ hãi rồi, nên cô gần đây luôn gặp ác mộng. Áp lực tâm lý lớn đến vậy, thật đáng thương, rõ ràng có thể không cần khổ sở thế này mà!

“Em còn nghĩ... nếu, nếu như phải nói, chúng ta... vẫn là... vẫn là dùng quan hệ anh em để giải thích...” Bị áp lực lâu, câu nói của cô bắt đầu lộn xộn. Dù sao cũng không phải tiếng mẹ đẻ.

“Vi vậy, em hi vọng mọi người tin tưởng anh nhưng vẫn muốn nói dối?” Tống Khải thờ dãi. “Bé cưng, em thật mâu thuẫn.”

“Em biết.” Tống Lăng Tâm chán nản, giọng nói hoang mang lo sợ khẩn khoản, “Đề em suy nghĩ thêm được không? Em sẽ nghĩ ra cách mà.”

“Ngốc nghếch, anh làm sao có thể quảng chuyện này cho em giải quyết chứ?” Tống Khải rất muốn đưa tay chạm vào cánh môi bị cắn in rõ dấu răng kia, nhưng vừa nhích tay, liền lập tức nắm siết lại, hạ xuống.

Anh sợ bản thân mình chỉ vừa khẽ đụng một đầu ngón tay vào cô, tự chủ sẽ như núi vỡ, mặt nạ cẩn trọng đã hết sức duy trì sẽ rớt ra, anh sẽ không chút do dự ôm cô gái nhỏ buồn rầu vào lòng, vỗ về thương yêu, hôn lên khuôn mặt u sầu của cô.

Nhưng thời gian không cho phép, hoàn cảnh cũng không cho phép, anh chỉ có thể vội vàng rời đi, gác lại một khối áp lực hỗn loạn, gác lại đề sau này tiếp tục giải quyết.

Sau khi bài báo được đăng, Tống Khải không phải là người dính líu trực tiếp, nhưng vì quá nổi tiếng, hơn nữa không ngừng đồn đãi, áp lực trên người từ đầu đến cuối chưa hề tan biến.

Anh thật sự không sợ áp lực. Từ nhỏ đến lớn, khả năng chống chọi với sức ép của anh cực kỳ mạnh mẽ, cứ qua từng trận từng trận đấu một, thường là nhân vật chủ chốt ghi điểm quyết định, áp lực cũng không làm anh sợ hãi.

Nhưng lúc này đây, áp lực tương tự lại đặt trên một người khác, mà người này lại nhạy cảm mảnh mai xiết bao, một chút đau khổ anh cũng không muốn để cô chịu... Nghĩ đến đây, Tống Khải suýt nữa phát điên.

Đội bóng bị vây trong trạng thái ngột ngạt quá sức chịu đựng, toàn bộ nhất cử nhất động của cầu thủ đều bị giám sát chặt chẽ, Tống Khải muốn tranh thủ thời gian gọi điện thoại cũng không tìm ra được đến mười phút, đến khi khó khăn lắm mới gọi được thì điện thoại Tống Lăng Tâm lại không có tín hiệu. Sau đó liên tục mấy lần như vậy, Tống Khải chịu hết nổi, gọi về nhà, là mẹ anh nghe điện thoại.

“Mẹ, Lăng Tâm đâu?” Anh không có nhiều thời gian hỏi han, mà hỏi thẳng.

“Con sao vậy? Hùng hồ vậy, đã xảy ra chuyện gì sao?” Gần đây bà Tống rất nhạy cảm với những tin đồn, nên vội vã hỏi lại.

“Không có gì, chỉ là...” Sợ mình lỡ miệng lại lộ ra nhiều cảm xúc lo lắng, Tống Khải ngừng lại, sau đó cẩn thận nói tiếp, “Con tưởng con bé sẽ nghe điện thoại. Con bé có ở nhà không mẹ?”

“Không. Thật không có chuyện gì sao con?” Bà Tống nghe con trai cam đoan, thoáng yên tâm một chút, nhưng ngay sau đó bắt đầu kể lể: “Chuyện ồn ào của đội bóng thật lớn, họ hàng bạn bè đều tới hỏi, Lăng Tâm hôm trước về nhà còn kể có phóng viên tới trường tìm nó... Ba con giận quá trời!”

“Có phóng viên đến trường quấy rầy Lăng Tâm?” Tiếng Tống Khải nặng trĩu, con nóng giận bắt đầu bùng lên. “Mẹ, mẹ gọi Lăng Tâm tới nghe, con

muốn nói chuyện.”

Xây ra chuyện như thế này, cô lại dám không liên lạc, cũng không nghe điện thoại? Thật ra cô đang làm cái quỷ gì, đang che giấu cái gì? Tự cho là mình có thể xử lý sao? Con bé ngu ngốc này!

“Nó đi vắng rồi! Ba con bảo nó tạm tránh đi, mấy ngày nay đều không ở nhà.” Bà Tổng nói. “Con trai, con bên đó rốt cuộc thế nào? Thái độ của mấy huấn luyện viên thì sao?”

“Trước mắt chưa bị rắc rối, con thật không có đi uống rượu, họ đều biết cả.” Tổng Khải kiên nhẫn giải thích, “Mẹ, Lăng Tâm đi đâu? Sao con gọi đi động cũng không được?”

Bà Tổng lúc nào cũng cảm râm, chột lạng im bất thường. Qua thật lâu, mới cẩn thận mở miệng, “Tổng Khải, ý ba con là trong khoảng thời gian này các con tạm thời đừng liên lạc với nhau, dù sao con... thân phận đặc biệt, phóng viên lại phiền phức... Lăng Tâm nhút nhát, lại chưa gặp qua chuyện thế này bao giờ...”

“Mẹ,” Giọng nói Tổng Khải nén nhịn, đầy nôn nóng. Anh hỏi lại lần nữa: “Lăng Tâm đi đâu?”

Là mẹ, biết anh từ nhỏ đến lớn, bà Tổng đương nhiên hiểu, giọng nói như vậy che giấu ý chí kiên cường đến thế nào. Chuyện Tổng Khải muốn làm, muốn đạt được, ngoại trừ bản thân anh, không ai có thể ngăn cản anh.

Thờ dài một hơi, bà Tổng đành chịu thua.

“Nó ở chỗ ông nội, rất an toàn, con không cần lo lắng làm gì tự chăm sóc mình trước đi!”

Dòng họ Tổng ban đầu sống ở vùng núi ngoại ô, tuy ông nội Tổng Khải đã chuyển vào thành phố, nhưng nhà ông vẫn còn. Sau khi xây sửa lại cũng khá thoải mái, thỉnh thoảng vào mùa hè người nhà sẽ đến nghỉ ngơi hay nghỉ mát. Nhưng hầu như nhà đó đều để trống, chỉ lâu lâu mới có họ hàng ở gần đó đến thăm chừng mà thôi.

Cây cối dày đặc đã xua đi nóng bức ngày hè, khiến trong núi luôn mát mẻ. Nơi này cách xa thành phố đông đúc, đường đi vào nhỏ hẹp xe chưa chắc qua lọt, nếu không phải người am hiểu địa hình lân cận thường sẽ cho rằng vùng núi hoang dã này ít ai lui tới.

Nhưng chỉ cần kiên nhẫn đi tiếp, qua mấy khúc ngoặt, thậm chí có khi còn khác hẳn, sẽ xuất hiện một ngôi nhà được thiết kế trang nhã, trong rừng cây dày đặc, có hương cỏ cây mộc mạc.

Tổng Lăng Tâm xách hai túi đồ ăn, sách vở nặng nề, mướt mồ hôi đi trên con đường mòn. Lúc trời sắp tối trong núi đều có mưa, trời không còn nóng bức, cô phải về nhà trước khi mưa xuống.

Chân bước nhanh hơn về nhà, căn nhà trống trải nhưng vẫn có đủ vật dụng, đồ gia dụng đơn giản, chỉ là yên tĩnh không một bóng người làm lòng người hoảng sợ.

Quả nhiên, sau khi cô về không bao lâu, trời bắt đầu đổ mưa. Hạt mưa rơi phát ra tiếng rào rạt, bên trong chỉ có một người càng thêm vắng vẻ. Cô nấu một bữa tối đơn giản, vừa ăn vừa lật sách, đến lúc bóng đêm buông xuống.

Thật ra cô rất sợ buổi tối phải ở một mình, hơn nữa đây là vùng núi hoang dã, ngủ không ngon khi bình tĩnh vẫn là một vùng tối đen, tìm đập rất nhanh rất nhanh sợ vô cùng: cô như trở về thời thơ ấu gặp ác mộng giết mình tỉnh dậy, chỉ có thể không ngừng tự tiếp thêm can đảm, vì không muốn quấy nhiễu người mẹ ốm yếu, còn người cha yêu vợ tha thiết cũng không có thời gian chăm sóc đứa con gái bé nhỏ gặp ác mộng.

Không có chuyện gì, chuyện gì cũng không có... Không sợ, Lăng Tâm không sợ...

Đêm dần khuya hơn, mưa rơi lớn dần. Nơi này không có phương tiện giải trí, ngồi trong phòng khách vắng vẻ khiến người ta phải rùng mình, cô càng không muốn đến phòng tập thể hình của Tổng Khải ở phía sau — mấy cái dụng cụ thể thao đó trong đêm, cái nào cái nấy giống như quái thú — nên cầm vài cuốn sách lên giường đọc, chui vào trong chăn, phủ kín còn có cảm giác an toàn hơn.

Đọc cuốn lý thuyết kinh tế khô khan, Tổng Lăng Tâm không dễ gì mới vừa thiêu thiêu ngủ, thỉnh thoảng, bị tiếng động lớn làm cô sợ đến giật bắn mình thức dậy.

Đó, đó là gì vậy? Âm âm như tiếng sấm, trên cánh cửa vang lên tiếng gõ.

“Lăng Tâm, mở cửa!” Tiếng nói lạnh lẽo như sứ giả từ địa ngục, mà lại quen thuộc đến vậy.

Tổng Lăng Tâm chỉ ngần người khoảng ba giây, liền lao xuống giường, thiếu chút nữa vấp phải cái chăn còn quấn trên người. Cô lao đảo đi đến cửa phòng khách, vừa mở cửa, liền bị ôm chặt cứng.

“Ồi!” Cô la lên, cơ thể đã sớm nhận ra người kia, bụng lỏng mềm nhũn, ngực ngừng dựa sát vào người đó, vòm ngực cứng cáp, hai cánh tay cũng tự động quấn quanh thắt lưng thon gầy, ôm chặt.

“Tại sao đến đây mà không nói với anh một tiếng...”

Giọng người đàn ông trách móc câu kinh trầm khàn còn chưa kịp nói hết câu, khuôn miệng nhỏ ngọt ngào mềm mại đã đón lấy, ngăn chặn tất cả lời nói bất mãn chưa kịp tuôn ra.

Nỗi nhớ thiêu đốt, nụ hôn càng lúc càng nồng nàn, tưởng chừng như có thể sấy khô nước mưa trên người Tống Khải. Anh là vận động viên trải qua nhiều năm huấn luyện khắc nghiệt, giới dục cơ thể hoàn mỹ biểu đạt, giao tiếp, giờ phút này, tràn ngập nồng nóng, đè nén, khát khao... Tất cả hóa thành ham muốn hùng hực, muốn lập tức nuốt đôi phương vào bụng.

“Ừm... Đợi, đợi một chút...” Châm lửa chính là cô, bị đốt cháy đến choáng váng mắt phương hướng cũng là cô, vùng vẫy yếu ớt không có tác dụng, mà còn lập tức bị chế ngự.

“Thật không ngoan.” Lời thì thầm dừng ở trên cái gáy trắng nõn, anh tha hồ hôn hít cắn mút, lưu lại một loạt dấu vết mờ mờ, như là hoa đào rơi trên nền tuyết trắng tinh.

“Đợi một chút... Không, không được...” Tống Lăng Tâm vẫn còn vùng vẫy chưa được buông tha, cô dùng sức đẩy ra.

Chỉ cần cô nói không được, Tống Khải liền dừng lại, cho dù tình huống “ngặt nghèo” như thế nào, tuyệt đối rất kiên cường mà thắng lại, chưa bao giờ ép buộc cô chút nào. Ý chí cứng như sắt thép như vậy, không biết là do di truyền bẩm sinh, hay là do những ngày làm vận động viên tập luyện nghiêm khắc mà tạo thành.

“Sao vậy?” Anh ôm chặt cô gái mềm mại, khuôn mặt tuấn tú vùi vào gáy cô, thở gấp gấp hỏi cô.

“Sao anh đột nhiên chạy đến đây? Ý ba mẹ là... muốn em tránh đi một chút, anh còn thế này...” Tay Tống Lăng Tâm đẩy nhẹ, tách khỏi khoảng cách thân mật quá mức, thở dốc, khiến thần trí lúc trước tạm thời quay lại.

“Em muốn ăn mình, cũng được! Nhưng sao không nói với anh?” Tống Khải cực kỳ không vui gắng hỏi.

“Bởi vì... là do...” Là do giống như lúc này, ngăn sông cách núi cũng chạy đến gặp bằng được. Tống Lăng Tâm thở dài, hết sức bất đắc dĩ. “Quên đi, anh giờ cũng biết rồi. Em lấy khăn mặt cho anh trước, anh ướt sũng rồi.”

“Khỏi cần, lát nữa cũng cởi ra.” Anh lại ôm chặt cô đang muốn bỏ đi, thô bạo ngang ngược, lần này thế nào cũng không chịu thả. “Dù sao em cũng bị ướt.”

Bị hai câu đầy ý nghĩa khiến sắc mặt hồng lên, Tống Lăng Tâm bị ôm ngang người nũng nịu kêu, “Anh tr...”

“Em dùng tiếng này gọi anh, thì sẽ biết chuyện gì xảy ra.” Thân thể đàn ông vừa nóng vừa rắn chắc, ôm hôn dữ dội, vội vã cởi bỏ quần áo ẩm ướt của nhau. Chiếc áo màu xanh lam trên người cô mặc dù xinh đẹp, đã lập tức bị kéo xuống, rơi xuống nền nhà, ngay sau đó, quần jean, áo thun đầy mùi đàn ông cũng rớt xuống đất nhập vào đồng quần áo của cô.

“A... nhẹ, nhẹ một chút...” Tiếng thở yếu ớt mơ hồ, vừa thoải mái vừa khó chịu van xin, dường như không chịu nổi thế tấn công mãnh liệt.

“Không thể.” Tiếng Tống Khải khàn khàn căng thẳng vì ham muốn, như chính cơ thể anh.

Không phải anh không biết xót thương, mà là xa cách dày vò hai tháng trời, khiến anh không thể kiềm chế bản thân, không có đạo dẫu, không kịp mon tron vuốt ve, thì đã đắm sâu vào nơi ẩm ướt của cô. Tống Lăng Tâm nhủ mảy, kiềm nén tiếng kêu kích động, chỉ ôm chặt thân thể rắn chắc kia mà thở dốc, mà ngân nga lời kháng cự ngọt ngào.

“Sâu quá... Dừng... Ừ... Nhẹ thôi...” Tiếng rên rỉ ní non mang một chút âm hưởng nước ngoài, là bị được thúc giục, mà Tống Khải không cần thúc giục cảm dỗ gì cả, cả người anh, cả trái tim anh đều vì người con gái trắng mịn mềm mại dưới thân mà khuấy động, mà hưng phấn.

Cô bị một cơn lốc xoáy cuốn lên đỉnh, không hề ngừng lại hay do dự, trong tiếng hét chói tai, cô bám chặt người đàn ông hết lần này đến lần khác chiếm hữu cô, bất giác co rút trong từng lần chiếm đoạt, cảm nhận căng cứng cùng cơn giật của anh, cảm nhận từng đợt nóng bỏng của anh phóng vào nơi sâu nhất của mình.

Sau đó, cô nhắm mắt, để mình đang bay bổng chậm rãi quay lại mặt đất. Tim vẫn đập rất nhanh, hơi thở vẫn chưa ổn định, dư âm như có luồng điện nhỏ chạy lung tung trong cơ thể, luôn làm cô run rẩy.

Trương tư giữa nam và nữ, có thể dùng ngôn từ để hình dung, có đôi khi, lại chỉ có thể dùng cơ thể để bộc lộ. Cô vừa mơ màng nghĩ, bàn tay trắng trẻo vừa nhẹ nhàng vuốt ve bờ vai rộng và cánh tay rắn chắc của anh.

“Lạnh à? Ở đây có điện có nước nóng không? Anh ẵm em đi tắm.” Giọng Tống Khải cũng chưa đều, khàn khàn hỏi bên tai cô.

“Có...” Cô ôm chặt anh, không muốn nhúc nhích, thầm nghĩ muốn tiếp tục hưởng thụ một chút vòng ôm ngọt ngào của da thịt kề sát nhau. “Chờ một chút hãy đi...”

Tống Khải không phản đối, anh chỉ điều chỉnh tư thế một chút, làm trọng lượng nhẹ một chút, để cô gái đáng yêu không bị đè ép. Ôm lấy cô, chân bám lấy nhau, anh vẫn còn trong cơn... Nếu có thể cả đời gắn liền nhau một chỗ thế này, anh cũng không chê ý.

Ban đêm trong núi yên tĩnh, chỉ có tiếng mưa phùn tí tách nhẹ nhàng rơi trong rừng. Họ lắng nghe tiếng mưa, tiếng tim đập dồn cùng hơi thở của nhau, thật lâu.

“Bé cưng, em... có phải mang thai hay không?”

Câu hỏi sâu xa vang lên, làm Tống Lăng Tâm rèm mi mệt mỏi rũ xuống sắp đi vào giấc mộng đột nhiên bừng tỉnh.

Đôi mắt kinh hoàng, nhìn sâu vào một đôi mắt đen sẫm, không nhìn ra đôi mắt ấy suy nghĩ gì.

Tắm rửa xong, thay xong quần áo, Tống Lăng Tâm rót trà nóng, hai người ngồi xuống giường. Đáng lẽ phải là một người một ly chuyện trò đôi ẩm, nhưng Tống Khải không cho cô rời khỏi lòng anh, ôm cô đặt ngồi trên đùi thoải mái khoan khoái, anh đưa ly trà lên môi cô, hai lòng nhìn cô cúi xuống uống.

Trên bàn nhỏ cạnh đầu giường rõ ràng có pha cho anh một ly, anh cứ muốn cô uống qua, bèn đến đúng vị trí chỗ cô uống hồi nãy, uống một hớp lớn, làm Tống Lăng Tâm lại đỏ mặt.

“Em vẫn chưa trả lời anh.” Tống Khải không để cô trốn tránh, nhàn nhĩa uống trà, nhàn nhĩa truy hỏi.

“Không, không có!” Tống Lăng Tâm toàn thân cứng ngắc, sợ đến mức tim đập thành thịch. “Anh sao lại hỏi vậy?”

“Em chạy đến chỗ này, còn mặc quần áo thế kia.” Anh hất hàm tới trước giường, nơi đó có chiếc áo voan màu lam nhạt gắn thắt lưng cao thịnh hành hiện nay. Kế tiếp, còn thì thầm vào tai cô: “Hơn nửa ngực em còn to lên còn vô cùng mềm cảm. Vừa nãy không phải cứ luôn miệng đòi anh nhẹ tay sao? Hừm?”

Tống Lăng Tâm mặt đỏ như lửa, xấu hổ giấu mặt vào gáy anh. “Không có thật mà!”

“Em chắc chứ?”

“Chắc mà! Em chắc chắn!”

Tống Khải không nói nữa, để ly trà xuống bên cạnh, bàn tay ấm áp vòng qua, vuốt nhẹ lên tóc cô. Dưới ánh sáng của ngọn đèn vàng, hai người im lặng dựa sát vào nhau.

“Anh, anh... thất vọng lắm sao?” Một lúc lâu sau, Tống Lăng Tâm mới nhẹ nhàng hỏi.

“Cũng không hẳn.” Anh hôn lên đỉnh đầu cô, thân nhiên nói: “Chỉ có điều cũng có thể xem như một phương thức giải quyết. Nếu em thật sự mang thai, ba mẹ dù tức giận cũng đành phải chấp nhận.”

Đây chính là cái gọi là gạo nấu thành cơm. Nhà họ Tống cực kỳ truyền thống, năm đó giới truyền thông đưa tin nhằm có fan hâm mộ nữ mang thai con của Tống Khải, ba mẹ Tống Khải thậm chí còn buộc anh phải cưới cô gái đến mặt mũi cũng chưa từng gặp, huống chi, bây giờ hai người họ nâng niu yêu thương Tống Lăng Tâm trong lòng bàn tay.

Ba mẹ anh thật sự rất thương cô...

“Em có nhớ trước đây chúng ta hầu như hàng năm đều đến chỗ này nghỉ hè không?”

“Em nhớ.” Chôn mặt trong vai anh, cô cùng anh nhớ lại. “Về sau mẹ em sức khỏe không tốt, ba em còn dẫn em tới chưa được mấy ngày đã đi về trước, để em một mình ở với ba mẹ anh...”

“Anh trước kia đối với em... không có ấn tượng cho lắm.” Tống Khải neho mắt, hồi tưởng lại dáng vẻ cô lúc đó nhỏ nhắn dễ thương. “Cậu đây thường thấy em hay chơi chung với mấy chị em họ hoặc bà con xa ở gần đấy. Sau lại phát hiện cách phát âm của em không giống với người khác, nói chuyện nghe là lạ.”

“Không có...” Cô phản đối, ngo ngoáy đánh anh. Tống Khải cười cười cầm bàn tay trắng bóc của cô kéo lên môi hôn.

“Thật ra, anh có thời gian còn rất ghét em. “Anh chợt nói.

Tống Lăng Tâm nghe xong, kinh ngạc ngẩng đầu ngửa mặt ra sau, nhìn khuôn mặt tuấn tú của Tống Khải đang mỉm cười gượng gạo.

“Ghét em ư? Vì sao?” Phải nói sao đây? Tống Khải từ nhỏ đã ở trong đội bóng, dù nghỉ hè cũng phải tập huấn hoặc thi đấu khắp nơi, được cùng người nhà rảnh rỗi nghỉ hè, luôn không phải là đứa con độc nhất là anh, mà là con bé xa lạ Tống Lăng Tâm. Mà dáng vẻ nữ sinh đáng yêu vui vẻ lại là cái ba mẹ luôn hi vọng, nên yêu chiều đủ thứ, đi đâu cũng dẫn cô đi cùng.

Đặc biệt là ba anh, cổ hủ lại nghiêm khắc, ăn nói ý tứ cực kì, với con trai trước sau không gần gũi. Nhưng vừa gặp Lăng Tâm thì dường như hoàn toàn thay đổi, Lăng Tâm vừa dùng giọng nói ngọt ngào gọi bác ời, lập tức mặt mày hớn hớn, đường nét khuôn mặt dịu xuống liền, ngay cả giọng nói cũng hết

sức ôn hòa.

Mẹ anh cũng vậy, tự tay may cho Lăng Tâm không biết bao nhiêu váy áo, âu phục đáng yêu, sửa soạn cho đẹp rồi dẫn cô đi chơi, cưng chiều cô như con gái của mình, dù bị họ hàng không ngừng can ngăn, khuyên ngăn, hai người vẫn không để ý mà yêu thương con gái của bạn mình, đến sau này còn nhận nuôi đứa bé mồ côi cha mẹ là cô, xem cô như con cái trong nhà.

“Vì ba mẹ đều rất thương em, nên nhìn rất không vui.” Anh nói qua loa, rồi không kiềm được hôn lên vành tai cô.

Bình thường cô sợ nhột sẽ phản đối, thậm chí còn cười khanh khách, nhưng bây giờ, cô chỉ yên lặng để anh ôm, rồi hôn, lặng lẽ không phản ứng.

“Sao vậy? Không vui sao? Đó đã là chuyện cũ rồi...” Huồng hồ bây giờ người cứng chiu cô, còn có ai qua được anh?

Tổng Lăng Tâm lắc đầu. “Ba mẹ đối với em thật sự rất tốt rất tốt... Nhưng mà em lại...”

Lại có bí mật lớn đến thế giấu diếm họ, suýt chút nữa làm ảnh hưởng đến sự nghiệp của Tổng Khải, chỉ vì sự tồn tại của cô, vì cô cùng Tổng Khải...

Nghe được tâm trạng cô đơn cùng tự trách của cô, loại cảm giác đau lòng như dao cắt này lại tới. Tổng Khải hít một hơi thật sâu.

“Chúng ta cho ba mẹ biết được không?” Anh hỏi nhỏ, cảm thấy cô gái trong lòng cứng đờ, anh vẫn nói tiếp: “Nói cho họ biết, cùng lắm bị mắng cho một trận mà thôi. Ba mẹ thương em đến vậy, chắc sẽ không đánh em đâu nhỉ? Và lại, nói không chừng họ còn mừng nữa kìa.”

Tổng Lăng Tâm rung mình một cái. Không biết vì sao, cô cảm thấy chuyện này từ đầu không thể lạc quan như Tổng Khải được, có phải do không phải ruột thịt không, tận sâu trong lòng, cô luôn luôn không thỏa mãn, tự tin là được yêu thương.

“Đợi ít lâu nữa đi anh... Hiện giờ, tình trạng này, chúng ta ngay cả gặp cũng không nên gặp.” Nghĩ đến sự nghiệp đang lên của anh có thể bị ảnh hưởng, Tổng Lăng Tâm liền cau mày, mặt đầy vẻ buồn lo, “Anh sao hôm nay lại đến đây? Mọi người không phải không nói anh biết em ở đâu sao?”

“Em chạy đến chân trời góc biển, anh cũng tìm ra em.” Anh ôm chặt cô, giọng bình thản, nhưng ý chí rõ ràng kiên cường không thể nghi ngờ.

“Bên đội bóng... thế nào rồi? Anh đến thế này có phải lại xảy ra chuyện gì không?”

“Cái đầu này rốt cuộc muốn lo cho bao nhiêu người, bao nhiêu chuyện mới đủ hả?” Tổng Khải xoa xoa tóc cô, vừa chịu thua vừa nuông chiều nói: “Nghĩ cho mình có được không? Đừng cứ mãi lúc nào cũng lo lắng cho người khác, người nhà quan trọng hơn.”

“Nếu em thật sự nghĩ như vậy, thì đã không...” Tổng Lăng Tâm lẩm bầm.

Lời còn chưa nói hết nhưng ý tứ đã rất rõ ràng. Nếu cô thật sự nghĩ như thế, cô sẽ không mù quáng mà bắt đầu một cuộc tình với người không thể gặp này, sẽ không bị anh ôm vào lòng, còn quần quýt không muốn rời xa.

“Ngaoan, đừng nghĩ nữa, ngủ đi.” Tổng Khải dịu dàng hôn lên rèm mi, khẽ dỗ dành.

“Vậy... còn anh?” Bị cánh tay rắn chắc ôm nằm xuống giường, Tổng Lăng Tâm ngáp một tiếng, xoa xoa mắt, mệt mỏi kéo đến, mơ màng hỏi anh.

“Anh nằm chung với em.” Thật ra anh nên về, vốn định gặp một lát, xác định cô không có việc gì là đi ngay, nhưng sớm đã đoán được sẽ thế này, vừa đụng vào cô, anh như bị lửa thiêu, không nỡ đi.

“Nhưng mà...”

“Suýt, đừng nghĩ nữa.” Anh ôm cô, nhẹ nhàng vỗ lưng cô, giọng nói khoan thai, “Ngày mai đi cũng kịp, có một buổi tối, thế giới cũng không bị hủy diệt trong đêm nay.”

Tổng Lăng Tâm cũng biết anh nên đi, càng lúc càng tối, đường núi lại không dễ đi. Nhưng cuộn tròn trong ngực anh cảm thấy thật an toàn ấm áp, cho dù đêm tối hay ác mộng đáng sợ, cũng không làm hại được cô.

Cô thật sự... nên buông tay, nhưng là, vẫn không buông được...

Đêm hôm đó, dù trong ngực anh, cô vẫn gặp ác mộng.

Trong giấc mộng, cô không ngừng chạy trốn, tránh né từng đôi tay muốn kéo rách quần áo cô, sợ đến mức toàn thân lạnh run, tay chân mềm nhũn, hơi thở càng lúc càng nhanh... Mà không dám ngừng lại, chỉ có thể liên tục chạy trốn ——

Bạn đang đọc truyện *Cám Ái Tình Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Edit: lephngoc

Beta: mkhoi

Tuy rằng tin tức tạm thời qua đi, nhưng lại giống như có mạch nước ngầm bắt đầu tuôn trào, khiến cho lòng người bất an.

Ngoài bốn gã cầu thủ ra, một viên trợ lý huấn luyện đã bị loại khỏi tư cách đại biểu quốc gia, gây ra sóng to gió lớn, đương nhiên không có khả năng lắng dịu hoàn toàn trong khoảng thời gian ngắn; mà những đội viên còn lại, càng bị quản giáo chặt chẽ hà khắc hơn, đều bị dồn hết toàn bộ tinh thần sức lực, chuyên cần luyện bóng, một lần nữa càng làm tăng thêm sĩ khí bị đã kích.

Thân là đội trưởng, Tống Khải lại bị cuốn vào trận phong ba này, tự nhiên sẽ trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người. Anh giống như bị câm, càng ngày càng ít nói, chỉ mãi miết luyện bóng, theo thời khóa biểu thì không nói, đằng này còn thường xuyên yên lặng tận lực tập luyện suốt đêm dài, đồng đội do bị huấn luyện cả ngày mệt đến mức nằm xuống liền ngủ, nhưng anh vẫn ngồi lại xem băng ghi hình trận đấu, nghiên cứu chiến thuật, ghi chép lại.

Đêm dài đằng đẵng, cứ thế trôi qua, bởi vì mãi cho đến trước trận đấu, Tống Khải cũng chẳng có lấy bất cứ cơ hội nào chuồn ra gặp Tống Lăng Tâm lần nữa. Để lại cô một mình cô quạnh ở nhà ông nội trên sườn núi, bất kể nghĩ thế nào, anh cũng không yên lòng.

Cô sợ tối, mà khi đêm về, trên ngọn núi trở nên tối đen, dù có đưa tay ra cũng không thấy được năm ngón tay. Không thể ở bên cạnh cô, cùng cô đi vào giấc ngủ, tất cả lo âu nóng nảy của Tống Khải, đều hóa thành quyết tâm—anh nhất định phải đánh thắng trận này, thay mặt đội lập công chuộc tội.

Sau đó, trách nhiệm đội trưởng của anh đã hoàn thành, xem như không làm người dân trong nước thất vọng; trở lại chuyện mình, anh thực sự muốn làm một chuyện chân chính.

Tựa như anh đem bóng tiến vào khu vực cấm, bất cứ ai cũng không thể ngăn lại, chuyện anh muốn làm, không một ai từ trước tới giờ có thể ngăn cản.

Vì ngày đó sẽ đến, vì có thể công khai quan hệ với cô một cách quang minh chính đại, anh một mực chuẩn bị, nhưng chờ đợi không phải không có thời hạn, sự chịu đựng của anh cũng không phải vô hạn, bí mật lớn cuối cùng sẽ bị vạch trần một ngày nào đó, huống chi, chính là anh quyết tâm muốn vạch trần.

Áp ủ niềm tin như vậy, anh buông hết tất cả tạp niệm, toàn tâm toàn ý, cắn răng chống đỡ sự huấn luyện khắc nghiệt hơn gấp mười lần bình thường, dẫn dắt các đội viên, cầu thủ phục vụ quên mình, trong thời điểm cam go, nhất quyết giành chiến thắng.

Sau khi chiến thắng, ôm cúp MVP trở về, Tống Khải chỉ nhớ rõ khi tiếng còi vang lên báo hiệu trận chung kết chấm dứt, thì mồ hôi làm nhòe tầm mắt, lồng phổi giống như muốn nổ tung, sự rạn nứt trong tình đồng đội cùng những chấn thương đau đớn, như bị thiêu hủy toàn bộ, toàn thân không biết có bao nhiêu chỗ chấn thương. . .

Nhưng anh thờ phào như trút được gánh nặng, phảng phất ở thời khắc mấu chốt thắng thua của trận đấu, anh xuất thần đẩy bóng vào lưới ba lần, sau đó hàng vạn hàng nghìn người mê bóng đang theo dõi trận đấu, cũng thờ phào đầy nhẹ nhõm.

Đám đông cuồng nhiệt đến đón tại phi trường, máy chụp ảnh, camera chớp đèn loang loáng khiến cho người ta trở nên hoa mắt. Kế tiếp vẫn không được nghỉ ngơi, một mạch thẳng tiến đến lễ chúc mừng, họp báo. . . Bận rộn đến mức không có cơ hội để thở.

Trong lúc này, ông bà Tống có đến thăm anh, cũng cùng nhau tham gia lễ chúc mừng, nhưng không hề thấy bóng dáng của Tống Lăng Tâm.

“Mẹ, Lăng Tâm đâu?” Là lời mở đầu khi mẹ con anh gặp mặt.

“Nó bận học, sắp tốt nghiệp rồi, ba con không cho nó đến.” Bà Tống đáp lời.

Bận học, bận đến thế sao? Anh đã dẫn đội bóng từ trận đấu bay trở về, vậy mà vẫn bận à?

“Đạo gần đây hình như nó có mấy đứa bạn thân, thường xuyên lui tới, nên càng không có thời gian.” Giống như cố ý nói cường điệu, bà Tống còn nói thêm một câu như vậy.

“Bạn gì?” Tống Khải khẽ nhú mày, truy vấn.

“Mẹ cũng không biết, nói tiếng Trung, mẹ nghe không hiểu.”

Tính ra, hai người đã nửa năm không gặp mặt. Thân nhân bình thường thì không tính, nhưng họ là tình nhân yêu nhau tha thiết, xa cách như vậy, chịu đựng thật sự quá khó khăn.

Cuối cùng thì lễ chúc mừng cũng chấm dứt, Tống Khải tự mình lái xe đưa ba mẹ cùng tham gia tiệc rượu về nhà.

“Con muốn đưa ba mẹ về?” Bà Tống có chút kinh ngạc, “Tự ba mẹ về được, con không cần quay về đội sao?”

“Con nghĩ.” Anh giải thích đơn giản. Mới vừa chiến thắng một trận đấu lớn, người làm bằng sắt cũng cần phải nghỉ ngơi chứ!

“Ồ... vậy con không về thành phố? Sao vậy?”

Tổng Khải có mua một căn nhà trong thành phố, gần đội bóng, bình thường đều ở chỗ đó. Nhưng giờ phút này, anh nắm giữ vô lăng, khẽ nhủ mi, có chút nghi hoặc nghiêng mắt nhìn mẹ mình.

Vì sao bà có vẻ không quá vui khi biết anh trở về? Anh không hiểu. Về nhà ba mẹ mình nghỉ ngơi, cũng cần có lý do sao—,

Ông Tổng vẫn trầm mặc luôn nhìn ra ngoài cửa kính, nhìn qua kính chiếu hậu, chỉ thấy ông nhíu chặt mày. Còn sắc mặt và thái độ giống như vậy của ông Tổng đã có từ khi nào? Tổng Khải cũng không nhớ.

Trong khoảng thời gian tới này, ông Tổng càng trở nên lãnh đạm, vốn nghĩ bị ảnh hưởng bởi chuyện đi uống bia ôm lúc trước, nhưng chuyện đã qua lâu như vậy, anh còn thẳng trận trở về, rốt cuộc ông Tổng tức giận vì cái gì?

Lại liếc mắt thấy sắc mặt lạnh lẽo kia, Tổng Khải hướng tầm mắt trở về phía trước, chuyên tâm lái xe. Anh biết có vấn đề, cũng nên giải quyết, chỉ có điều trước mắt anh chỉ quan tâm đến một chuyện, hoặc một người—Tổng Lăng Tâm.

Trong gần một giờ đi xe, mọi người đều không nói nhiều, không khí trong xe thật nặng nề, giống như bóng đêm u ám bên ngoài cửa kính.

Về đến nhà, đã qua nửa đêm, ba người đều tự đi rửa mặt chải đầu đi ngủ. Tổng Khải miễn cưỡng cố đè nén thôi thúc bước xuống phía sau, lên lầu xông thẳng vào phòng Tổng Lăng Tâm, nhưng chỉ có im lặng chào đón.

Nằm trên giường mình, trợn mắt nhìn lên trần nhà tối đen, trừng mắt đến nỗi như đốt cháy hai hốc mắt, sau đó thật vất vả để đợi cho ba mẹ đều đi ngủ, anh đứng dậy không một tiếng động, thân hình cường tráng giống như loài thú săn di chuyển, chỉ trong chớp lát, anh đã xuyên qua hành lang, đi xuống lầu, đến gác xếp thông qua nhà bếp.

Cô đi vắng. Căn phòng im ắng, trên giường không có người.

Tổng Khải quả quyết cô còn ở nhà. Xe của cô vẫn ở trong ga-ra, thường dùng bạc phủ lại, đèn tường cũng mở chỉ vì biết ở nhà Tổng Lăng Tâm sợ tối, mấy bóng đèn tường không tắt nhất định là dấu hiệu, cô vẫn còn ở nhà.

Nhưng, người ở nơi nào?

Trước tiên không được kinh động đến ba mẹ, bóng dáng thon dài của Tổng Khải như âm hồn thâm lặng di chuyển, một gian lại một gian, đi khắp quanh nhà. Rốt cuộc, đứng trước thư phòng nhỏ trên lầu hai, mới thấy ánh sáng hé ra từ khe cửa.

Tiếng gõ cửa thực ngắn gọn, một cái, lại một cái.

Giống như nghe được tiếng thở dài của ai đó, nhưng Tổng Khải cũng không xác định, tựa hồ cả thế kỷ trôi qua, cánh cửa rốt cuộc bật mở.

“Vì sao trốn ở chỗ này?” Tiếng nói thấp của Tổng Khải vang lên, nhưng không thể nén xuống lửa giận trong giọng nói. “Em không biết anh đã trở về? Em không biết anh đang tìm em sao? Điện thoại không bắt, nhắn tin không trả lời, bạn học đến thế à? Rốt cuộc là đang bận cái gì? Em tốt nhất nói cho rõ...”

Tiếng nói đột nhiên ngừng bật, khắp nơi một lần nữa rơi vào trạng thái tĩnh lặng hoàn toàn, bởi vì bàn tay nhỏ mềm mại đã đè chặt lên môi anh, ngăn anh tiếp tục chất vấn.

Cô có vẻ gầy đi, mắt dường như to hơn. Đôi mắt xinh đẹp kia, vừa đen lại vừa sâu, lạnh lạnh nhìn anh, ngàn lời vạn câu đều chôn giấu vào lòng.

“Em đang nghe điện thoại.” Cô khẽ nói, “Chờ em một chút.”

“Đã trễ thế này, nói điện thoại gì chứ?” Tổng Khải thấp giọng lầm bầm.

Theo cô vào trong phòng, mới phát hiện cô thật sự đang nghe điện thoại, nhưng là gọi điện qua mạng, cần dùng đến máy tính; mà trong phòng cô lại không có laptop đặt mạng, cho nên, nên phải dời notebook qua thư phòng.

Tổng Khải nghe không hiểu cô đang nói cái gì.

Chủ đề khác thường rất khó hiểu, mà cô dùng chính tiếng mẹ đẻ của mình. Từng thanh âm trong trẻo lạnh lợi vang lên, mặc dù anh nghe không hiểu, nhưng lại thấy thích nhịp điệu giống như ca hát, cho nên im lặng ngồi cạnh lắng nghe. Như vậy cũng đủ rồi. Ngồi gần sát cô, có thể ngửi được mùi hương thoang thoảng trên người cô, cảm giác cô ở kề bên, đưa tay có thể chạm tới cô, lắng nghe thứ ngôn ngữ khác như ca như hát... Tổng Khải nhắm mắt lại, cảm nhận sự lo âu xa cách lâu như vậy cho tới nay, đều từ từ tan biến, bất kể là thân thể hay tâm hồn, gần đây hoàn toàn bị vây bủa đều chìm vào trạng thái buông lỏng nhất.

Anh nằm thoải mái trên ghế dài trong thư phòng, chân dài gác lên cạnh bàn, một tay không khách khí đưa tới giữ chặt tay cô. Nắm chặt trong tay bàn tay nhỏ bé mềm mại, tâm tư bất an lo lắng liền trở nên yên bình.

Đeo tai nghe, Tổng Lăng Tâm chỉ quay đầu liếc nhìn anh, rồi trở lại tiếp tục nói chuyện qua điện thoại. Đợi cô nói được một lúc thì Tổng Khải đã ngủ mất tiêu.

Tổng Lăng Tâm cố gắng lên rút tay về, thử vài lần, cũng không thành công. Tổng Khải không ngừng buông tay.

Thở dài, cô thôi giãy dụa, ngoan ngoãn ngồi lại bên cạnh anh.

Thật ra... Đã lâu không gặp. Cố tình trốn tránh, làm hai người không gặp nhau, nhưng tình cảm căn bản trốn không khỏi; Tổng Khải luôn luôn ngự trị trong lòng cô, từng giờ từng phút, cũng không hề rời khỏi.

Bàn tay nhỏ bé còn lại nhìn không được nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tuần tú mặt mũi kia, lướt qua mày rậm đầy cá tính chiếc mũi thẳng đứng, đôi môi mỏng kiên nghị, chiếc cằm góc cạnh rõ nét... Nói thật, anh không phải là loại ngôi sao điện ảnh vừa thấy đã biết hư hỏng, mà là một người đàn ông vô cùng tuần tú tài năng xuất chúng. Hơn nữa ở trên sân bóng, loại khí thế lợi hại này, dùng mắt mà tìm, hầu như tìm cũng không ra người có được khí chất như thế.

Anh chính là như vậy, bất kể là thực thi chiến thuật, tấn công, phòng thủ, hoặc là yêu đương... đều như thế, sau khi xác định mục tiêu vào mắt, trong lòng tuyệt đối sẽ chuyên tâm, vùi đầu chú mục vào với mức độ đáng sợ, có một môi đến mức suy sụp cũng không màng.

Nhìn xem, đã mệt đến vậy...

Vuốt ve đầy dịu dàng, để cho mày rậm của anh giãn ra. Đột nhiên, anh mở mắt.

Tổng Lăng Tâm hoảng sợ, muốn rút nhanh tay về, nhưng lại bị tóm được. Bốn mắt nhìn nhau.

“Em nói chuyện điện thoại với ai, mà trễ vậy?” Tiếng nói của anh có chút khàn khàn.

“Vớ bạn thôi.” Kỳ quái, sao lại bị nhìn như vậy, sao nhịp tim của cô lại đột nhiên đập nhanh hơn?

Tổng Khải cũng không truy vấn tiếp, chỉ nhìn cô, dường như chiếu ánh mắt nóng bỏng vào hình dáng bên ngoài của cô.

Sau một lúc lâu, không thể kháng cự lại áp lực trầm mặc của anh, Tổng Lăng Tâm bắt đầu muốn né tránh, khẽ nói: “Anh mệt rồi, muốn lên lầu ngủ không?”

“Lên với anh.” Tổng Khải cắt ngang lời cô, hai tay dùng lực, đè cô xuống dưới.

Cô bị khóa trong khuôn ngực cứng rắn, mặt dán vào ngực anh. Đường cong mềm mại áp sát thân mật vào đường nét thô cứng, không chừa khe hở, dường như được tạo ra cho đối phương.

Hai người đều buông tiếng thở dài. Sau nhiều ngày thi đấu bên ngoài, rốt cuộc cũng được về nhà, quay trở về trong lòng đối phương.

“Bé cưng.” Anh đột nhiên cúi đầu gọi cô.

Tổng Lăng Tâm kinh ngạc ngẩng đầu, đón lấy nụ hôn dịu dàng đến tận xương.

Đầu cô choáng váng, giống như người mình bị ngâm trong rượu, toàn thân vô cùng ấm áp, mềm nhũn.

Đêm hôm đó, họ không có hành động thân mật hơn, chỉ ôm chặt đối phương, cho dù không phải ở trên giường, cho dù chỉ có thể dựa sát vào nhau một chút rồi trở lại phòng, nhưng vẫn cảm thấy đủ ngọt ngào, đủ gần gũi.

Luyện tiết rồi đi, quyền luyện buông tay, kết quả của lưu luyện không rời, chính là nằm ngủ luôn trên ghế dài.

Chờ Tổng Lăng Tâm từ trong mộng từ từ tỉnh lại, cô phát hiện mình đang di chuyển, không, cô không phải bước đi, mà là... rất khó giải thích, cho dù, cả thế giới có rung chuyển đi nữa, thì cô vẫn có cảm giác thật an toàn.

Bởi vì Tổng Khải ôm chặt cô.

“Muốn đi đâu?” Cô mơ màng hỏi.

“Trở về phòng em, trời sắp sáng rồi.”

A, vậy là họ nằm ngủ trên ghế dài mấy giờ rồi sao? Tổng Lăng Tâm ngáp một cái, khuôn mặt ngái ngủ mơ màng muốn cọ xát vào ngực anh, giống mèo con làm nũng, làm cho người ta triu mến.

“Còn ngủ, em mà bị bán đi cũng không biết.” Tổng Khải nhìn không được, cúi đầu hôn cô.

Đứng ngay đầu cầu thang, vốn nên bước xuống lầu, nhưng hai người cứ quyền luyện không rời liền hôn nhau, đòi hỏi đối phương cùng giao hòa hơi thở và nhiệt độ cơ thể, trí óc đều tạm thời ngừng hoạt động, toàn bộ thế giới chỉ còn lại hai người...

Àm!

Đột nhiên, tiếng đập cửa thật lớn chấn tỉnh đôi nam nữ đang ôm hôn đắm thiết. Tống Lăng Tâm sợ tới mức toàn thân cứng đờ, thiếu chút nữa từ trong lòng Tống Khải ngã xuống đất.

Sự nhiệt tình của Tống Khải cũng nhanh chóng đóng băng, não trong nháy mắt lập tức hoạt động lại bình thường. Anh đẩy Tống Lăng Tâm ra sau, sau khi xác định cô đứng vững, vội hạ giọng dặn dò: “Em về phòng trước đi, ở đây để anh xử lý.”

“Nhưng...”

“Đi mau!” Giọng nói ra lệnh đầy quyền uy không cho phép cãi lại, Tống Lăng Tâm đành phải ngoan ngoãn nghe theo.

Bất an lo lắng chạy xuống lầu, mới đi qua nhà bếp, thì tiếng rống giận long trời lở đất liên vang lên, cho dù cô không muốn nghe cũng nghe rõ mồn một, bước chân đang vội vàng trốn chạy cũng dừng lại.

“Mây...Súc sinh!”

Tuy rằng ông Tống nghiêm khắc, nhưng Tống Lăng Tâm chưa từng nghe qua tiếng rống cuồng nộ như vậy của ông. Tựa như dã thú bị thương, phát ra tiếng gào to đau đớn tận sâu trong lòng.

Trong khoảng thời gian ngắn, đất trời thay đổi.

Tia nắng ban mai đột nhiên tắt ngấm, Tống Lăng Tâm cứ như đứng chôn chân trong bóng tối, cái gì cô cũng chẳng nhìn thấy.

Nhưng ngay sau đó, thanh âm rầu rĩ lại chấn tỉnh cô lần nữa. Tuy rằng từ đầu tới cuối Tống Khải không hề lên tiếng nhưng Tống Lăng Tâm nhận thức được, ba đã đánh Tống Khải.

Cô lập tức quay đầu lên lầu, nhưng còn chưa đến bậc cao nhất, đã thấy bóng lưng cao lớn của Tống Khải chắn lại, đầu lệch sang một bên, khóe miệng dính máu.

Tống Lăng Tâm ngay cả khả năng suy nghĩ cũng không còn, hành động phản xạ của cô là nhào lên phía trước, từ phía sau ôm lấy eo Tống Khải. Nghĩ phải bảo vệ anh, không cho anh bị thương, không thể để cho một mình anh gánh vác chuyện này...

“Lăng Tâm, tránh ra!” Tiếng hét của ông Tống bùng lên, nắm tay vẫn nắm chặt như cũ. Nếu không phải đang trong lúc nổi giận còn sót lại một tia lý trí, không muốn nói ra lời tổn thương con gái, thì đã vung tay lên rồi.

Cơ thể Tống Khải cứng như được đúc từ sắt thép, không hề sợ hãi mà ưỡn ngực đứng sừng sững, tầm mắt hoàn toàn không hề chuyển dịch khỏi người ba đang nổi trận lôi đình.

“Lăng Tâm, em về phòng trước đi.” Giọng nói của Tống Khải giống như bị giấy nhám mài qua. Anh chậm rãi lách người ra khỏi cánh tay khur khur ôm chặt, thốt ra từng chữ một.

“Không!” Tống Lăng Tâm lại ôm chặt anh, chết cũng không buông.

Cô phát run lên. Sự sợ hãi vô cùng với nỗi kinh hoàng bao phủ lấy cô, toàn thân đều túa ra mồ hôi lạnh. Nhưng trong máng tối đen, cô vẫn một mực đứng bên cạnh bảo vệ Tống Khải; đứng thẳng như mũi tên, bất kể có quả trách đả kích cỡ nào, cũng can đảm chịu đựng siết chặt lấy Tống Khải.

“Bà mang Lăng Tâm đi trước đi.” Giọng nói của ông Tống đã dịu xuống, sắc mặt tái nhợt không có chút máu nói với vợ. Ngay sau đó, giọng nói liền chuyển sang lạnh như băng, “Tống Khải, theo ba.”

Tống Khải kiên quyết thoát ra khỏi vòng ôm liều sống liều chết của Tống Lăng Tâm, đẩy cô vào trong lòng mẹ, theo ba vào trong thư phòng. Lập tức, cửa thư phòng đóng lại.

“Mẹ...” Tống Lăng Tâm giấy dựa, muốn theo vào, bà Tống giữ chặt cô không buông.

“Để hai người nói chuyện với nhau.” Bà Tống kinh hoàng nhìn Tống Lăng Tâm tóc tai bù xù, hai mắt đỏ hoe, đáy mắt thoáng qua tia không thể nào thừa nhận sự thật đau đớn.

Tại sao có thể như vậy? Ngay cả nghĩ tới cũng không dám, làm sao có thể trở thành sự thật-

Nên sớm phát hiện có vấn đề, một thanh niên trẻ tuổi khôi ngô tuấn tú, một thiếu nữ xinh đẹp vui vẻ hoạt bát. Ở chung với nhau dưới một mái nhà, làm sao có thể không xảy ra chuyện?

Ngần đầu vạn mối, ý nghĩ hỗn loạn rối như tơ vò, giải thích sao cũng không được. Nhìn khuôn mặt bi thảm tiều tụy, thần sắc bối rối kia của con gái, trong lúc đó khuôn mặt đều khó có thể che giấu được sự quan tâm sâu sắc... Trong lòng đau đớn vô cùng, bà Tống cảm giác trái tim mình cũng chùng xuống theo.

Lại là sự thật. Xem ra, cảm tình của hai đứa không phải một sớm một chiều, rồi cuộc bắt đầu từ khi nào, sao lại trở thành như thế? Họ làm cha làm mẹ,

lại hoàn toàn bị che mắt.

“Hai đứa, bắt đầu từ khi nào?” bà Tổng nghe thấy chính mình đang hỏi, tiếng nói đầy thê lương cùng thất vọng, “Tại sao không nói?”

Nói thế nào đây? Chuyện này...kêu cô làm sao mở miệng?

Tổng Lăng Tâm cúi đầu, giống như đứa con đã phạm phải tội lỗi tày trời đứng trước mặt người mà mình đã gọi mẹ nhiều năm qua, cô cắn môi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, tay chân lạnh như băng, hoàn toàn không biết nên trả lời thế nào.

Đứa con này, nâng niu chiều chuộng nhiều năm như vậy, thậm chí còn thương yêu hơn cả con ruột, dù một chút ảm ức cũng chưa khiến cô chịu qua... Bây giờ bị dọa đến mức này, trong đầu bà Tổng cũng trống rỗng.

“Con về phòng trước đi, nếu không ba đi ra nhìn thấy, lại nổi nóng lên.” Tâm tư rối bời, bà Tổng cũng không biết nên nói gì, phẩy phẩy tay, mệt mỏi nói. “Mọi người bình tĩnh lại một chút rồi nói sau.”

“Nhưng anh...” Mờ to mắt hốt hoảng nhìn lên, Tổng Lăng Tâm lo lắng liếc nhìn một cái đến cửa thư phòng đóng chặt.

“Về phòng đi.”

Chuyện đã xảy ra, cô tức khắc bị loại ra ngoài. Ba người nhà họ Tổng đều không còn đáng vẻ thường ngày nữa, Tổng Lăng Tâm như thấy thế giới bị hủy diệt trong nháy mắt.

Lê bước trở về phòng, cô yên lặng ngồi trước bàn. Việc ngồi xuống này, thật là đúng lúc.

Tuy rằng đầy đủ mọi người ở nhà, nhưng lại yên tĩnh như chết. Không ai có tâm trạng làm bất cứ chuyện gì, Tổng Lăng Tâm ngay cả nghe điện thoại cũng không tập trung, hoàn toàn không biết đối phương là ai, đang nói cái gì.

“Này này, làm sao vậy, cậu hôm nay với cậu tối hôm qua cứ như hai người khác nhau ấy?” Đêm qua cô còn liên lạc với bạn, tên Trần Diệc Danh là học sinh đến từ Đài Loan, trong điện thoại cảm thấy kinh ngạc. “Chuyện bọn mình bàn bạc là chắc chắn chứ? Cậu không thể đổi ý, mình hứa với người ta rồi đó!”

Một lúc sau Tổng Lăng Tâm mới kịp phản ứng lại. Đúng dịp cô tới trường ngoại ngữ, thì quen biết được vài người bạn cũng là người Đài Loan, bạn học đồng hương ở đại học, trong đó có Trần Diệc Danh.

Không giống Tổng Lăng Tâm khiêm tốn im lặng, Trần Diệc Danh rất năng động, tham gia vào các hoạt động. Lần này chính là hoạt động cần phiên dịch viên tiếng Hoa, nhân lực không đủ, nên phải tìm bạn học cũ Tổng Lăng Tâm giúp đỡ.

Cô vốn dĩ không tham gia quá nhiều vào các hoạt động như vậy, nhưng gần đây Tổng Khải ra nước ngoài thi đấu, hơn nữa ông bà Tổng luôn cổ vũ cô ra ngoài quen biết thêm vài người bạn, đi chơi nhiều một chút, cô mới đồng ý.

“Ồi, không đổi ý mà...mình không sao.” Cô chậm chạp đáp lại.

“Không được, không được, cậu như vậy làm người ta rất lo lắng, này, có muốn ra ngoài không?” Trần Diệc Danh ở đầu dây bên kia mời sốt sắng, “Mình đưa thẻ lệ hoạt động cho cậu, thuận tiện mời cậu ăn cơm luôn, người khách sáo như cậu, ăn cơm của mình xong hẳn là chạy không thoát!”

“Nhà mình có chút việc...” Thốt ra câu nói đơn giản như vậy, lại làm cô đột nhiên rơi lệ.

Chắc là có liên quan đến ngôn ngữ. Nói chuyện với Trần Diệc Danh bằng tiếng mẹ đẻ, mức độ thân thiết này, vào thời khắc này có thể đặc biệt vui vẻ hơn.

“Có chuyện gì? Aizz, mặc kệ là chuyện gì, con người làm gì cũng phải ăn cơm, cậu nhín ra chút thời gian, một giờ cũng không được sao?” Trần Diệc Danh không hề phát giác ra chuyện gì, vẫn nhiệt tình đến mức làm người khác có chút không chịu nổi. “Không được thật à, vậy mình đem thẻ lệ đến đưa cho cậu là được, mình biết nhà cậu ở đâu.”

Trong tình trạng hiện giờ, có thể để cho người khác đến nhà sao? Tổng Lăng Tâm sợ tới mức nhảy dựng lên, “Không, không được! Cậu đừng tới!”

“Được rồi, được rồi, không cần phản đối kịch liệt đến vậy chứ? Có phải cậu làm gì trái với lương tâm không?”

Trái tim Tổng Lăng Tâm bỗng dưng giống như bị đâm, cô ấn ngực hít sâu.

“Mình đứng ngay Mc Donalds chờ cậu, cậu cũng biết, chỗ gần trường học đó, cậu mau đến đó nhé!” Trần Diệc Danh không để bị cự tuyệt, thật vui vẻ cúp điện thoại.

Thanh âm náo nhiệt vừa qua, cô càng cảm thấy nổi cô quạnh hoang mang sợ hãi xâm chiếm vào lòng. Thay quần bò, mang giày thể thao, khuôn mặt thuần khiết trong sáng xanh xao đến đáng kinh ngạc, cô lẳng lặng đi xuống lầu, tiến vào nhà bếp.

Bà Tổng ngồi yên ở trước bàn ăn, bếp lò lạnh tanh, trên bàn chẳng hề có điểm tâm sáng, hoàn toàn không giống việc bận bịu nấu cơm ồn ào như ngày thường, không gian vắng ngắt.

“Mẹ...”

Bà Tổng dường như nghe không hiểu, lơ mơ nhìn về phía miệng cô đầy xa lạ. Nhìn vài giây, mới miễn cưỡng nhận ra cô.

“Mẹ không nấu cơm, con đi ra ngoài ăn đi.” Bà Tổng mệt mỏi nói.

“Mẹ muốn con mua đồ ăn về không...” Trong nhà những người khác xem ra cũng chưa ăn cơm, cô sợ hãi hỏi.

“Không cần.” Bà Tổng khoát tay, dáng vẻ không muốn bị quấy rầy. “Trẻ rồi, con đi đi.”

Tổng Lăng Tâm cắn môi dưới, im lặng đứng ngay cửa nhà bếp một lúc lâu, cuối cùng, xoay người âm thầm rời đi.

Nước mắt thi nhau rơi là chỗ, lại không dễ dàng lộ ra trước mặt người khác, cô chỉ còn biết nghẹn ngào với mình.

Ngoài phòng, bầu trời xanh trong vắt lại xuất hiện, đúng lúc ánh mặt trời lên cao, nhưng thế giới của cô không hề có lấy một tia sáng.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ái Tình Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Edit & Beta: mkhoi

Tổng Khải quỳ ở thư phòng một ngày một đêm.

Anh từ trước đến nay chưa từng hạ mình, bất kể có đối mặt với kẻ địch hùng mạnh, thậm chí là bản thân chịu các vết thương lớn nhỏ, tập bóng vắt vã, hay áp lực của cả nước... Dù gặp tình huống gì, trong mắt anh, chưa bao giờ có hai chữ nhượng bộ. Nhưng lúc này, anh tự nguyện quỳ gối.

“Con muốn chung sống với Lăng Tâm.” Mặc ba anh mắng chửi thế nào, thậm chí còn đánh anh, anh là một người cao lớn cứng cỏi, một người đàn ông tinh thần kiên cường, không chống đỡ cũng không giải thích, có nói đến mấy, cũng chỉ có một thỉnh cầu.

“Không được!” ông Tổng đang nổi giận, từng chữ hét trước mặt anh. “Mày làm như thế không thấy có lỗi với ba mẹ của Lăng Tâm sao? Không thấy có lỗi với ba mẹ mày sao? Tao muốn mày chăm sóc con bé, như chăm sóc cho em gái, mày lại, lại làm ra chuyện này!”

“Nhưng, em ấy không phải em gái con.” Tổng Khải ngắn gọn cự tuyệt.

“Phải! Nó là con gái tao, dĩ nhiên là em gái mày!” Ba anh nổi trận lôi đình.

Ông bỏ ra ngoài, để lại anh trong phòng. Tổng Khải vẫn quỳ ở đó, không có ý định đứng lên.

Cũng như anh không có ý định trốn tránh. Chuyện vỡ lở ra, anh sẽ gánh chịu tất cả. Anh chỉ muốn có Lăng Tâm, chỉ đơn giản vậy. Ba mẹ không thông cảm từ đầu đã trong dự liệu, anh tin mình có thể chịu đựng.

Cũng như huấn luyện khắc nghiệt, khổ sở đều sẽ qua đi, sẽ trở thành trận thi đấu tốt đẹp, những vết thương trên người không đáng là gì. Kiên trì đến cuối cùng, nhất định sẽ đạt được cái anh muốn.

Nhất định. Anh đối với bản thân rất có lòng tin.

Ba anh nổi giận giận dữ không chịu nghe anh nói, anh cũng kiên quyết, bèn quỳ gối bất động trước bàn đọc sách. Từ thế mặc dù nhún nhường nhưng sống lưng thẳng tắp và vẻ mặt kiên định trên khuôn mặt đẹp của anh, tuyên bố với mọi người quyết tâm cứng như thép của anh: không đồng ý, anh không đứng dậy.

Hai cha con cứ thế giằng co, không ai nhượng bộ ai, tính bướng bỉnh giống nhau như đúc.

Tận đến chiều, mẹ anh xót xa mới lên bưng đồ ăn vào phòng. Dưới ánh nắng chiều, con trai bà vẫn quỳ vững vàng, hoàn toàn không định đứng lên, bà Tổng không chịu nổi hốc mắt đỏ lên.

“Con cần gì phải làm đến thế này chứ?” Nếp nhăn trên mặt bà trong một ngày như tăng nhiều thêm gấp đôi, bình thường dù ở nhà cũng đánh một chút son, trên người cũng đeo một ít đồ trang sức trang nhã, giờ không còn tâm trạng, mặt mày bi thương, dáng vẻ mệt mỏi già nua, khiến Tổng Khải nhìn thấy thì trong lòng đau đớn, nhưng anh vẫn cắn răng, không nói tiếng nào.

“Ăn chút gì đi con, tiếp tục như vậy không phải là cách hay.” Giữa trời chiều ảm đạm, bà Tổng tận tình khuyên bảo, “Cả ngày ngày cả nước cũng không

uống thì thế nào đây? Ba con cũng tức ăn không vô...”

Tổng Khai vẫn thờ ơ. Hai cha con này...

Khuyên nửa ngày, Tổng Khai hoàn toàn không lay chuyển, mẹ anh chỉ biết thở dài bỏ đi.

Một tiếng sau lại đến, thức ăn nguội lạnh, còn nguyên. Con trai như pho tượng sống, động cũng không động.

Lại một tiếng sau... Không biết qua bao lâu, trời đã tối đen, bà Tổng bước vào thuận tay mở đèn, ánh sáng chói mắt khiến Tổng Khai hơi choáng váng.

“Tổng Khai, con đứng lên chút ăn cơm đi.” Bà Tổng mệt đến nỗi giọng nói đã khàn khàn, khuyên đến không biết còn gì để khuyên. Xem ra, chỉ có thể dùng đến chiêu cuối cùng. “Con không ăn, Lăng Tâm cũng không chịu ăn, vừa phụ nấu cơm, vừa rơi nước mắt, cho là con chịu được, con bé làm sao chịu nổi chứ?”

Quả nhiên có hiệu quả, vốn không nhúc nhích, Tổng Khai ngẩng đầu.

“Con ít nhiều gì ăn một tí, như vậy Lăng Tâm mới...”

“Con đi xem em ấy.”

Bà Tổng còn chưa dứt lời, Tổng Khai đã giãy dụa dõm đứng lên, nhưng vì quỳ cả ngày, chân đã tê cứng không còn cảm giác, nên chúi người tới suýt nữa ngã sấp xuống.

“Làm gì vậy? Con gấp cái gì?” Bà Tổng đỡ con trai, vẻ lo lắng hiện đầy trên mặt khuyên bảo: “Đừng như vậy, con trước tiên ăn một chút gì đi! Ba con còn nổi nóng, con không nên gấp Lăng Tâm, bằng không để ba con thấy nhất định lại tức giận!”

Tổng Khai bất chấp, anh chỉ toàn tâm toàn ý muốn gặp Tổng Lăng Tâm.

Bà Tổng lại hết sức kiên trì, kéo con trai lại, có thể nào cũng không bỏ ra. “Không được đi! Tổng Khai, con muốn làm ba mẹ tức giận bao nhiêu nữa? Đủ rồi!”

Nhà anh luôn là cha nghiêm mẹ hiền, mẹ anh xem chồng con như trời, hầu như chưa từng to tiếng hay dữ dằn. Càng nói, giọng nói chẳng những khàn đi mà còn chứa nước mắt, khiến Tổng Khai ngây ngẩn cả người, anh không chịu nổi.

Nhìn thấy, nước mắt của mẹ.

“Nhân lúc này, nghe mẹ nói, trước tiên đừng kích động được không?” Bà Tổng nhẹ giọng, hứa hẹn, “Mẹ sẽ đi xem Lăng Tâm, sẽ nói nó ăn cơm. Con ở đây suy nghĩ cho kĩ một chút, ăn một chút, đợi ngày mai... Hay sau đó, ba con bớt giận hãy nói chuyện đàng hoàng nha con.”

Mất thấy mẹ đang khóc lóc kể lể, Tổng Khai cũng không còn vùng vẫy nổi, phải miễn cưỡng đè nén ham muốn kích động chạy vội đến bên cạnh người yêu, yên lặng ngồi xuống.

Cảm giác rét lạnh thấu xương truyền đến, Tổng Khai cắn răng nén nhịn.

Nhịn thôi, chuyện đáng sợ nhất đã xảy ra, tình hình sẽ không thể tiếp tục tệ hơn nữa.

Nhưng, tình hình không có chuyển biến tốt đẹp.

Ông Tổng lúc bấy giờ đau tận tim, đối với anh cực kì không thông cảm, Tổng Khai mấy lần muốn giải thích, song cũng chỉ đối lấy im lặng lạnh băng chết người đáp lại, thậm chí còn là chữ “cút” không tình nghĩa.

Ông muốn anh cút đi. Mẹ anh ánh mắt mòng đỏ mấy ngày không hết. Còn Tổng Lăng Tâm thì giam mình trong phòng, không bước chân ra khỏi nhà, Tổng Khai hoàn toàn không có cách gì đến gần hay an ủi cô.

Chỉ cần nghĩ đến cô đang có biết bao hoảng sợ tự trách, tim Tổng Khai càng chùng chất vết thương, như bị dao cắt còn hắt cho mấy thùng nước muối.

Từ phòng chính ra đến phòng cô, đột nhiên như xa tận chân trời góc biển. Tổng Khai không phải không thể đến phòng ngủ của cô, nhưng anh đã hứa với mẹ anh tạm thời chịu đựng, không gây ra mâu thuẫn gay gắt khiến ba anh càng thêm tức giận, nên anh đang nóng lòng lại đau khổ gần sắp phát điên.

Bầu trời bên ngoài u ám, cuối cùng, vào xế chiều hôm nay có tuyết rơi.

Đầu tiên là từng bông từng bông bay xuống, sau đó càng rơi càng nhanh, đến buổi tối đã bắt đầu rơi dày, có thể đoán được là sáng sớm ngày mai mặt đất phủ đầy tuyết, và mấy ngày tới bùn tuyết sẽ làm đình trệ giao thông.

Tổng Khai đứng lặng bên cửa sổ trong thư phòng. Từ nơi này, anh có thể trông thấy xa xa trong gió tuyết phía sau căn phòng của Tổng Lăng Tâm rơi ra ánh đèn yếu ớt.

Cô vẫn chưa ngủ sao? Có phải đang ngắm tuyết rơi không? Hay là vẫn nhìn bên này, cố gắng tìm kiếm dáng hình anh?

Tổng Khai đã đoán đúng. Tổng Lăng Tâm giờ phút này cũng đang đứng bên cửa sổ, cô nép mình sau bức màn cửa, cố gắng phóng tầm mắt qua các vật chắn, bóng đêm dày đặc bên ngoài, và những bông tuyết bay xuống là tả. Nhưng cô cố hết sức cũng chỉ thấy một dáng người cao lớn thấp thoáng bên cửa sổ thư phòng.

Anh trai của cô, người yêu của cô...

Gia đình của cô...

Đưa tay tắt ngọn đèn trên bàn, bóng tối hoàn toàn bao phủ phòng cô, như bao phủ cả cô.

Ánh sáng xuyên qua cửa sổ, chiếu lên bàn sách được dọn ngăn nắp. Thật ra, cả căn phòng đều được sắp xếp gọn gàng, không có vật dụng dư thừa, không có quần áo vắt bừa bãi, không có sách vở hay đĩa CD vương vãi trên mặt đất, gấu bông, chăn mền trên giường được xếp cực kì ngay ngắn như trong quân đội. Nói cách khác, như không có người ở.

Cạnh cửa, có một túi du lịch.

Chờ đến khuya, Tổng Lăng Tâm rời khỏi bức màn che kín cửa sổ, bước ngang căn phòng cô đã quen thuộc nhiều năm, bước chân nhẹ nhàng trên thảm hơi chông chênh. Cô xách túi, im lặng, không kinh động đến ai, lặng lẽ xuống lầu.

Cả căn nhà im lặng không có bất kì tiếng động nào, mọi người hẳn là ngủ hết rồi.

Cầu thang làm bằng gỗ phải đi cẩn thận nếu không sẽ gây ra tiếng động; tuy phòng chính không nghe được tiếng động ở đây nhưng Lăng Tâm vẫn bước nhẹ nhàng.

Xuống lầu, xuyên qua phòng bếp tối đen như mực, chén, nồi, sạp, dao làm bếp, đều sắp xếp bên cạnh bàn để dễ thấy, tiếng tủ lạnh chạy ro ro vang rõ lại càng yên tĩnh đáng sợ.

Cô như cái bóng, lảng lảng đi qua, tới cửa sau, đang định mở cửa thì ——

“Lăng Tâm.” Phía sau, đột nhiên có người gọi cô.

Tổng Lăng Tâm giật mình, tay phát run dữ dội, gần như không mở cửa nổi.

“Đã trễ thế này con muốn đi đâu?” Người đứng phía sau lại hỏi. Tiếng nói già nua mỗi một, là bà Tổng.

“Mẹ, con...” Mới mở miệng, Tổng Lăng Tâm lại tắc nghẹn.

Cô không dám quay đầu lại, cũng không dám nói tiếp, sợ bản thân trong nháy mắt sẽ khóc mất, liền đổi ý...

“Con muốn đi đâu?” bà Tổng vẫn hỏi tới. Bà một mình ngồi trước bàn ăn, dường như hòa với bóng tối, nên Tổng Lăng Tâm mới không chú ý.

“Con, con muốn... con đi giúp bên Trần Diệc Danh, có hoạt động, cần phiên dịch...” Cô vụng về giải thích, tiếng nói run rẩy, hơn nữa còn không dám quay đầu lại.

“Con nhìn mẹ đi.” Bà Tổng kiên trì. “Đã trễ thế này, bên ngoài tuyết lại rơi nhiều, con muốn đi đâu đây?”

“Trần Diệc Danh tới đón con, cậu ấy chắc là đến rồi.” Tổng Lăng Tâm xoay người, nhưng ánh mắt nhìn đăm đăm xuống sàn nhà, không nhìn thẳng bà Tổng. “Hoạt động ở thành phố F, hơi xa, tụi con muốn xuất phát vào buổi tối, ít nhất tranh thủ đến đó trước lúc tuyết lớn, khá an toàn... Buổi tối lái xe cũng không tắc đường.”

Đây không phải lần đầu Tổng Lăng Tâm tham gia hoạt động tương tự thế này, nên nói thế coi như hợp lý, nhưng lòng mảy bà Tổng vẫn cau chặt.

“Lần này đi mấy ngày?”

“Đại hội... tổng cộng bốn ngày ba đêm.” Tổng Lăng Tâm lấp bắp, “Con, con muốn đi mấy ngày, có lẽ đối với mọi người, đều tốt, có lẽ...”

Bà Tổng không nói gì. Bà lặng lẽ nghe, lặng lẽ nhìn Tổng Lăng Tâm run rẩy như nai con bị hoảng sợ.

Đã phát hiện rồi sao? Mẹ nhận ra cô đang nói dối sao?

Mẹ nhận ra được cô đang đau lòng và tự trách sao? Nhận ra cô có bao nhiêu khó chịu sao?

“Con chờ một chút.” Rốt cuộc, bà Tổng nói chuyện. Bà đứng dậy, cử động có hơi chậm chạp, sau đó cởi áo len khoác trên người, loạng choạng đi đến trước mặt cô.

Vươn tay, bà Tổng cầm cái áo len còn ấm nhiệt độ cơ thể đưa cho cô.

Trong bóng đêm, Tổng Lăng Tâm nhờ ánh sáng mờ mờ ngoài hành lang chiếu vào, thấy đôi tay đó đã già nua, không còn là đôi tay trắng mịn, mà đã hằn nếp nhăn cùng vết tích năm tháng.

Đôi tay đó, đã từng cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, từng nét từng nét, kiên nhẫn dạy cô viết nét ngang, nét sổ... Chữ viết lạ lẫm như vẽ tranh. Khi ấy Tổng Lăng Tâm nói thể đã mang tới tiếng cười ấm áp hiền từ, khóe mắt nheo nheo để lại những nếp nhăn nhỏ nhỏ.

Những năm gần đây, bàn tay của mẹ là của riêng cô.

“Mặc vào đi, dù vừa ra khỏi cửa đã lên xe cũng sẽ bị lạnh.” Tiếng bà Tổng cố nén cảm xúc, lọt vào tai dường như nghẹn ngào; dường như con dao cắt vào vết thương trong lòng cô. “Con đi lần này... giữ gìn sức khỏe.”

Tổng Lăng Tâm cắn chặt môi dưới gây ra vết thương thật sâu. Cô không dám lên tiếng chỉ cúi đầu mặc áo. Tình cảm ấm áp bao bọc tay cô, nhưng không thể truyền từ tay vào đến lòng cô.

Cô một mình rời bỏ nơi ấm áp đã nuôi nấng cô nhiều năm.

Từng bước từng bước, trên nền tuyết đầu mùa trắng tinh, lưu lại dấu chân chông chênh.

Nước mắt từng giọt lặng lẽ lăn xuống, rơi vào trong tuyết, cô cũng không cúi nhìn.

Trong lòng mỗi người đã có một khoảng kí ức đơn thuần đẹp nhất, còn Tổng Lăng Tâm, giống từng đợt bông tuyết, bay bay trên mặt đất trắng xóa.

Bốn ngày sau, Tổng Lăng Tâm vẫn chưa về.

Một tuần, hai tuần... Thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, Tổng Lăng Tâm hoàn toàn biệt tăm.

Tổng Khải gần như điên cuồng. Anh phải về đội bóng trình diện, lại mạo hiểm tình nguyện bị đuổi khỏi đội, xin phép mấy ngày chỉ vì muốn tìm cho ra Tổng Lăng Tâm đã đi đâu.

Nhưng mà, hỏi thăm bạn bè cô thường qua lại, đều nói không biết cô ở đâu.

Còn Trần Diệc Danh, bình thường nói cười vui vẻ, là người Đài Loan vô cùng cởi mở, trước khi thể tra hỏi kinh người của Tổng Khải cũng thay đổi sắc mặt. Cậu ta khẳng khái nói đợt nghiên cứu thảo luận thật sự trong bốn ngày đã xong, mà khi đó cậu gấp đến không thời gian đâu chú ý chuyện khác, hoàn toàn không biết Tổng Lăng Tâm sau khi xong lại không về nhà.

“Cậu ấy sau đó còn điện lại cho tôi, vì tôi có việc cần cậu ấy giúp đỡ, mới mấy ngày trước thôi! Cậu ấy nói không rảnh, nhưng ngoài lần đó ra, đều rất bình thường!” Trần Diệc Danh lời nói chắc chắn, “Thật đấy! Nghe rất tốt, một tí bất thường cũng không!”

“Con bé không nói hiện giờ ở đâu sao?” Tổng Khải lạnh giọng hỏi.

“Không có, tôi tưởng cậu ấy ở nhà!”

Cúp điện thoại, Tổng Khải phải hít thở thật sâu vài lần mới nén được thôi thúc muốn ném ống nghe đi.

Cô cứ thế biến mất, không ai biết cô đi đâu. Hàng xóm nhà ông nội gần đây cũng không ai gặp cô; đến trường học hỏi thăm mới biết Tổng Lăng Tâm đã xin tạm nghỉ học; cô thu dọn phòng sạch sẽ, đồ dùng quần áo đều không còn, từ đó có thể thấy, cô hoàn toàn không phải nhất thời, mà là đã có ý định.

Vì sao?

Anh và ba mình suốt một tháng không nói một câu với nhau. Còn mẹ anh, trong một đêm như già đi cả chục tuổi, Tổng Khải thường thấy bà ngồi trong bếp ngây người. Lúc đó luôn ngồi trước bàn ăn, ánh mắt không tập trung nhìn về hướng sau nhà, dường như đang chờ đợi cái gì.

Buổi chiều, Tổng Khải đi vào phòng thì gặp ngay cảnh tượng này.

Bà Tổng mờ mịt ngồi đấy, bất động không nói, như pho tượng đất.

“Mẹ.”

Không trả lời.

Tổng Khải bước qua, đứng trước mặt bà, mẹ anh lúc này mới bừng tỉnh, ánh mắt hoang mang ngược nhìn con trai, “Hình như... tuyết sắp rơi.”

Sự già nua của mẹ làm anh đau lòng. Tổng Khải ngồi xổm trước mặt bà.

“Mẹ, mẹ muốn nghỉ ngơi một chút không?” Tống Khải nhìn quần áo phong phanh bà mặc, cau mày nói: “Hay là mẹ mặc thêm áo đi, phòng bếp hơi lạnh. Con lấy giúp mẹ cái áo len mẹ hay mặc nhé?”

Bà Tống lắc đầu, về cô độc. “Không cần.”

Ngừng một lát, Tống Khải không nhịn được hỏi: “Mẹ, mẹ biết Lăng Tâm ở đâu không?”

Bà Tống im lặng, không đáp.

“Mẹ...”

“Mẹ, không biết con bé ở đâu...” Bà Tống hít một hơi, dường như kiềm chế ghen ngào.

“Nhưng mẹ biết em ấy bỏ đi, phải không?” Tống Khải thúc ép, hỏi tới tấp, “Mấy ngày nay con nghe lời mẹ, không gặp mặt em ấy, rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Em ấy tại sao phải đi?”

“Là tao bảo nó đi.”

Bà Tống vẫn không đáp, thì giọng nói lạnh băng của ông Tống từ phía sau truyền đến.

Tống Khải cứng ngắc người, ánh mắt như điện giật bắn thẳng về mẹ mình. Bà cúi đầu.

Nước mắt tích tụ, bà mặc quần dài sẫm màu, có nhiều hơn một vết mờ, là nước mắt.

“Ba... bảo Lăng Tâm đi?” Anh như đang hỏi bà, lại như đang thì thầm tự hỏi.

Ba mẹ cùng chịu Tống Lăng Tâm như hòn ngọc quý trên tay, đột nhiên một người bảo cô đi, người kia lại chẳng quan tâm, cũng không phản đối? Tống Khải không thể nào tin nổi.

Nhưng sự thật xảy ra trước mắt. Nếu Tống Lăng Tâm thật sự mất tích, ba mẹ anh có lẽ sẽ là người sốt ruột chết được nhất! Đâu thể nào giống bây giờ?

Nghe thấy thất vọng của con trai mình, ba anh lạnh lùng nói: “Ồ nhà không an toàn, đương nhiên phải đi.”

“Không an toàn?” Tống Khải như đánh mất khả năng ngôn ngữ, chỉ có thể lặp lại mà hỏi.

“Dù sao thì, lúc này con bé ở nơi mày không tìm được. Tao không muốn hai đứa gặp lại.” Tống Khải im lặng, cả người hoàn toàn yên lặng giống như pho tượng.

Chỉ có nắm tay nắm chặt, đốt ngón tay trắng bệch biểu hiện cảm xúc mạnh mẽ trong lòng anh.

“Bao lâu?” Tống Khải không một lần quay đầu lại, kiềm nén, chỉ lạnh lùng hỏi.

Đúng vậy, bao lâu? Một tháng, hai tháng, một năm, hai năm, hay là cả đời?

“Bao lâu? Mày còn dám hỏi? Còn mặt mũi mà hỏi?” Con giận của ông Tống lần thứ hai bùng nổ, tức đến xám mặt, vô cùng đáng sợ. “Mày muốn quan hệ nam nữ lăng nhăng, uống bia ôm, trác táng với fan hâm mộ... Tao cũng không can thiệp, sống tự do là chuyện của mày, nhưng mày tại sao phải đụng đến em gái mày? Đồ súc sinh này!”

Tống Khải chỉ cảm thấy trước mắt đột nhiên tối sầm không thở nổi, phải dùng sức buộc bản thân hít thở vài lần mới có thể giữ vững thế ngồi không té ngã.

Anh chỉ là yêu một người, lại khiến người mẹ hiền lành dịu dàng rơi lệ, bị người cha bảo thủ đến cùng cực mắng là súc sinh, đáng sợ nhất chính là, để người anh yêu cô độc bỏ đi.

Sai lầm, rốt cuộc là gì? Vì sao kết quả là thế này?

Tống Khải không có câu trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Cám Ái Tình Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Edit & Beta: lephngoc & nkhoh

Phải mất bao lâu? Một tháng, hai tháng, một năm, hai năm, hay là cả đời?

Tổng Lăng Tâm cũng không biết. Những ngày của cô như thể đã chết lặng, dường như mất đi sức sống.

Kỳ thật, sau nhiều năm trở lại nơi chôn nhau cắt rốn, hẳn là có rất nhiều sự thay đổi mới mẻ đầy thú vị thu hút được chú ý của cô, khiến cho tâm tình cũng trở nên khá hơn, nhưng thời gian trôi qua, sự thật được chứng minh, vô dụng.

Đã qua nửa đêm, cô lẻ loi nằm cuộn tròn trên chiếc giường nhỏ ở chỗ thuê, tâm trạng trống vắng cô quạnh kia lại phủ chụp lên cô. Cứ như một loại a-xít mạnh, ăn mòn từng tác từng tác một lòng cô, làm cô ngay cả sợ hãi cũng quên mất.

Hóa ra, sức chịu đựng của con người là vô hạn. Cô một thân một mình, cũng có thể tồn tại được.

Thời gian ngủ của cô cũng rất ít, nằm lăn qua lộn lại trên giường suốt hai giờ là chuyện bình thường, nửa đêm tỉnh giấc thì không thể ngủ lại được nữa, mỗi lúc rời giường chuẩn bị đi làm, luôn cảm thấy mệt mỏi vô cùng, tưởng chừng như chưa hề ngủ.

Kể ra cũng may mắn, tuy rằng quay về Đài Loan không có người thân để nương tựa, nhưng lại được bạn tốt Trần Diệc Danh giúp đỡ giới thiệu, cô quay về là đã tìm được việc làm, không màng ảm nọ, đơn giản sống qua ngày là đủ rồi.

Tổng Lăng Tâm thật sự cảm ơn sự ra tay giúp đỡ của Trần Diệc Danh. Nhiệt tình, thẳng thắn cởi mở, đối đãi chân thành giống như người nhà, trong thời gian cô quay về Đài Loan, cậu ấy đã hỗ trợ rất nhiều.

Tại sao cô không thể yêu người ấy? Nếu có thể, chắc là cô sẽ rất hạnh phúc, chứ không phải hàng đêm mất ngủ, chỉ trong vòng ba tháng ngắn ngủi mà gầy đi rất nhiều.

Tình yêu làm tổn thương con người, thật quá mức lợi hại.

Mùa hè ở Đài Bắc muốn làm tan chảy con người, Tổng Lăng Tâm mỗi ngày đều đi làm dưới ánh mặt trời cháy gắt, tới làm cho công ty quảng cáo, trên trán đã rịn đầy mồ hôi, khuôn mặt tránh không khỏi đỏ bừng lên, làm cho da mặt quá mức tái nhợt của cô trở nên xinh đẹp hơn một chút.

“Ây da, hôm nay có trang điểm hay sao? Sắc mặt thật khá!” Cô đi vào văn phòng lớn, Trần Gia Phân—cấp trên trước mắt cô, cũng chính là chị họ của Trần Diệc Danh, liền khẽ kêu lên.

Trần Gia Phân lớn hơn Tổng Lăng Tâm mười tuổi, nhưng cá tính cởi mở nhiệt tình, giống y hệt cậu em họ đi học xa. Cô ấy là phó giám đốc của công ty quảng cáo kiêm quan hệ công chúng, cần một chân trợ lý chạy việc, nhưng do công việc phức tạp của chức vụ này, tiền lương lại ít, người trẻ tuổi không chịu được nhiều gian khổ do di chuyển rất nhiều.

Mà Tổng Lăng Tâm, trong đám nhân viên cô ấy thuê, là cô gái rất khôn khéo lanh lợi và đầy trách nhiệm.

Trần Gia Phân vốn giúp cậu em họ một việc mà thôi, ngay từ đầu nhìn thấy Tổng Lăng Tâm, cũng rất hoài nghi một cô gái trẻ thanh tú trắng nõn này, có thể gánh vác được công việc vất vả lại phức tạp của trợ lý sao?

Nhưng thời gian trôi qua, Tổng Lăng Tâm làm thêm giờ, đột nhiên mạnh mẽ lên, dù lên núi xuống biển, làm việc trong hoàn cảnh nào cũng không có một câu oán hận. Trên thực tế, cô hầu như không lên tiếng, tiếp tục làm việc cực lực, hoàn thành trong yên lặng.

“Chị Trần, đến sớm vậy.” Tổng Lăng Tâm lộ ra nụ cười nhạt, đáp lại.

“Em xem làn da này này, chắc chắn! Trắng muốt ửng hồng.” Trần Gia Phân còn đưa tay sờ mặt cô, “Lần sau có đợt chụp quảng cáo cho sản phẩm dưỡng da, chắc phải giới thiệu em đi thử mới được! Thật ra, chị không hiểu lâu rồi, Lăng Tâm, em xinh đẹp như vậy, sao phải khiêm tốn như thế?” Mấy cô gái trẻ tuổi có chút nhan sắc, có người nào không muốn chưng diện cho đẹp mắt, tha hồ phô ra ưu điểm thân thể mình; cô ở trong ngành quảng cáo này đã thấy nhiều rồi. Nhưng Tổng Lăng Tâm lại không hề như vậy, luôn luôn ăn mặc giản dị mộc mạc, quần bò bị giặt đến mức trắng ra, áo luôn rộng thùng thình không nhìn ra đường cong gì cả, trang điểm một chút trên mặt cũng không có!

Đối mặt với mỗi nghi ngờ như vậy, Tổng Lăng Tâm vẫn đều phản ứng cười nhạt, từ chối cho ý kiến.

Thứ nhất là không có dư tiền để chưng diện, thứ hai... Con gái chưng diện để làm bản thân vui vẻ, còn cô chỉ vì một người mà chưng diện, chỉ vì một người trở nên xinh đẹp, mà người đó, đang ở một nơi rất xa.

Vào buổi sáng, văn phòng thật im ắng, trừ phi có công việc phải đi sớm, nếu không, mọi người đến gần trưa mới đến, cho nên, chỉ có hai ba người cần họp ở trong phòng làm việc. Tổng Lăng Tâm, không tán gẫu nhiều, khiêm tốn đi pha cà phê, nhận bưu kiện, tưới hoa, âm thầm làm việc vặt.

Trần Gia Phân biết cá tính của cô, cũng không truy vấn tiếp, quay đầu làm việc của mình.

Cho đến khi cô trả lời điện thoại—

“Cái gì? Đến tháng?!” Trần Gia Phân đột nhiên kêu to, giọng to đến mức cả văn phòng đều nghe thấy. “Cô tháng này đã giả xin nghỉ vì đến tháng là lần thứ mấy rồi? Chuyển công tác sớm nay thì làm sao.... Cái gì? Tôi không lo cho cô? Cô là trợ lý mà muốn tôi lo cho cô? Tôi...Được, tôi lo cho cô đây,

cô không cần đi làm nữa!”

Sau đó mọi người nín thở, chỉ nghe thấy Trần Gia Phân cười lạnh nói: “Không phải chỉ có hôm nay, là hôm nay, ngày mai, vĩnh viễn luôn! Cô về sau cũng không cần đến!”

Đập điện thoại thật mạnh, Trần Gia Phân còn tức giận đến mức thở mạnh. Tổng Lăng Tâm rót một ly nước ấm, mới bùng lại đã bị Trần Gia Phân đoạt lấy, uống hai ba hớp đã cạn ly nước.

Kế tiếp, là một tràng nói tục muôn hình muôn vẻ vang lên.

Sau khi mắng xong lấy hơi lên thở dốc, Trần Gia Phân quay đầu, ra lệnh cho Tổng Lăng Tâm, “Hôm nay em đi theo chị làm việc! Về sau những công việc lật vật đều do em tiếp nhận, chị không thể chịu được Thảo Mối Tộc!”

Tổng Lăng Tâm mấy tháng qua đều ở trong văn phòng làm việc vất vả, nhưng bị Trần Gia Phân nói đích danh như vậy, ý tứ chính là cô có thể thăng chức đảm nhiệm chức vụ trợ lý, mà còn không phải là tạm thời.

Nhất thời, cô bị sự thăng chức bất thành lòng làm cho đờ cả người, chớp chớp đôi mắt to, không hề có phản ứng.

“Chuẩn bị nhanh đi! Mười giờ tới hội trường!”

Cứ như vậy, cô mang cả đồng tài liệu để đọc thêm, cùng Trần Gia Phân đi tới nơi công tác. Tới mới biết được, hóa ra là phòng văn ngôi sao nước ngoài, công ty họ phụ trách cả quan hệ xã hội lẫn truyền truyền.

Mà vị đại minh tinh đó, lại đến từ quốc gia cô đã từng sống nhiều năm.

Làm sao có thể khéo như vậy? Tổng Lăng Tâm cười khổ.

Được bố trí ngồi ở giữa hội trường nóng rực, nhân viên làm việc đi tới đi lui, lát sau khắp nơi phóng viên truyền thông đến chào hỏi nhau. Công ty quản lý của đại minh tinh cho người đi theo, lúc này có hai người đại diện xuất hiện.

Trần Gia Phân vừa đến, liền đi qua hỏi han Trưởng quản lý, kiểm tra quy trình sự kiện.

Tổng Lăng Tâm đi theo bên cạnh, vừa nghe đến tiếng nước ngoài quen thuộc, đột nhiên, không hiểu sao sống mũi cay cay. Cô cuống quýt cúi đầu, không dám để mọi người lui tới bên cạnh phát hiện.

Phản ứng không thể giải thích thành lời, trong thời khắc không để phòng nhất, đột nhiên tập kích. Trong hội trường oi bức, người đến người đi, vô cùng náo nhiệt, giống như cô bị kéo về hơn tám tháng trước, trong một trận tuyết lớn ngập trời, cô độc rời nhà đêm hôm đó.

Cảm nhận cái rét buốt đến tận xương đến mức chân thật, thoáng ngẩng đầu lên, là có thể thấy bông tuyết rơi xuống như muốn bao phủ lấy cô...

“...Cái gì? Chưa tới à?” Trần Gia Phân cất cao giọng nói vang lên bên tai cô, giống như khoảng cách rất xa, Tổng Lăng Tâm hoảng hốt nghe. “Trợ lý cũ của tôi không có liên lạc với các người sao... Được, được, như bây giờ cũng không giải quyết được, tôi liên lạc lại thử xem...”

Đột nhiên, Trần Gia Phân chụp cánh tay cô, hạ giọng vội vã dặn dò, “Tiểu Diễm nói không ổn, nên liên lạc không được, công ty quản lý bên đối tác cần một thể thân, em mau gọi điện thoại về công ty tìm người...”

“Thời gian không còn kịp!” Nhân viên đứng bên cạnh hỗn hển nói.

Mất thấy sắc mặt của đại diện của công ty quản lý bên đối tác thật khó coi, thái độ cực kỳ xấu, mọi người cuống hết cả lên—

“Lấy cô này là được rồi!” Phiên dịch đột nhiên chỉ vào Tổng Lăng Tâm, “Tôi thấy dáng người của cô với Kim tiểu thư không khác lắm, chiều cao cũng không khác mấy.”

Vừa nói như thế, ánh mắt của mọi người đều tập trung lên người Tổng Lăng Tâm. Giống như đồng loạt phát hiện ra người mới, cô trợ lý nhỏ bé im lặng này, thật sự so sánh về sức hấp dẫn với đại minh tinh có vài phần tương tự.

Hề đại minh tinh đi đến đâu, lộ trình hết sức chu toàn, đều phải bố trí trước một người đồng thể, quy trình chạy trốn, đã sớm tập luyện tuyến đường di chuyển, chuyện xui xẻo này lại rơi trúng đầu Tổng Lăng Tâm. Trong lúc hoảng loạn, cô ngoan ngoãn nghe theo các chỉ dẫn loạn xạ, thử đi qua bên này, thử đi tới bên kia, nếu muốn đi toilet thì đi như thế nào, tư thế mỉm cười phải làm dáng để phóng viên chụp ảnh ra sao... Cô giống như một con rối bị điều khiển.

“Sao không kê sân khấu? Để thể này khoảng cách với phóng viên quá gần, hội nghị còn chụp hình, không ổn.” Quản lý đại diện bên kia thông qua phiên dịch nói.

Bọn họ ý kiến loạn xạ, thái độ kiêu căng. Từ lâu đã nghe nói hòa thượng bên ngoài rất kì lạ, lần này cuối cùng Tổng Lăng Tâm đã tự trải nghiệm rồi.

“Sân khấu này cố định, không thể kê thêm được. Hơn nữa, trong lúc phóng viên phỏng vấn Kim tiểu thư sẽ có cái bàn dài ngăn cách.” Trần Gia Phân khua hai tay ra hiệu ra sức giải thích.

Đứng trên bục, Tổng Lăng Tâm đang làm con rối, chợt nghe người đại diện kia chửi mắng thô tục, “Con nhỏ xấu xí kia nói bậy bạ gì vậy?! Sân khấu rách nát thế này! Kêu nó cầm mồm lại! Ngu chết đi được!”

Bởi nghĩ người khác không hiểu, nên lời lẽ vô cùng chướng tai.

Từ sáng sớm đã như chó sủa um sùm, đến cả Phật tổ cũng nổi giận ư? Tổng Lăng Tâm lập tức phản ứng, xoay qua dùng ngôn ngữ của bọn họ đáp lễ: “Tất cả đang làm cùng nhau, có thể thông cảm cho nhau không? Các người đừng dùng lời nói khó nghe như vậy.”

Do người đàn ông ấy ở một nước lớn, dạng phụ nữ sinh sau đẻ muộn hay tranh luận thế này, là có thể cho một bạt tai. Tức thì, hai người đại diện công ty quản lý trợn trừng mắt, như muốn xông tới đánh cô.

Còn những người khác đều dờ ra.

“Cô... hiểu được...” Phiên dịch há hốc miệng. Cô trợ lý này nói chuyện còn lưu loát hơn so với cô ta, không hề cần phiên dịch.

“À, đúng rồi, em là bạn của em họ chị mà!” Trần Gia Phân lúc này mới bừng tỉnh, “Chị vẫn cho rằng em quen biết nó ở Đài Loan, thì ra em cũng từng đi du học? Thăng đó nói thăng cho rồi! Còn ra về thần bí làm gì, vậy sau này, chúng ta không cần mời phiên dịch rồi!”

Tổng Lăng Tâm cắn môi. Cô vừa nói ra miệng liền hối hận.

Sao lại gỡ bỏ niềm phong phân kí ức đó chứ? Không phải cô đã cố gắng chôn vùi hay sao?

Quá khứ muốn vùi lấp thật sâu này, dường như tự có sinh mạng, một lần nữa bắt đầu sinh trưởng.

Sắp bao phủ cô...

Từ sau đó, Tổng Lăng Tâm trong công ty, địa vị đột nhiên thay đổi.

Dù là chuyện gì với nước này, đều rơi vào cô, từ liên hệ đến đón tiếp, từ sắp xếp lịch trình đến phiên dịch, mọi người không nói hai lời, đều tìm cô nhờ hỗ trợ.

Rất nhanh chóng, giới quan hệ xã hội đã biết có một nhân vật số một —— chẳng những khả năng ngôn ngữ ưu việt, còn rất xinh đẹp, khí chất hơn người, thậm chí có nhiều vụ quảng cáo còn chắm Tổng Lăng Tâm, nhiều lần đến mời cô hi vọng cô chụp quảng cáo cho họ.

Công việc nặng nề cô không hề oán thán, nhưng phải xuất hiện trước ống kính, cho dù thù lao có nhiều thế nào Tổng Lăng Tâm đều nhã nhặn từ chối, thà là làm thêm giờ, chạy việc vặt, làm linh tinh cũng không thích đứng trước máy quay.

Tiếc rẻ nhất là Trần Gia Phân, cô rất muốn để Tổng Lăng Tâm làm người đại diện, nhưng không thành công; nói hết lời, hay uy hiếp dụ dỗ, Tổng Lăng Tâm đều lắc đầu. Trần Gia Phân bấy giờ mới phát hiện, cô bé trầm tĩnh ngoan ngoãn này, căn cứ về bề ngoài sẽ không thể nhận ra bên trong kiên định, không dễ dàng dao động.

Chập tối, Trần Gia Phân họp xong trở về công ty, thấy Tổng Lăng Tâm đang chỉnh lý tài liệu —— nhưng không phải tài liệu trên computer, mà là hồ sơ giấy tờ chồng chất về loay hoay toát mồ hôi, nên không được phải cảm thán, “Rõ ràng có thể kiểm tra nhiều tiền, chụp quảng cáo ba ngày bằng hai ba tuần tiền lương của em, cần gì cực khổ như vậy?”

Ngồi xổm trước giá sách sắp xếp hồ sơ, Tổng Lăng Tâm nghe xong quay đầu lại mỉm cười.

“Được rồi, chị không nói nữa, dù sao có nói thế nào em cũng sẽ không đồng ý.” Trần Gia Phân xua xua tay, đồng thời không nhịn nổi lại hỏi: “Có phải em sợ bạn trai giận không, nên mới kiên quyết không chụp ảnh?”

“Không phải, em không có bạn trai.” Tổng Lăng Tâm thản nhiên nói.

“Chị không tin! Làm ơn!” Trần Gia Phân thét lên, “Có phải đạo diễn quảng cáo lần trước không? Chỉ cần em đến trường quay, tính tình anh ta đặc biệt dễ chịu... , hay là lần trước lúc tiếp đón Tiêu Thiên Vương gặp người đại diện? Anh ta nhiều lần nói muốn theo đuổi em, sau lần đó, về mặt hành chính mức độ phối hợp với chúng ta tốt vô cùng! Hay là...”

“Không phải hai người đó.” Tổng Lăng Tâm lắc đầu cười, “Chị Trần, sức tượng tượng của chị phong phú thật.”

“Quái lạ! Người theo đuổi em thật sự rất nhiều, chẳng qua em giả bộ không phát hiện thôi!” Trần Gia Phân chợt nháy nháy mắt với cô, “Hoặc là chị đoán đúng rồi, em với thằng em chị yêu xa? Hai đứa vắt và ghê, có điều em thế này cũng tình cảm thật! Bạn trai ở xa, còn thông minh thành đạt như vậy!”

Tổng Lăng Tâm dở khóc dở cười, “Không phải thật mà, chị Trần, em đã nói nhiều lần rồi mà.”

“Chị không tin! Em giấu kín vậy chắc chắn sẽ không thừa nhận!” Từ lúc phát hiện Tổng Lăng Tâm che giấu trình độ ngoại ngữ đến tận tám tháng, Trần Gia Phân không còn tin Tổng Lăng Tâm. “Thằng em chị không tới hai ngày nữa là về Đài Loan nghỉ phép, hai đứa chắc sẽ gặp mặt hả?”

“Nó nói sẽ mời chúng ta ăn cơm. . .” Câu này đương nhiên là do Trần Gia Phân ám chừng.

“Không được không được, chị không muốn làm kỳ đà, cơ hội hiếm có, hai đứa cứ hẹn hò vui vẻ đi!” Trần Gia Phân lại nháy mắt, sau đó vỗ vỗ vai Tống Lăng Tâm, không cho cô cơ hội đính chính đã bỏ đi.

Tống Lăng Tâm thật hết cách. Cô giải thích thế nào cũng không có tác dụng, dù sao Trần Diệc Danh chỉ là một trong mấy người bạn của cô, sau khi quay về Đài Loan, vẫn liên tục liên lạc; Trần Diệc Danh được cô nhờ giúp đỡ, rất sáng khoái đồng ý, tuyệt đối không để lộ tung tích cô đi đâu cho bất cứ ai, đổi lại là, Tống Lăng Tâm phải thường xuyên giữ liên lạc với cậu ta, để cậu ta yên tâm.

Lần trước ở sân bay từ biệt tuyết rơi đầy, lần gặp lại, là ở Đài Loan nóng bức.

“Cậu gầy đi rồi!” Hẹn nhau ở nhà hàng nhỏ gần công ty, Trần Diệc Danh vừa thấy cô đã kêu, “Gầy quá! Cậu không ăn cơm hay sao vậy? Có phải giảm cân không đó?”

Tống Lăng Tâm mỉm cười không đáp, nụ cười ảm áp rộn ràng, nhưng mà, ánh mắt cô lại rất ưu sầu.

Trần Diệc Danh là một thanh niên vui vẻ mạnh khỏe, vừa ăn cơm vừa nói tán gẫu, hết sức phấn khởi báo cáo tình hình gần đây không quên âm thầm quan sát cô.

Cô thật ốm, cảm giác đột nhiên trưởng thành rất nhiều. Khuôn mặt vẫn xinh đẹp mà thiếu đi ánh sáng rực rỡ lóa mắt, được yêu thương, không còn thấy khí chất ngọt ngào được che chở bằng mọi cách phát ra, thay vào đó là vẻ bình thản tẻ nhạt.

Cuối cùng, sau khi ăn cơm uống trà xong, Trần Diệc Danh chịu hết nổi.

“Lăng Tâm, cậu không hạnh phúc?” Cậu ta hỏi thẳng.

“Mình cũng ổn mà.” Tống Lăng Tâm theo phản xạ trả lời.

“Nói dối.” Trần Diệc Danh lắc đầu, gương mặt hơi tròn hiện ra vẻ lo lắng, “Mình nhận ra được, cậu hình như có rất nhiều tâm sự, hơn nữa. . .”

Cậu nói đến đó bỗng nín bặt. Nhìn cô, rồi nhìn chén súp trước mặt, dường như đang lo lắng chuyện nghiêm trọng nào đó, đáng vẻ khó mở miệng.

“Sao vậy? Hơn nữa cái gì thế?”

“Mình cho cậu biết một chuyện, nhưng mà, cậu phải hứa với mình là không giận.” Thật ra lời này là dư thừa, Trần Diệc Danh đến bây giờ chưa hề thấy đáng vẻ Tống Lăng Tâm giận dữ. “Mình. . . trước khi về Đài Loan, có, có gặp mẹ cậu một lần.”

Trái tim Tống Lăng Tâm bỗng nhiên nặng trĩu, có cảm giác không thở nổi. “Vì. . . vì sao?”

“Mẹ cậu mấy lần gọi điện hỏi mình có biết cậu ở đâu không. Lăng Tâm, mình không biết nhà cậu có chuyện gì, nhưng mẹ cậu thật sự rất quan tâm đến cậu.”

Nhớ lại giọng nói bà Tống già nua mệt mỏi, thành khẩn như mình hỏi thăm, tha thiết hỏi Tống Lăng Tâm đi đâu. . . Trần Diệc Danh gãi gãi đầu, cậu thật không tài nào cứng rắn từ chối nổi.

“Thế nên, cậu đã nói gì?”

“Mình chỉ nói cậu khỏe lắm, nhưng mình cũng không biết cậu ở đâu. Mình nghĩ mẹ cậu không tin đâu.” Trần Diệc Danh thở dài, rút một lá thư từ trong túi ra, đưa cô. “Đây là trước đó mẹ cậu tới tìm nhờ mình đưa cho cậu, mình thật không thể từ chối. Cậu mà thấy bộ dạng của bà, dù là người làm bằng sắt cũng phải mềm lòng.”

Tống Lăng Tâm y như người máy, động tác nhận thư cứng nhắc. Vừa mở ra nhìn, bên trong là một xấp tiền dày, còn chu đáo đổi thành Đài tệ.

“Mẹ sợ con không có tiền tiêu xài.” Bà viết, “dù sao bất kể là lúc nào, hay là qua bao lâu, chỉ cần mẹ còn có cơ hội gặp con, thì đưa cho con. . .”

Tống Lăng Tâm đã không còn thấy rõ khúc sau bà ghi gì, vành mắt vừa đau vừa cay xè, nhưng cô vẫn cố nén không khóc.

Nhớ lại ngày hôm đó vào mấy tháng trước, sau lúc chuyện cô và Tống Khải vỡ lẽ, ông Tống vẫn luôn không nhìn thẳng cô, cũng không nói chuyện với cô câu nào, im lặng đi đến phòng cô.

“Dạy dỗ ra thằng Tống Khải súc sinh này, làm con chịu thiệt, ba rất xin lỗi con.” Ông Tống kiên cường nghiêm nghị, mái đầu cúi thấp đã có nhiều sợi bạc, hướng cô xin lỗi. “Ba sẽ đuổi nó đi. Nhưng chỉ cần nó biết con còn ở nhà nhất định sẽ tìm mọi cách trở về, mà để con đến nhà ông trên núi cũng không được. . . Hơn nữa giới truyền thông mà biết chắc chắn sẽ không tha cho con. . . Lăng Tâm, con đi đi. Đi đến nơi nào xa một chút, đừng cho Tống Khải và mẹ con biết.”

Nhiều năm qua, đây là lần đầu cô thấy người cha thứ hai ghen ngào.

Cô không hỏi nhiều, cũng không có cách nào biện bạch. Nhà họ Tống từng không đòi hỏi gì mà chăm sóc cô nhiều năm, nay ồn ào thế này, mắt nhìn thấy cha con sắp đoạn tuyệt, ba cô cũng đã mở miệng, cô có thể không đi được sao? Mà dù ông Tống không mở miệng, cô cũng đã chuẩn bị bỏ đi.

Đã vụng trộm được nhiều năm như thế, chịu đựng quá nhiều tất cả không thuộc vào cô, sớm biết sẽ kết thúc, như tình cảm của cha mẹ ruột cô, lại không thể hạnh phúc đến già; cô quá nhỏ đã trải qua nhân sinh vô thường, so với người bình thường càng cam chịu, càng chùn bước.

Khó chịu nhất là lừa gạt hai người họ, làm chuyện này trở nên không thể chịu đựng nổi. Mãi mê muội trong cuộc tình bí mật, sợ hãi không dám đối mặt với sự thật, giờ gặp báo ứng, không chỉ mình chịu, còn gây tổn thương cho người thân.

“Ba biết con muốn đi.” Ông Tống lời vừa khỏi miệng là cô giật thót, như tâm sự bị nhìn thấu.

Chỉ thấy ông Tống lấy ra bức thư, nhét vào tay cô, một xấp thật dày vừa sờ đã biết đó là tiền.

“Ba, con không...”

“Cầm lấy đi, ba không thể lo cho con, con phải tự chú ý.” Ông Tống trầm ngâm thật lâu, rồi như hơi nghẹn, nói không nên lời, rất lâu mới nói tiếp, “Đừng để mẹ biết, nói con đi cho khuây khỏa mấy ngày, ba sẽ giải thích với bà ấy.”

“Còn... anh...”

“Đừng nhắc đến nó.” Tiếng ông Tống chuyển sang lạnh băng.

Cứ thế, cô đi. Số tiền đó quả thực giúp cô lúc mới quay về Đài Loan không đến mức ăn đói mặc rách; còn nay, Trần Diệc Danh mang tới, là quan tâm như nhau của bà Tống. Sợ cô đói, sợ cô lạnh, sợ cô không tiền, không thể tự lo cho thân mình... Hai người cho cô tiền, số tiền đủ cho cô sống cả năm đơn giản cũng không lo thiếu thốn. Cô đã 23 tuổi, nhiều cô gái so với cô còn trẻ hơn đã kiếm tiền nuôi gia đình, còn cô...

“Lăng Tâm, dù thế nào, dù có giận dữ ba mẹ, cậu cũng gọi tin tức về chứ.” Trần Diệc Danh không hiểu rõ chuyện vẫn kiên trì khuyên nhủ, tiếng nói kéo kí ức chưa xốt quay về.

Cô chớp chớp đôi mắt cay nóng, cúi đầu không nói.

“Còn nữa, ông anh đẹp trai của cậu đáng sợ lắm nha, đến trường chặn đường mình mấy lần.” Trần Diệc Danh lộ ra vẻ mặt còn vương sợ hãi, “Mình cứ sợ bị anh ta đánh. Cậu cũng biết, anh cậu là vận động viên cấp quốc gia, vừa cao vừa khỏe, mình mà bị đánh một cái, dù không chết cũng còn có nửa mạng! Van cậu, nếu giận ba mẹ, cậu ít ra cũng liên lạc với anh cậu đi chứ, mình nhớ anh ta khá thương cậu mà, không phải sao?”

Tổng Lăng Tâm hít một hơi khí lạnh, cổ găng bình tĩnh mà trống ngực đập vừa nhanh vừa mạnh.

Đã lâu vậy rồi, mà vừa nghe đến anh, trái tim liền không kiểm soát nổi. Cảm giác vừa ngọt ngào vừa đau xót chậm chậm lan ra, làm toàn thân cô nóng cả lên.

Đêm hôm đó, cô không tài nào ngủ được, ngay cả ngủ vài tiếng cũng không ngủ được, trong đầu như đèn kéo quân, hình ảnh cứ không ngừng lướt qua.

Ngoại trừ ba mẹ Tống, hầu hết khuôn mặt đều là anh tuấn lạnh lùng.

Lúc nhìn cô, vẻ mặt lại dịu dàng tận xương tủy. Trước mặt người khác không thể thể hiện nhiều, chỉ có ánh mắt biểu lộ sự nóng bỏng, thừa lúc người khác không để ý lại khóa lấy cô, làm cô mặt đỏ tim đập như nai con rối loạn.

Lúc ôm cô, nhiệt tình như lửa như phá tan vẻ ngoài bình tĩnh, muốn thiêu cháy cô; cô chỉ có thể hòa tan trong ngọn lửa hùng hực, trong khao khát của anh, không oán than không hối hận trao đi tất cả, cơ thể, con tim...

Đúng vậy, cô thật sự không hối hận. Dù phải rời khỏi ngôi nhà ấm áp, phải trải qua cuộc sống đơn độc, phải cô đơn chết già, cô đều không hối hận. Trải qua thử thách tình yêu mãnh liệt, giống một đóa hoa mãn khai, không thể nào lại vì ai đó mà rục rờ lần nữa.

Cô trần trọc mấy tiếng, đành rời giường, mở ngọn đèn nhỏ đầu giường, lấy quyển sách lót, tìm giấy bút, bắt đầu viết vài dòng thư.

Viết rồi xé, xé rồi viết, đến khi trời sáng hẳn — trang giấy vẫn trắng trơn.

Viết sao đây? Nên viết cho ai bây giờ?

Ba, mẹ, anh hai, con rất khỏe, xin đừng lo lắng. Cảm ơn sự quan tâm lo lắng của mọi người.

Vì sao chỉ vài dòng đơn giản như thế, cô lại không viết được? Bút trong tay, sao như nặng ngàn cân? Chữ viết quen thuộc, sau khi viết, sao lại xa lạ đến vậy?

Viết vội vàng, xé ra gấp lại, cô tìm phong bì bỏ vào, không dám xem nhiều.

Qua mấy ngày, cô cầm phong thư đưa cho Trần Diệc Danh.

“Xin cậu sau khi về đem cái này chuyển cho nhà họ Tống...” Cô biết Trần Diệc Danh còn muốn hỏi thêm, chỉ điềm nhiên ngăn lại, “Xin cậu đừng hỏi gì nhiều, được không?”

“Lăng Tâm...”

“Cám ơn cậu, cậu là người bạn tốt nhất của mình.” Cô quay lại cười nhẹ, nụ cười làm người khác không thể khước từ.

“Như vậy có tốt thật không?” Trần Diệc Danh vẫn không yên tâm hỏi.

Cô yên lặng trong chốc lát. “Ừ, thế này là tốt nhất.”

Còn nỗi đau lòng này, đêm đêm không ngủ này, nỗi nhớ nhưng không quên này... Cô có thể chịu được. Chỉ cần thời gian trôi qua, ba anh không thể nào giận con ruột mà giận cả đời, máu mủ tình thâm, đến cuối cùng cũng không sao.

Còn cô, dần dần cũng lành lại, hoặc là cũng quen lẻ loi một mình.

Ba ngày sau, Trần Diệc Danh chuyển thư cho bà Tống.

Đêm đó Tống Khải về đến nhà, thấy mẹ anh hốt hoảng lạ lùng, hốc mắt còn đỏ hồng.

Bảy ngày sau, anh lần thứ hai tới trường tìm Trần Diệc Danh, hai người ở góc vườn trường nói chuyện nửa giờ.

Và mười một ngày sau, Tống Khải lần đầu tiên đặt chân đến Đài Loan.

Bạn đang đọc truyện *Cám Ái Tình Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Edit: lephngoc

Beta: mkhoi

Một ngày nọ, vẫn là ngày làm việc bận rộn bình thường, bận đến nửa đêm mới được tan làm, trở về chỗ ở.

Đưa Tống Lăng Tâm trở về, là một vị thương nhân quảng cáo trẻ tuổi. Đối xử với cô rất có thiện cảm, cũng rất kín đáo, sẽ không làm gì quá đáng, nhiều lắm là khi tan sở, cùng nhau ăn một bữa cơm, hoặc giống như tối nay, thuận đường đưa cô về nhà.

“Cám ơn anh đưa tôi về.” Xe đến dưới lầu, Tống Lăng Tâm nói cám ơn, liền cầm túi xách chuẩn bị xuống xe.

“Thật sự không cần tôi giúp cô mua chút đồ sao?” Tàn tiền sinh nhìn cô xuống xe, cũng vội vàng mở cửa, đuổi theo. “Sắc mặt của cô không tốt, tôi có thể giúp gì được không?”

Kỳ thật chính là bởi vì ngũ không ngon, hơn nữa đúng lúc cô lại đến tháng, rồi tăng ca không có thời gian ăn, nên có chút suy yếu mà thôi; nhưng sắc mặt cô thực sự tái nhợt, làm anh ta nhìn thấy cô mà còn xót.

Cho nên lá gan của Tàn tiền sinh lớn hơn so với bình thường vài phần, tiến đến đỡ lấy cô nàng mảnh mai, vịn chặt lấy eo cô.

Tống Lăng Tâm cứng đờ, không chịu được nên hơi né người, miễn cưỡng cười cười, “Tôi thực sự không sao, đi lên ngủ thì sẽ ổn, không cần lo lắng như vậy.”

“Tôi không thể không lo lắng.” Tiếng nói thân mật mà trầm thấp của Tàn tiền sinh vang lên, dựa sát vào rồi nói bên tai cô: “Lần đầu tiên gặp em, tôi đã cảm thấy thực thương tiếc, một cô gái xinh đẹp như vậy, mà làm công việc vất vả như thế... Nếu có thể, có thể cho tôi được vinh hạnh săn sóc em không?”

Toàn thân nổi đầy da gà, Tống Lăng Tâm phải hít thật sâu, mới có thể đè nén bản thân như muốn hét lên chói tai vì xúc động. Đi làm được một thời gian, cô biết quy củ này, biết thói quen kinh doanh bất thành văn của Đài Loan—không thể trưng ra bộ mặt khó coi với khách hàng, huống chi điều đó cũng không phải là cá tính của cô.

“Cám ơn Tàn tiền sinh, chỉ là, tôi nghĩ tôi có thể tự chăm sóc cho mình, không làm phiền đến anh.” Cô vừa cười cười, lại cẩn thận né tránh lần nữa.

Cô không cách nào chịu được đụng chạm của đàn ông, cho dù là cái vịn vai, bắt tay cũng đều không được.

Thân thể cô đã thuộc về người đàn ông khác, duy nhất, đặc biệt, không thể thay thế được địa vị của người ấy.

“Lăng Tâm, vì sao em không thể cho hai ta một cơ hội?” Tần tiên sinh luôn luôn tao nhã, hôm nay tựa như hạ quyết tâm muốn xúc tiến quan hệ của hai người thêm một bước. Thấy Tống Lăng Tâm né tránh, anh ta lại càng bước về phía trước, cố gắng bao lấy cô vào người mình cùng bước vào cửa chính của nhà trọ.

Sau đó Tống Lăng Tâm thực suy yếu bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, kinh nguyệt của cô càng đau dữ dội hơn, toàn thân vô lực, muốn tránh thoát không phải dễ dàng như vậy.

“Tần tiên sinh, tôi nghĩ... Đã khuya rồi, không thích hợp để nói nữa, tất cả mọi người đều chạy nhanh về nhà nghỉ ngơi mới phải, muốn nói gì thì xin bàn lại vào giờ làm việc ngày mai.” Cô không dám lộn xộn, sợ càng tăng thêm nhiều cơ hội tiếp xúc, nên mới buông ra lời nói lạnh lùng, tỏ rõ lập trường.

Tia nhìn nơi khoe mắt cô luôn luôn chú mục tại một điểm gần đấy, hy vọng có người đứng lúc đi qua, dọa cho vị này sợ mà bỏ đi, đêm nay cô đang trong tình trạng không tốt, lại còn lựa chọn thời điểm khó coi này mà sinh chuyện, Tần tiên sinh lộ ra sự si tình chân thành. Có thể không trở mặt là tốt nhất, anh ta lại là khách hàng lớn của công ty; nhưng nếu cần, Tống Lăng Tâm sẽ không loại trừ la lớn tiếng cầu cứu, hoặc có thể đưa chân dùng sức đạp anh.

“Tôi vẫn luôn thích em...” Nói xong, Tần tiên sinh đã muốn tới gần bên má cô.

Tống Lăng Tâm sợ tới mức tim đập thình thịch, phản ứng theo phản xạ đột nhiên cúi đầu, kết quả trán của cô đập mạnh cằm của người đàn ông đang lên cơn ham muốn. Cú đụng lần này quá mạnh, hai người đều kêu đau một tiếng, Tần tiên sinh thậm chí còn lùi lại hai ba bước.

Đụng vào anh phía sau là một bức tường cứng rắn, ấm áp.

Không phải tường, mà là một người đàn ông cao lớn. Trong bóng đêm, ngũ quan thâm sâu gương mặt tuấn tú tối tăm lạnh như băng, giống như Sứ giả Thần Chết được phái tới trong đêm tối, người bình thường trông thấy còn sợ.

Tần tiên sinh đương nhiên là người bình thường, anh ta lập tức tránh ra, trở mặt nhìn hình bóng cường tráng kia sải bước đi qua, dịu lấy Tống Lăng Tâm sắc mặt càng thêm trắng bệnh, tựa như muốn ngất đi.

Giương mắt nhìn tiểu mỹ nhân luôn luôn duy trì khoảng cách ba thước trở lên với đàn ông, chẳng những không thét lớn đẩy ra, ngược lại trở nên mềm nhũn dựa sát vào vòng tay người lạ, người ngu ngốc cũng nhìn ra được, quan hệ của hai người này không tầm thường.

“Biến.” Một chữ tiếng Trung rõ ràng đơn giản lạnh thấu xương vang lên. Bởi vì có liên quan tới Tống Lăng Tâm, nên Tống Khải đã chọn học môn Trung văn hai năm, giờ phút này việc học ấy mới phát huy tác dụng tới đa.

Nếu người kia còn không đi, anh còn nhiều câu từ chưa được sử dụng.

Khuôn mặt trắng nõn thư sinh của Tần tiên sinh nhất thời cắt không còn giọt máu, anh ta vội vã thối lui đến bên cạnh xe, mở cửa xe ngồi vào trong, nhìn không được đành nói thảm, “Hóa ra đã có bạn trai, tại sao lại không nói sớm? Khó trách lại khó theo đuổi như vậy...”

Xe rời đi cấp tốc, khiến cho cơn hèm lại khôi phục sự yên lặng. Tống Lăng Tâm chỉ nghe thấy tiếng tim đập thình thịch thình thịch, bởi vì cô đang vui mặt vào trong lồng ngực cứng rắn ấm áp, tai áp vào ngực trái của anh.

Đầu cô thật choáng váng, thật choáng váng... Có phải cô đang nằm mơ hay không?

Nhất định là vậy rồi. Thân thể mệt mỏi suy yếu tới cực điểm, hơn nữa lại mới vừa trải qua cảm xúc khản trương rồi thư giãn, cả người cô suy yếu tựa vào khuôn ngực quen thuộc, miệng thốt ra, “Anh trai...”

“Chìa khóa.” Tống Khải lạnh lùng ra lệnh, nhận lấy chìa khóa mở cửa từ bàn tay nhỏ bé run rẩy của cô, ôm lấy cô đi vào cửa chính của nhà trọ.

Đối mặt với thang lầu một lúc, Tống Lăng Tâm bị chặn lại bế lên.

Cô không hề giãy dụa, bởi vì cô đã quá mệt mỏi rồi, vui mặt vào bên gáy anh, cô cúi đầu nói: “Lầu hai, phòng bên trái, có cửa màu vàng.”

Sau đó, ý thức của cô liền trở nên mơ hồ, rốt cuộc là đang ngủ hay là ngất xỉu, cô cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết khi tỉnh lại, cô đang nằm yên lành trên chiếc giường nhỏ của mình.

Cô mệt đến mức toàn thân đều ê ẩm, cơ hồ ngay cả mắt cũng không mở lên được, đầu choáng váng nặng nề giống như bị ngấm trong nước, ngay cả nằm trên giường mà giống như đang trôi bồng bềnh trong nước, lúc chìm lúc nổi.

Nhất định là nằm mơ rồi. Tống Khải làm sao có thể xuất hiện ở trước mặt cô, nhất định là mình rất nhớ anh, cho nên, nghĩ đến mức nằm mơ, cảnh trong mơ còn chân thật như vậy.

Tống Lăng Tâm thở dài, xoay người chuẩn bị đứng lên đi toilet. Chạm chạp ngồi dậy, vừa ngẩng đầu lên, đã bị bóng đen cao lớn đứng sừng sững bên cửa sổ dọa đến mức thiếu chút nữa phải hét âm lên.

Cô dùng sức che miệng, một tay kia đè lên ngực, sợ tới mức chỉ có thể mở to mắt, theo ánh sáng đèn đêm, cô nhận ra bóng người mới gặp lại trong mộng kia, là người yêu mình.

Tổng Khải không nói gì, anh tự tay mở đèn. Ánh sáng chói mắt làm cho Tổng Lăng Tâm nheo nheo mắt, cố gắng chớp mắt nuốt lại giọt lệ khát khao đầy chua xót.

“Đây là chỗ em ở?” Không chút vui mừng cùng hạnh phúc khi xa cách lâu ngày gặp lại, Tổng Khải lạnh lùng nhìn quanh một vòng căn nhà nhỏ sơ sài, ánh mắt như hai lưỡi dao lạnh buốt của anh quét về phía thân hình gầy yếu tái nhợt của cô, “Đây là phương thức em tự chăm sóc bản thân mình? Người khi này... là bạn trai của em? Em để cho hân ở trên đường động tay động chân với em?”

Từng câu từng lời bén ngọt, như ngọn roi, quất vào lòng cô.

Tại sao anh lại đến? Sao anh tìm được cô? Vì sao lại trở nên xa lạ lạnh như băng thế này? Hơn nữa, bên ngoài vẻ cay nghiệt, Tổng Lăng Tâm có thể cảm giác được, anh thực sự đang che giấu lửa giận.

Tổng Khải đang tức giận? Anh tức giận cô? Tức giận cô đã chạy trốn, tức giận cô không hề liên lạc? Tức giận cô cái gì đây?

Tổng Lăng Tâm chưa từng thấy qua sắc mặt của anh, ảm ức khó chịu đến chết được. Cô chỉ muốn mình chạy vội vào trong lòng anh, khóc rống lên một trận, trốn vào đôi cánh yêu thương che chở của anh, vĩnh viễn không muốn một mình đối mặt với thế giới này.

Nhưng cô không thể...

Mất thấy cô giống như pho tượng không nhúc nhích, bàn tay trắng nõn giấu đi hơn phân nửa khuôn mặt nhỏ nhắn, chỉ còn đôi mắt vừa đen lại vừa thâm sâu, ngập nước, nói hết ngàn vạn tâm sự. Tổng Khải đợi không được đáp án nào, anh cũng không hỏi nhiều. Xoay người, anh chuẩn bị ra khỏi căn phòng nhỏ hẹp khiến người khác bức mình này.

Anh đến cửa mở khóa, chỉ nghe thấy phía sau có thanh âm nhỏ như muỗi kêu vang lên—

“Anh trai... anh, anh muốn đi?”

Tổng Khải chỉ cảm thấy toàn bộ lông tơ phía sau cổ nổi hết cả lên. Tiếng nói suy yếu của cô, sao vẫn ngọt ngào dịu dàng như trong trí nhớ, khiến cho con người rắn rỏi như thép, cũng chịu không được mà choáng váng mất vài giây.

Không được, anh sẽ không dễ dàng nhượng bộ, tha thứ. Cho nên, Tổng Khải vận dụng ý chí hơn người khổng chế bản thân không xoay lại, không bước đến bên người cô, kéo cô vào lòng, bày tỏ thái độ thương tiếc. Anh chỉ lạnh lùng nói: “Anh ở khách sạn gần đây. Đợi em nghỉ ngơi qua ngày mai, sau khi tinh thần tốt lên một chút, chúng ta nói chuyện.”

“Nhưng...” Anh ở khách sạn nào? Anh làm sao biết đường? Còn nữa, ngày mai cô phải đi làm, anh làm sao tìm được cô? Hay là, muốn cô đi tìm anh?

Tổng Lăng Tâm còn muốn hỏi, trong lòng có một đồng nghi hoặc, lại bị tia nhìn lạnh lẽo làm cô nuốt trở lại vào bụng.

“Anh sẽ tới tìm em. Anh nói rồi, mặc kệ là em chạy đến đâu, anh đều tìm được.” Tổng Khải lạnh lùng nói, “Em tốt nhất là trở về sớm một chút, đừng để đàn ông đưa về!”

“Anh trai...”

Tổng Khải đã bỏ đi. Lưu lại bầu không khí nặng nề, gian phòng trống rỗng, và cô cùng với tâm tư bất lực trôi lơ đãng.

Giờ phút này trái tim ấy, giống như, giống như... càng đập càng mạnh hơn... càng ngày càng khó lấy lại bình ổn...

Hôm sau, tâm trạng Tổng Lăng Tâm bất an, đến nỗi người bên cạnh cũng nhìn ra được bộ dạng này.

Lúc gửi bản fax, cầm văn kiện có bản fax ở trên thì ngẩn người; nghe điện thoại thì không cẩn thận lấy nhầm làm đồ ống đựng bút; rót cà phê uống, lại đồ người cầm lấy tách cà phê để bị phỏng tay, giống như cũng không cảm thấy nóng chút nào.

“Lăng Tâm, Lăng Tâm!” Trần Gia Phân theo dõi, kêu cô thành tiếng—khiến cô sợ tới mức buông lỏng tay, thiếu chút nữa hất nguyên tách cà phê bóc khói vào người.

“Á!” Tuy rằng tay chân luống cuống cứu giúp, nhưng vẫn đổ ra vài giọt, lên quần dài của cô. May thay Tổng Lăng Tâm hôm nay mặc quần dài sẫm màu, tình cảnh bị thấm cũng không đến mức nghiêm trọng.

“Em bị làm sao vậy? Tâm thần thấp thòm không yên cả buổi sáng.” Trần Gia Phân nhún mày nhìn cô.

Trong vòng một đêm, cô dường như có gì đó rất khác, sắc mặt mặc dù có chút tái nhợt, nhưng vui vẻ nhộn nhạo không nói nên lời, giống như, giống như...

“À! Chị biết rồi, có phải Tần tiên sinh tỏ tình với em không?” Trần Gia Phân nháy mắt với cô, “Điều kiện của anh ta cũng không tệ! Là thương nhân kinh doanh đồ uống nhỏ, trẻ tuổi, tướng tá cũng rất nghiêm chỉnh, em động lòng rồi đúng không?”

Tống Lăng Tâm dở khóc dở cười. Vì sao chị Trần cứ thích ghép đôi cô vậy?

“Không phải.” Cô lắc đầu, viện cớ muốn đi toilet rửa sạch chút cà phê, cúi đầu chuẩn bị xin phép.

“Tình bạn giữa em và thằng em họ chị vẫn tốt chứ? Hai ngày nay nó luôn điện thoại tới nói bóng nói gió hỏi tình trạng của em, đây khăn trương, này, em bị gì à? Hai đứa bọn em xảy ra chuyện gì sao?”

Tống Lăng Tâm dừng bước một chút, trong lòng hơi giật mình cảm thấy như vừa tỉnh ngộ.

Tống Khai... Chắc là đuổi theo hỏi Trần Diệc Danh, nếu không, làm sao có thể biết cô ở đâu?

Mà Trần Diệc Danh nói cho Tống Khai biết, hiển nhiên không chỉ đơn giản là chỗ ở như vậy thôi; Hôm đó khi cô tan tầm hơn bảy giờ, ra khỏi văn phòng, liền thấy đứng đối diện đường cái, là một bóng người quen thuộc đứng lặng.

Nước mắt cứ thế mà tuôn rơi lã chã, cô chỉ ngấm anh, không thể nhúc nhích.

Anh vẫn là người đàn ông anh tuấn nhất khi xưa của cô, cho dù mặc vào bộ quần áo thể thao, vẫn không giấu được toàn thân khí khái anh hùng, chiều cao hơn người kia cùng với dáng người đẹp đẽ, thu hút không ít tia nhìn chăm chú, chính là người có giọng nói huyền ảo bên cạnh cô—Trần Gia Phân.

“Woaa, đẹp trai quá! Mau chạy qua hỏi anh ta có hứng thú chụp ảnh quảng cáo một chút không, chúng ta có một chỗ buôn bán xe, một cửa hàng giày thể thao gần đây đang tìm người mẫu... Dáng người siêu đẹp, chụp quảng cáo đồ lót chắc cũng có thể được, sẽ làm phụ nữ chảy nước miếng cho coi... Lăng Tâm, Lăng Tâm? Em có nghe không?”

Đương nhiên là không. Lòng cô đã hoàn toàn bị chiếm hết, tạm thời không thể tiếp thu tin tức gì nữa.

Người sáng suốt vừa nhìn đã có chuyện xảy ra. Tâm thần nàng cả ngày không yên, linh hồn như đã muốn xuất ra ngoài, bị câu đi rồi, ánh mắt chỉ có thể nhìn thẳng tắp đến người đàn ông mạnh mẽ cao lớn bên kia đường, dường như quên luôn cả hô hấp.

Trần Gia Phân thầm thở dài trong lòng. Xem ra, thằng em họ ngu ngốc của cô, không có lấy một chút hy vọng rồi.

“Chị Trần, em, em có lẽ phải đi trước, không thể đi ăn cơm cùng chị...”

“Đi đi.” Ăn cơm cùng búp bê không linh hồn để làm gì chứ? Trần Gia Phân phát phát tay, nhìn theo hình bóng yếu điệu mảnh mai của cô băng qua đường cái, ném tia nhìn đến người đàn ông kia.

Mà người đàn ông đó thấy cô chạy tới, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết có hơi ửng đỏ, ánh mắt vừa thấy đã sáng lên, một câu cũng không nói, cũng không chào hỏi, anh chỉ giương mắt ngó qua tòa cao ốc một chút. “Em làm việc ở chỗ này?”

“Vâng.”

“Người vừa rồi là ai, đồng nghiệp à?”

“Là cấp trên của em, cũng chính là chị họ của Trần Diệc Danh.” Cô cẩn thận giải thích.

Tống Khai gật gật đầu, không nói thêm nữa, chỉ lạnh lùng hỏi: “Ăn cơm chưa?”

“Chưa ăn. Còn anh? Minh cùng đi ăn nhé?” Sau khi vội vàng hỏi xong, cô cắn cắn môi, nhin không được lại hỏi rồi! “Anh trai, anh hôm nay... ở chỗ nào? Vì sao lại đến Đài Bắc? Tối làm việc, hay là...”

Tống Khai nhìn cô một cái, không trả lời.

Anh cả ngày ở đâu à? Anh bận rộn lắm. Dựa vào bản đồ, lên mạng download địa danh vân vân, anh đã đi khắp thành phố xa lạ này, còn thật sự quan sát nơi mà cô lớn lên, hoàn cảnh cuộc sống hiện tại của cô.

Tìm hết cả một buổi chiều, đi quanh quần gần chỗ ở của Tống Lăng Tâm, chung quanh nhà ga, quán ăn, cửa hàng tiện lợi, công viên nhỏ... Tống Khai đều đã quen thuộc.

Hít thở bầu không khí mà cô hít thở, nghe được thứ tiếng quen thuộc mà cô nói, màu tóc tương tự đầy đường, nhưng ánh mắt người thật xa lạ... Anh tưởng tượng nhiều năm qua, Tống Lăng Tâm ở nước khác, chính là bờ ngõ với cuộc sống quen thuộc như vậy.

Sau đó, anh theo sự chỉ dẫn của Trần Diệc Danh lúc trước, tìm được công ty của cô, đứng gần đây kiên nhẫn chờ, đứng suốt đợi cô cùng đồng nghiệp đi xuống. Nhìn dáng vẻ tự tại của cô khi nói chuyện phiếm cùng bạn bè, trong lòng anh thật sự ngổn ngang trăm mối cảm xúc.

Khi cô ở nhà anh, bởi vì quan hệ với anh, càng về sau căn bản không thể được tự do, tình cảm lưu luyến của hai người không thể đường đường chính chính công khai, tuổi trẻ tươi đẹp, cô kiên quyết đè nén.

Được rồi, nhưng mấy tháng nay, cô được ở trong này tự do hít thở, nhưng thần sắc cũng không tương đối tốt—bên dưới hai mắt to có viền đen mờ nhạt, cả người gầy hằn đi, làn da trắng bệnh gần như trong suốt, không có chút huyết sắc nào. Tống Khải nhìn, cảm thấy đau lòng sâu sắc mà rõ ràng đến mức không thể bỏ qua.

Đương nhiên, còn chứng kiến đêm qua một tên đàn ông xa lạ đưa cô trở về, tình cảnh dây dưa lằng nhằng với cô, Tống Khải thiếu chút nữa bùng nổ ngay tại trận. Quả đấm của anh đã nhanh chóng siết lại. Chỉ thiếu chút nữa là vung ra ngoài, anh thật sự muốn đập nát đầu của tên đàn ông xa lạ kia!

Cô là của anh! Anh thật cẩn thận nâng niu trong lòng bàn tay, báu vật anh cưng chiều! Nếu cô ở chỗ này quá thật vui vẻ thanh thản, cho dù lòng anh đau như cắt, cũng sẽ suy nghĩ buông tay; nhưng cứ nhìn cô lo cho mình thành ra như thế, còn có mấy tên nhân rồi rách việc ở bên cạnh như hồ rình mồi... Không thể nào! Anh tuyệt đối không thể buông tay.

Thấy anh đã lâu không nói lời nào, vẻ mặt vừa lạnh lùng vừa cứng nhắc, Tống Lăng Tâm nhin không được, nhút nhát hỏi: “Anh trai, anh... muốn ăn gì? Em, em dẫn anh đi ăn, được không?”

Anh không phản đối, vẫn lạnh lùng không nói nhiều như cũ, mặc cô dẫn anh đến một quán ăn nhỏ, bàn bày đầy lỗ tai heo, đậu phộng luộc, rong biển, trứng hầm đậu linh tinh, sau đó lại thêm món sủi cảo làm bằng tay nóng hôi hổi, canh súp chua cay, ân cần giúp anh lấy tương, múc canh, giúp anh lấy đũa, lấy muỗng, mặt khác còn lấy thêm đồ uống.

Chờ đồ uống của hai người đưa tới bàn, Tống Khải liếc nhìn cô một cái, lấy đi ly Hồng Trà đá của cô.

“Á? Ly đó của em...”

Tống Khải lạnh lùng ngắt lời cô, “Em bây giờ uống được sao? Không sợ đau bụng ư?”

Nhìn thấy bộ dáng suy yếu mờ mờ lạnh lẽo của cô ngày hôm qua, quan hệ của hai người thân mật đến mức này, dù mới là nghĩ qua, Tống Khải đương nhiên biết đã xảy ra chuyện gì. Chỉ có điều, Tống Lăng Tâm nghe xong, liền không hiểu sao mặt đỏ ửng cả lên.

Đối với thân thể của cô, anh rõ như lòng bàn tay, có thay đổi một chút cũng đều chạy không khỏi ánh mắt của anh, cho nên, giống như bộ dáng thảm hại hiện tại của cô, không có lấy một chút trang điểm, cũng chẳng chưng diện, chỉ có mấy bộ quần áo đơn giản, đều giặt đến cũ đi, tóc cũng rất lâu rồi không sửa sang lại... Người yêu trong bộ dạng này xuất hiện trước mặt anh...

Nghĩ đến đây, Tống Lăng Tâm lén nhìn anh. Tống Khải vẫn lạnh băng như cũ, mặt không chút thay đổi, không nói gì giúp cô lấy chút đồ ăn trên bàn, còn thức uống Hồng trà đá vốn dĩ là của cô, cô lại chỉ có thể ngoan ngoãn ở một bên uống canh nóng, một mặt nhin không được gấp rau cho anh.

“Ăn ngon không? Anh có muốn ăn thử cái này không... còn cái này nữa, ăn thử xem được không?” Trước kia họ ăn ở nhà không được làm thế này thế nọ, Tống Lăng Tâm rất muốn để anh nếm thử, đồng thời lại sợ anh ăn không quen, liền ở bên cạnh bận rộn gấp rau, bận rộn hỏi, bận đến mức cô cũng chưa ăn được.

Tống Khải cũng không can ngăn cô, chính là đem đồ ăn chia đều thành hai phần, hạ lệnh nói: “Những thứ kia là của em, ăn hết đi.”

“Nhưng nhiều lắm... Anh à, anh muốn ăn nhiều một chút không?”

“Ăn đi.”

Mệnh lệnh của anh cho không phép phản bác, cô đành phải ngoan ngoãn cúi đầu ăn.

Kết quả có thể vì khẩn trương cộng thêm thể trạng không tốt, nên mất khẩu vị, ăn uống không nổi, cố ăn cũng ăn không xong, cuối cùng cô ngẩng đầu nhìn về phía Tống Khải năn nỉ ——

Về mặt Tống Khải không tròn gợn, khuôn mặt tuấn tú giống như tượng đá, nhưng vẫn vô cùng tự nhiên nhận đồ ăn còn thừa lại của cô.

Không có biện pháp, ăn ý vô cùng. Họ đã là một phần sinh mệnh của nhau, thật sự không dễ dàng dứt bỏ, chia lìa như vậy.

Nhưng, cô lại nhẫn tâm chặt đứt đi quan hệ giữa hai người, mặc kệ vì cái gì, không nói một tiếng rồi đi... Bỏ lại anh đối phó với ba mẹ, như người đánh mất trái tim, anh điên cuồng tìm cô khắp nơi!

Nghĩ đến đây, sắc mặt Tống Khải càng trở nên tối tăm.

Ăn xong bữa tối, sau đó cùng cô quay về chỗ ở, anh xoay người bỏ đi liền, ngay cả nói hơn hai câu cũng không có.

“Anh, anh không lên ngồi chơi một chút sao?” Tống Lăng Tâm thấy anh phải đi, nhin không được mở miệng gọi anh.

Tống Khải lắc đầu.

“Vậy anh, anh ngày mai muốn làm gì? Còn nữa, anh, sẽ đợi em chừng vài ngày nữa chứ?” Một mặt nói, Tống Lăng Tâm một mặt hận mình thật ngốc.

Rõ ràng thấy anh đến mừng rỡ như điên, vì sao tình cảnh lại trở nên ngượng nghịu như vậy? Cô ngay cả hỏi anh cũng không được, mở miệng hỏi thăm ba

mẹ cũng không được, càng khó nói đến đáp án của anh, Tống Khải thoát nhìn... thật sự rất tức giận.

Cho tới bây giờ Tống Lăng Tâm chưa hề có vẻ mặt xúc động thế này, chủ yếu là không kịp hối tiếc tui thân. Cô biết Tống Khải thực không vui, cũng biết anh nhất định không hiểu và bỏ qua cho hành động không từ mà biệt của mình, nhưng cô vẫn hi vọng, chỉ cần một chút là tốt rồi, khiến cô tiếp tục hưởng thụ một chút yêu thương, được cưng chiều đầy hạnh phúc, coi như chỉ là một nụ cười mỉm, một ánh mắt dịu dàng, có thể được như vậy không?

“Ngày mai? Anh có chuyện của mình.” Tống Khải vẫn trả lời lạnh lùng.

Tống Lăng Tâm trầm mặc. Mắt thấy Tống Khải chuẩn bị rời đi, cô mở miệng muốn nói, lại thốt không nên lời, đành phải ngậm lại.

“Còn có gì muốn nói?”

“Em... Em muốn... Em xin nghỉ phép ngày mai.” Vốn định đi cùng anh.

“Không cần, em đi làm việc của em đi.”

Nếu anh xoay người rời khỏi như vậy, thì buổi tối này coi như xong, nhưng người phá hỏng rời đi trước là anh, lại nhìn không được liếc mắt ngắm cô một cái.

Hốc mắt của cô đỏ lên, mắt to ngập nước, nước mắt tui thân ngân ngấn. Xem ra anh từng quyến luyến hôn lên cái miệng nhỏ nhắn không có chút máu vô số lần, bị hàm răng cắn mạnh, còn run nhè nhẹ, thực sự kiềm lại để không khóc.

Khi ba cô qua đời, trong nhà bị mất điện làm cho cô vốn sợ tối càng hoang mang lo sợ; buổi chiều mưa như trút nước kèm sấm chớp, nước tuôn xối xả vào phòng, bị tiếng sấm xé trời dọa sợ tới mức phát run... Tất cả diễn biến này cô đều trải qua.

Nhiều năm trước vào buổi chiều hè, anh ôm lấy cô đang hoảng sợ, hai người đều ướt sũng, tuy là giữa hè, tuy ở trong lòng ngực anh nhưng cô vẫn phát run, tình cảm đặc biệt cố gắng đè nén vào mùa hè đó rốt cục bùng nổ, anh cúi đầu hôn lên cánh môi mềm run rẩy của cô. Cũng là bắt đầu từ ngày đó, cô trao trọn thứ thuần khiết nhất của mình cho anh.

Tiếp thêm ý chí sắt đá, cô lại tức giận, Tống Khải cứ ở bên cạnh như thế, không rời khỏi cô.

Một giọt lệ trong suốt, như hạt trân châu, trào ra hốc mắt, chảy xuống hai gò má trắng bệch của cô—

Còn chưa kịp lăn xuống đến cằm, đã bị ngón tay thô thon dài mạnh mẽ lau đi.

Tiếng gió đêm, giống như có tiếng ai thở than thổi qua.

“Vi sao... đối với em... dữ dội như vậy?” Cô khóc hỏi, nghẹn ngào bắn loạn tâm trí.

Bàn tay to của Tống Khải ôm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, lòng bàn tay ướt ngay lập tức.

“Anh chỉ hỏi em, nếu hôm nay, tình huống trái ngược thì sao?” Anh không đáp lại câu hỏi, “Nếu ba mẹ tức giận, anh sẽ bỏ chạy, thoát được rất xa, thì em nghĩ thế nào? Anh nói rồi hi vọng chúng ta có thể kiên trì đến cùng, ba mẹ tiếp tục tức giận cũng có giới hạn, nhưng tại sao em lại yếu đuối như vậy, không có lòng tin với anh sao? Tại sao bỏ anh lại một mình, cùng nhau vượt qua không tốt sao?”

Tống Lăng Tâm càng khóc dữ hơn, nhưng lắc đầu, nói không nên lời.

Không phải là thiếu tự tin, cũng không phải hổ thẹn; sau khi xảy ra chuyện trong lòng cô không hề có ý muốn chạy trốn, nhưng nhìn thấy ông Tống xung đột kịch liệt với Tống Khải, rồi thêm yêu cầu nhỏ bé kia của bà Tống, cô còn có thể ở lại nhà đó sao?

Nơi từng săn sóc cô, yêu thương cô, là nơi khiến cô nếm trải qua mùi vị của thứ rượu tình yêu say lòng người; người chủ đã lên tiếng muốn cô rời đi, cô có thể không đi sao?

Nhưng, chuyện này nên giải thích thế nào? Nên nói thế nào đây?

Người mạnh mẽ như Tống Khải, sẽ không hiểu “có nỗi khổ tâm” hay “thần bất do kỷ” là cái gì. Theo quan niệm của anh, chỉ cần muốn làm, chỉ cần kiên trì, tất sẽ thành công, nhưng Tống Lăng Tâm hoàn toàn không cùng tính với anh, từ hoàn cảnh sinh trưởng, đến tình trạng cũng hoàn toàn khác biệt.

Nếu thế thì anh hoài nghi lòng của cô thì sao? Hoài nghi cô không đủ thương anh thì sao?

Đối mặt không nói gì, chỉ có nước mắt tuôn rơi.

Tống Khải nhìn đáng vẻ nghẹn ngào của cô, đám lửa lớn cũng bị nước mắt của cô tưới tắt, chỉ còn lại một đồng tro tàn còn bốc khói. Bất kể như thế nào, anh vẫn không nỡ làm cô khóc thành như vậy.

“Quên đi, dù sao đây cũng là quyết định của em, anh cũng không muốn nói nhiều làm gì. Em cũng lớn rồi, hẳn là biết mình đang làm gì, muốn gì.” Ngón cái của anh lau đi giọt lệ của cô, sau đó buông cô ra. “Lên nghỉ ngơi đi, anh cũng nên đi.”

Trong bóng đêm xoay người, Tống Khải rời khỏi cô, thân ảnh thon dài, một mình càng đi càng xa.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Ái Tình Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Edit: lephngoc

Beta: mkhoi

Tống Khải không thể cứ như vậy mà quay về khách sạn rồi nằm xuống ngủ liền, có vô số cảm xúc cuộn cuộn trào dâng trong lòng, anh cần phải đi, để bình ổn lại những suy nghĩ hỗn loạn một chút.

Đường phố ở nước khác, tiếng nước khác... Anh ở chỗ này, là người lạ hoàn toàn. Nhưng nhìn thấy Tống Lăng Tâm cùng đồng nghiệp, cùng ông chủ quán vui vẻ nói chuyện với nhau, thấy cô quen thuộc với hoàn cảnh sống ở chỗ này... Tống Khải luôn luôn nghĩ, có phải để cô ở lại đây có vẻ tốt hơn hay không?

Nhưng còn anh thì sao? Anh cứ như vậy mà buông tay, một mình về lại nơi không có cô? Mấy đêm dài không ngủ, sau khi nghiêm túc luyện tập và thi đấu vất vả thì vội vã đi tìm sự an ủi dịu dàng, chỉ có cô mới có thể cho anh sự ngọt ngào... Làm sao bây giờ đây? Anh có thể chịu đựng xa cách cô xa như vậy không, không thấy được cô, không chạm được cô sao? E rằng cô sẽ tủi thân buồn bực, sợ hãi.

Có sợ cũng không thể ở bên cạnh cô?

Tống Khải không dám quả quyết bản thân có thể chịu đựng được.

Rảo bước chậm trên con đường xa lạ, không ít người ghé mắt nhìn thân hình cao ráo của anh, thậm chí còn có người trên đường cố gắng bắt chuyện; nhìn cách trang điểm vừa nóng bỏng vừa xinh đẹp, đương nhiên là mấy cô gái trẻ có thể nói là mỹ nữ đến từ hộp đêm, lại còn rất phóng khoáng, Tống Khải không hề đặc ý mở miệng nói chuyện một chút, chỉ lắc đầu, lạnh nhạt rồi đi.

Không biết đã đi bao lâu, được một lúc mới về tới khách sạn. Phía sau quầy ở đại sảnh khách sạn, nhân viên trực đêm kêu “này” với anh, ánh mắt lại luôn luôn nhìn chòng chọc phía sau anh.

Sao vậy, có người ở phía sau?

Tống Khải vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy người đi theo sau anh—không biết đã bao lâu, nhút nhát cắn môi, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương, không phải là người giày vò anh từ nhỏ ——Tống Lăng Tâm sao?

“Em... vẫn đi theo sau anh à?”

Tống Lăng Tâm gật gật đầu, đứng ở cửa do dự, không dám tiến vào. Nói chung cứ như thế, cách xa khoảng năm mét, một đường đi theo anh.

“Sao lại đi theo anh? Không phải nói em lên lầu nghỉ ngơi sao?”

Tống Lăng Tâm lại cắn môi, không trả lời. Thoạt nhìn mặt đến thâm, mắt sưng húp, sắc mặt hơn cả thâm, giống như mở miệng sẽ té xỉu.

Bởi vì nói tiếng khác, chỉ có hai người hiểu, nhân viên trực đêm từ trong quầy luôn thò đầu ra nhìn.

Tống Khải thờ dài, “Đi lên rửa mặt, ăn một chút gì đi, chờ một chút anh đưa em về.”

Cô ngoan đến không tưởng tượng nổi. Ngoan ngoãn theo anh đến thang máy, ngoan ngoãn theo lên phòng, ngoan ngoãn rửa mặt. Tống Khải nhân lúc cô rửa mặt lại đi xuống lầu đến cửa hàng tiện lợi gần đấy mua chút bánh, sữa nóng, lại trở về phòng khách sạn thì cô đã cuộn tròn trên ghế sofa, đang ngủ.

Tống Khải ngồi xổm xuống trước mặt cô, nhìn không được lay nhẹ, khẽ chạm vào hai má vẫn còn nước mắt của cô.

Anh đi lang thang bên ngoài ít nhất hơn một giờ, vậy mà cô nàng mảnh mai này cứ đi theo một đường như thế?

Thật rất ngoan, nên anh không nỡ đánh thức giai nhân đang mệt mỏi vô cùng kia, Tống Khải ôm cô lên giường, định bụng để cô ngủ, còn anh có thể ngủ tạm trên sofa; lúc đến nơi thì đầu phải là không ngủ trên máy bay, trên xe buýt, xem như tập mãi cũng thành thói quen.

Chỉ là, thân thể anh thoáng nhớ lại, ôm chặt cô sẽ không định buông ra, mà cô cũng vậy, cho dù vô cùng mệt mỏi ngủ thiếp đi, cũng vẫn cuộn tròn trong lòng ngực anh, cánh tay mảnh khảnh ôm chặt lấy anh, không chịu buông.

Quên đi, cứ ôm chặt cô ngủ một chút, đợi khi cô ngủ sâu rồi thì rời ra cũng được.

Kết quả, Tống Khai cũng ngủ luôn.

Không biết đã ngủ bao lâu, chỉ biết là trải qua một khoảng thời gian cho tới nay, anh cũng chưa từng thả lỏng nghỉ ngơi như vậy. Khi anh tỉnh lại hết sức hỗn loạn, cảm giác được có một đôi tay nhỏ bé non mềm vuốt ve mình.

Lúc đầu có lẽ anh nằm nghiêng ngủ, cho nên hiện giờ lưng đưa về phía Tống Lăng Tâm, một tay của cô khẽ xoa tẩm lưng của anh, tay kia lén đặt đầu từ thắt lưng thon gầy, di chuyển đến khuôn ngực dày rộng, cơ bụng kiêu ngạo của anh, dịu dàng nhưng e thẹn sờ mó, thẳng một đường đi xuống.

Anh quả thực nên bắt lấy bàn tay nhỏ bé như có điện kia, không cho nó tiếp tục tác loạn, nhưng cả người anh như bị ngâm vào trong rượu ấm áp, đầu choáng váng không tỉnh táo cho lắm, thân thể lại vô cùng mẫn cảm, cảm giác chết tiệt này đúng là thật tuyệt vời...

Bàn tay nhỏ bé mềm mại khi gặp trở ngại thì chần chờ một chút, sau đó, cẩn thận cởi bỏ nút cài, chậm rãi giúp anh kéo khóa quần xuống... Xâm nhập thăm dò. Anh đã muốn không bị kích thích. Khi anh bị cô nắm giữ thì Tống Khai chỉ cảm thấy trong đầu mình chợt lóe lên một tia sáng trắng, thiếu chút nữa đã đầu hàng như vậy.

Không thể khống chế được cơ thể chính mình, không tự chủ được anh vặn vẹo nghênh đón sự vuốt ve giống như ma pháp kia của cô, anh càng mẫn cảm nhận thấy được, một thân thể mềm mại ấm áp nở nang dán vào sau lưng—trần truồng mà ngọt ngào, không một chút che đậy.

Vật nam tính cứng rắn của anh ở trong tay cô càng to thêm, cô lấy thân thể nhẹ nhàng cọ xát vào anh, khẽ thở dài một cái sau tai anh...

Một người đàn ông chỉ có thể chịu được đến vậy.

Tống Khai nắm chặt cổ tay cô, sau đó dùng lực gỡ xuống, ôm cô đến trước người, rồi xoay người một cái, thân thể mềm mại trần như nhộng đã bị đặt ở dưới người anh.

Đối với sự thô lỗ của anh, Tống Lăng Tâm không chút giây phút phản kháng nào, ngược lại, cô còn chủ động vờn hai tay ôm lấy cổ anh, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, đón nhận nụ hôn nồng nhiệt không dứt bị đè nén kia.

Anh hôn vô cùng thô bạo ngang ngược, hung hăng, giống như là muốn trừng phạt hành động chạy trốn yếu đuối của cô. Lúc này đây, cô không trốn, mà hoàn toàn hiến thực rộng mở chính mình, đón nhận anh.

Ham muốn lâu ngày của hai người giống như củi khô gặp lửa lớn, nháy mắt bén lửa; khi anh vùng về nồm nóng cởi bỏ đi toàn bộ quần áo, cô siết chặt lấy anh, đôi gò bồng đảo săn cứng trắng nõn bị thô lỗ nắm lấy, tùy ý giày vò, thậm chí có bị mút liên tục thì cô chỉ khẽ thở ra đầy yêu kiều, mà khi cặp đùi ngọc bị gác lên trên vai rộng của người đàn ông thì cô mở to mắt, không chút trốn tránh, đáp lại đôi mắt ẩn chứa bão tình trời dậy.

Anh không lưu tình chút nào, liên tiếp xâm chiếm thân thể mềm mại của cô vừa nhanh vừa dồn dập, còn chưa đủ ẩm ướt để tiếp nhận anh, cho nên, cô cảm giác mình hoàn toàn bị căng ra, đau thốn, đều có thể cảm nhận được vật đàn ông cường ngạnh kia tồn tại trong cơ thể cô.

Ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cô thốt lên tên anh.

Tống Khai nâng người dậy, thở dốc dữ dội. Anh cũng nhìn chòng chọc vào khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng của cô, tầm mắt của hai người quấn quýt, ai cũng luyến tiếc không nỡ rời đi trước.

Anh ngắm cô. Ngắm cô chặt vật quay cuồng trong dục tình, cổ nén xúc cảm mà thốt ra tiếng, sau cùng là dáng vẻ đầu hàng. Ngắm cô nhũ mào, đôi mắt sáng long lanh, lông mi thật dài run run, cái miệng nhỏ nhắn hồng hào khẽ thở dài bất lực đầy gọi cảm. Anh ngắm cô.

Đòi hỏi mạnh mẽ đi kèm với ham muốn, có xú xiu ngăn cản cũng không ngăn được nỗi đau ngọt ngào đang lan tràn trong thân anh. Anh muốn cô. Muốn đem tất cả cô vào trong người, muốn cô hét lớn bám móng tay lên lưng anh, muốn độc chiếm sự xinh đẹp mê hoặc mê man cuồng loạn khi cô cao trào, muốn sau đó cô mềm rũ dựa sát vào anh, ngay cả mắt cũng không mở nổi, chỉ ngoan ngoãn nghiêng qua để anh yêu thương hôn lên bờ môi mềm.

Tất cả đều muốn, tất cả đều là của anh. Dù cả thế giới có phản đối cũng không sao, dù cô sợ hãi chùn bước cũng không màng, cô là của anh! Anh tuyệt đối không buông tay!

“Xin anh...” Miệng cô bị hôn đỏ bừng, lúc này như thốt ra câu van nài nhu mì như ma chú.

“Xin anh cái gì? Hử?” Eo bắt đầu chậm rãi ra vào, anh còn độc ác hỏi. Bàn tay di chuyển lần xuống, đến nơi kết hợp giữa hai người xoa nắn, thông thả làm cô khó chịu, sau đó, ngón cái vờn về phần nụ ướt át ngọt ngào——

“Đừng! Đừng... Ah... Đừng xấu vậy mà...” Tống Lăng Tâm kêu lên. Đón nhận tấn công của anh, đoạn tiếp tục van xin, “Xin anh... đừng... đừng ghét em... đừng rời xa...” Cô muốn khóc, lời nói không thành câu, tuy nhiên Tống Khai vẫn không muốn buông tha cô.

“Em còn dám nói? Người bỏ đi là ai?” Anh bóp mạnh, đâm vào càng sâu, như muốn đem nhớ nhung mong ngóng, phần nộ không thể giải thích tất cả nhận chìm thật sâu trong cô.

“Là em... nhưng mà, nhưng mà... ba nói...”

Lời giải thích hoàn toàn phí hoài, hai người đã bị khao khát mãnh liệt thiếu rụi, anh đề lên thân mình mềm mại của cô, cúi đầu cắn đôi môi mọng đỏ, dùng đôi môi nhiệt tình nuốt trọn lời giải thích và tiếng hét của cô.

Đêm đó, anh một lần rồi một lần “trừng phạt” cô. Sự trừng phạt mê hồn, đôi lần một đêm rên rĩ thở hổn hển, thậm chí là thét khản cổ.

Hôm sau, hai người ngủ đến giữa trưa mới tỉnh lại. Hết cách, một đêm mặn nồng mây mưa, hơn nữa tinh thần mệt mỏi với thả lỏng, họ đều ngủ thật lâu, quả thật rất ngon.

Đương nhiên, nguyên nhân lớn nhất là, người quan trọng nhất ở bên cạnh, nằm trong lồng ngực mình, thì ngủ ngon là phải.

Sau khi rời giường, đi tắm qua loa, Tống Lăng Tâm vệ sinh sạch sẽ bản thân, từ phòng tắm đi ra liền thấy Tống Khải đang ở trần, chỉ mặc quần bò đang thu dọn đồ đạc.

“Anh?”

“Sớm tối anh lên máy bay về nước.” Tống Khải không ngừng đầu.

Anh kiên quyết xin nghỉ phép, quản lý cấp trên không vui, còn phạt tiền anh. Anh cũng chẳng hề để ý, nhưng bây giờ thật sự không trở về thì không được.

Hơn nữa, anh cần chút thời gian yên tĩnh, chấn chỉnh lại những gì mình quan sát được mấy ngày qua, quả thật lo lắng rối cuộc nên làm thế nào, phải đi bước kế tiếp như thế nào.

Ít nhất biết được cô bình an vô sự, biết cô ở nơi nào, đây mới chính là mục đích lớn nhất của anh, không phải sao? Về phần tiếp theo, anh cần lên toàn bộ kế hoạch tỉ mỉ. Tựa như dẫn dắt đội bóng, hay hết sức quan sát đối thủ, cũng muốn vạch ra kế hoạch tác chiến kỹ càng, sau đó thực thi tốt nhất. Thành công cũng không phải ngẫu nhiên—đây là tâm đắc chinh chiến nhiều năm trên sân bóng mà anh có được.

Và lại, Tống Khải không muốn công khai thừa nhận, nhưng tuyệt đối là sự thật, thì phải là: coi như ức hiếp cô một đêm, vẫn hoàn toàn không thể làm anh nguôi giận, anh vẫn còn rất tức giận, không tha thứ cho hành động chạy trốn của cô.

Tống Lăng Tâm chẳng hề nhiều lời, lẳng lặng đến bên cạnh anh. Cô một thân nhẹ nhàng khoan khoái, phảng phất mùi xà phòng thơm ngát, nhưng Tống Khải thà rằng ngửi mùi hương trên người của cô.

Bàn tay nhỏ bé của cô vươn ra, hơi run rẩy, khẽ nắm lấy bàn tay to bặm rợn của anh. Tống Khải nghiêng đầu, nhìn cô một cái.

Cô bị hưng hăng yêu thương một đêm, được nghỉ ngơi, con mắt mệt mỏi cùng hốt hoảng của mấy ngày trước đều tan biến. Tuy rằng vẫn có chút tái nhợt, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn tươi đẹp động lòng người, thoáng ẩn chứa vẻ nữ tính không nói nên lời, khỏe mắt chứa đựng tình ý ngọt ngào đến tan chảy.

Cô cắn cắn môi, để lộ ra bộ dáng xấu hổ, ngọt ngào e sợ kia, làm Tống Khải nhất thời hít sâu vài hơi, kìm nén bản thân muốn kéo cô vào lòng, dùng môi xóa đi sự xúc động nhu mì kia.

“Làm sao vậy?”

“Hôm nay... Dù sao, cũng còn chút thời gian, anh có thể... đi cùng em đến một chỗ được không?”

Tống Khải vẫn liếc xéo cô, suy nghĩ.

“Xin anh mà, sẽ không lâu đâu.”

Anh cho tới bây giờ đều không có cách cự tuyệt đôi mắt to u buồn kia, cho nên, anh quay mặt đi.

Tống Lăng Tâm dẫn anh đến vùng ngoại ô trên núi, một nơi thanh tĩnh. Rồi xa nơi huyên náo phồn hoa, họ đến một nơi có lẽ không xa lắm, nhưng không khí khác đi rất nhiều.

Họ đi qua một vườn hoa được giữ gìn rất tốt, đến một khu vực khác có song sắt khắc hoa ngăn cách. Người quản lý xem giấy chứng nhận của Tống Lăng Tâm, sau khi chào hỏi đầy nhã nhặn, liền cho họ vào.

Hóa ra, Tống Lăng Tâm dẫn anh đến gặp song thân đã mất của mình.

Họ hiện tại ở gần nhau, có ảnh trên bia mộ, hai người mà anh từ nhỏ đã gọi là chú thím Lăng, đang mỉm cười nhìn anh.

Nghĩa trang im ắng, gió núi thổi qua, cây khẽ chuyển động, lá cây phát ra tiếng xào xạc nhỏ, xa xa có tiếng kêu líu lo của mấy con chim không biết tên, càng làm cho không gian yên tĩnh thêm nổi bật.

Lọn tóc của Tống Lăng Tâm bị gió thổi qua khẽ tung bay, khẽ bám vào khuôn mặt nhỏ nhắn như được chạm khắc từ ngọc của cô, cô không chú ý tới tóc, nhưng bộ dáng phụng cụng của con cái, hai tay tạo thành chữ thập, cái miệng nhỏ nhắn thì thảo gi đó. Tống Khải đứng một bên đợi cô, nhìn không

được vênh lỗ tai lên, nghe ngóng.

“... Ba, mẹ, con dẫn anh Tổng Khải đến thăm hai người đây...” Cô khẽ nói, giọng như một cô nàng nũng nịu, giọng nói ngọt ngào, mềm mại. “Từ nay về sau, có thể con không thể thường xuyên tới thăm hai người được nữa, bởi vì... con muốn đi cùng với anh Tổng Khải...”

Tổng Khải nghe thấy, trái tim bỗng dưng bắt đầu đập nhanh.

Cô vừa nói gì? Cô muốn đi cùng anh?

Thật sự nhìn không được, vốn đứng hơi cách xa, anh len lén vượt qua từng bước, thu ngắn lại khoảng cách giữa hai người.

Cô dường như không để ý tới hành động tiến lại gần của anh, tiếp tục nhắm mắt, thắm thì, “Mẹ, mẹ có nhớ anh Tổng Khải không? Hình như mẹ với anh ấy không có cơ hội ở chung, bởi vì mẹ đã đi rất nhiều năm rồi, nhưng ba nhất định có thể nói cho mẹ biết, anh Tổng Khải rất đẹp trai, chơi bóng cũng thật giỏi, hơn nữa anh đối xử với con rất tốt, tốt lắm ạ...” Do con làm tổn thương trái tim của anh, con, con không đủ dũng cảm, con cứ cho là mình suy nghĩ vì mọi người, nghĩ như thế là tốt nhất, nhưng hóa ra lại làm tổn thương đến người con yêu nhất...”

Tổng Khải lại từng bước tới gần.

“Ngày hôm qua anh muốn con ngắm lại xem, nếu tình huống trái ngược, con có khổ sở không? Nếu đổi lại là anh không kiên trì, tự kiểm chế liền quyết định rời bỏ con, con sẽ như thế nào? Mẹ ơi, con thật sự suy nghĩ, con cũng đã tỉnh ngộ; con nhất định sẽ rất khổ sở, con sẽ thương tâm đến chết mất... Đêm qua, khi con luôn đi theo phía sau anh, luôn luôn khóc, anh vẫn chưa quay đầu lại... Ba ơi, mẹ ơi, con biết có lẽ anh ấy sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho con, nhưng con vẫn hy vọng, được ở cùng một chỗ với anh ấy. Con biết ba Tổng sẽ rất tức giận, mẹ Tổng sẽ rất đau lòng, chúng con thật sự không nên đối gạt hai người lâu như vậy... Hơn nữa sự nghiệp của anh cũng sẽ bị ảnh hưởng... Nhưng, còn lâu mới có thể công khai, dù con phải quỳ trong thư phòng một ngày, hai ngày, một tháng, hai tháng... Con vẫn là, vẫn là...”

Nói xong lời cuối cùng, cô đã bật khóc đến mức nói không được, nước mắt ở mặt tuôn trào, tiếng nói của cô hoàn toàn bị nghẹn lại.

Tổng Khải thở dài một tiếng, dùng cánh tay ôm cô vào lòng, mặt chôn vùi trong mái tóc của cô.

“Con vẫn là muốn ở cùng một chỗ với anh, mặc kệ lần này là ai, ai đuổi con đi, mặc kệ phải trả bất cứ giá nào, con phải ở cùng một chỗ với anh... Ba, mẹ, ba mẹ Tổng, con thực sự rất yêu mọi người, con không muốn mọi người đau lòng, nhưng mọi người đều có người bầu bạn, còn anh Tổng Khải chỉ có mình con...”

Anh ôm siết lấy cô, làm cô khóc càng nức nở hơn, nước mắt thấm ướt quần áo, giống ấn ký vĩnh viễn không thể phai mờ in lên ngực trái của anh.

Vài năm trước, cô trao trọn lòng mình cho anh, còn không phải là lấy đi của anh sao?! Sau đó, trái tim của anh không bao giờ thuộc về anh nữa, mặt trên trái tim đã khắc tên của cô, chỉ thuộc vì mình cô mà thôi.

Anh ôm cô khóc suối mướt, có một quyết định dứt khoát.

Anh thăm yên lặng, nói với tám ảnh trên bia mộ, là ông bà Lăng vẫn mỉm cười nhìn anh như cũ.

Chú thím Lăng, hai người không cần lo lắng, con sẽ chăm sóc Lăng Tâm cả đời, sẽ làm em ấy được hạnh phúc, sẽ cho em ấy tất cả những gì em ấy muốn, về sau con sẽ cùng em ấy thường xuyên trở về thăm hai người, xin cứ yên tâm giao em ấy cho con.

Dưới ánh mặt trời, thấp thoáng dưới bóng cây, trong vườn mộ yên tĩnh, đôi tình nhân ôm chặt lấy nhau, tựa vào nhau, thật lâu cũng không tách rời.

Sau một lúc lâu, cái mũi khóc đến đỏ bầm của Tổng Lăng Tâm, chôn vùi hơi thở nhẹ đầy khoan khoái vào trong lồng ngực quen thuộc, tiếng mũi nghẹn nghệt yếu ớt vang lên: “Minh đi được rồi, anh còn phải lên kịp máy bay... Em với ba mẹ nói chuyện xong rồi.”

“Thật không?” Tổng Khải cúi đầu, bàn tay to nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng vì khóc của cô, nhìn không được mà hôn. Cánh môi khẽ nhếch lên, thoáng hiện lên nụ cười mỉm khó có thể đè nén. “Em xác định chưa? Mọi lời nói anh nghe đều hiểu hết, nhưng, em không muốn dùng tiếng Trung nói lại một lần cho ba mẹ nghe sao?”

Bảo là muốn nói chuyện cùng ba mẹ, kỳ thật căn bản là muốn tỏ ra tâm ý cho Tổng Khải thấy. Bị trêu chọc như vậy, Tổng Lăng Tâm xấu hổ mặt càng đỏ hơn, đầu trốn vào trong lòng anh, làm thế nào cũng không chịu ngẩng đầu lên.

Mang tình cảm chân thành này theo anh suốt cuộc đời, Tổng Khải ngửa đầu nở nụ cười, tiếng cười lạnh lạnh, khiến cho lồng ngực run run. Tổng Lăng Tâm thiếp đi trong lòng ngực anh, nghe được âm thanh tươi cười thoải mái ấy, cũng nhìn không được mà nhếch miệng cười.

Ba mẹ, tụi con sẽ sống thật tốt... Hai người không cần lo lắng... Lúc này đây cô dùng ngôn ngữ của mình, khẽ nói thắm trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Ái Tình Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Kết thúc

Edit & Beta: mkhoi

Kết thúc

Sau đó không biết là bao lâu. Vào buổi chiều bình yên của một ngày nào đó.

Thư phòng nhà họ Tống ở lầu hai, lúc này cửa phòng hé hé. Một trái bóng nhỏ trên hành lang bên ngoài lăn vào trong, trái bóng màu quả quýt lăn lăn trên sàn gỗ tối màu, vô cùng nổi bật.

Lập tức, có một thằng bé khoảng một tuổi rưỡi, thò chân vào, lắc lư chạy đuổi theo bóng.

Lúc nhặt được, hai tay ôm khư khư, ngoảnh đầu chạy vào thư phòng. Chạy rồi chạy, chạy đến cạnh bàn, vươn tay đưa trái bóng cho một ông lão vẽ mặt nghiêm nghị ngồi sau bàn.

“Ông nội chơi bóng!” Thằng bé ngửa mặt, chờ mong hỏi: “Ném bóng nha ông?”

“Chơi bóng cái gì? Chơi bóng không có tương lai, sau này không thể chăm sóc vợ con.” Ông nội nghiêm mặt, nghiêm túc nói với đứa cháu, “Cháu phải cố gắng đọc sách, sau này làm bác sĩ, luật sư tốt hơn. Không được chơi bóng.”

Bà nội ở gần đó nghe được, chỉ thờ dài. Con của họ —— cũng chính là ba của đứa bé này —— luôn là vận động viên có thu nhập cao nhất nước, hàng năm đều cầm cờ đứng đầu bảng xếp hạng nộp thuế, bây giờ còn là phó huấn luyện viên trẻ tuổi nhất của đội bóng quốc gia từ trước đến nay, mà quan niệm của ông chồng gần gũi của bà còn như thế.

“Mẹ ơi?” Thấy ông nội nói nghiêm khắc, lại không chơi bóng với nó, thằng bé đành quay đầu tìm cứu binh, “Ba ơi?”

“Ba cháu không có ở nhà. Ông không cho phép nó bước vào cửa.” Ông nội lạnh như băng tuyên bố.

Thằng bé chớp đôi mắt đen nhánh, tui thân nhìn ông nội, lại nhìn qua bà nội, cái miệng nhỏ mếu máo. Vẻ mặt và bộ dáng đó, giống mẹ nó như đúc.

Trong phòng không có ba hay mẹ, chỉ có bà nội cười mỉm mỉm. Được rồi, không có người này có người kia cũng tốt, nó chạy đến chân bà nó, bà nội lại cung chiều ôm nó.

“Tiểu Duẩn ngoan nhất.” Bà nội ôm chặt thằng cháu, vừa đung đưa vừa dụ dỗ, “Không sao không sao, bà nội thương cháu. Ba mẹ đang bận, chúng đến bệnh viện kiểm tra... Mẹ còn phải sinh em trai cho cháu, cháu ngoan ngoãn chơi trong này đi.”

“Em trai!” Đôi mắt thằng bé sáng ngời, háng hái nhấc lại.

Ông lão ngồi sau bàn nhú mày, cúi đầu lẩm bầm mấy tiếng.

“Ông nội đang nói gì vậy? Tiểu Duẩn không nghe được đúng không cháu?” Bà nội ôm đứa cháu, vô cùng thỏa mãn nói chuyện phiếm với nó, “Bà cháu mình đừng để ý đến ông, được không? Được không thể?”

Tiểu Duẩn bị chọc cười hắc hắc, quả nhiên không ai hiểu ông nội rốt cuộc muốn nói gì.

Ông nội tăng hăng, không cam tâm bị hắt hủi cầu nhàu, “Ông nội thích em gái.”

Bà nội cười híp mắt, nếp nhăn trên khóe mắt tràn đầy yêu thương. “Tiểu Duẩn, bà nói cháu nghe một bí mật... Thật ra, bà cũng thích em gái. Ba cháu chắc cũng thích. Tất cả mọi người đều muốn có một cô bé con đáng yêu.”

“Em trai à!” Tiểu Duẩn vẫn kiên trì, dường như không cho phản đối. Tuổi còn nhỏ mà khuôn mặt đã khô ngô, đã tràn đầy quyết tâm cùng ngang ngược bướng bỉnh, nhú mày cũng cực kì giống ba Tống Khải. Về mặt đó, trên mặt ông cháu ba đời đều giống nhau như đúc.

“Nếu như sinh em gái, phải đặt tên gì đây?” Ông nội chuẩn bị chu đáo, đưa tay lấy cuốn từ điển trên giá sách xuống lật lật, chăm chú bắt thường.

Tống Khải và Tống Lăng Tâm sinh con, ông nội đặt tên Tống Duẩn; lúc đó, cuộc hôn nhân của hai người cuối cùng cũng được cho phép.

Gia đình trong lúc ấy trải qua sóng gió, đến nay chưa hoàn toàn yên ổn. Lúc mới trở về, Tống Lăng Tâm cùng Tống Khải thật sự quý trọng thư phòng một ngày. Cô gầy yếu không có sức khỏe như Tống Khải, mệt đến nỗi không đứng lên được, nhưng vẫn kiên trì, nếu ba mẹ không tha thứ cho họ, họ cũng không đứng dậy.

Người cha nghiêm khắc đến cùng cực với con trai, với Lăng Tâm lại không thể cứng lòng nổi. Nhưng ông thật sự không thể chấp nhận, đứa con như con ruột lại giấu diếm họ lâu đến mức ấy, càng không thể chấp nhận mối quan hệ dường như là loạn luân này.

Tuy rằng, hai đứa từ đầu không phải anh em ruột.

Sau khi công khai, Tống Khải cũng đối mặt với áp lực kinh hồn. Từ em gái biến thành người yêu, dù giải thích thế nào, hợp báo vài lần làm sáng tỏ mối quan hệ thật sự giữa họ, ngay cả tài liệu về ba mẹ đã mất của Lăng Tâm đều bị phơi bày, thì vẫn gây sóng gió.

Nhưng mọi chuyện đều dần trôi qua. Tayhai người trước sau vẫn nắm chặt lấy nhau, Tống Lăng Tâm dù sợ hãi đến phát run, cũng tuyệt đối không thả tay Tống Khải.

Bị lần lừa nửa năm, Tống Khải vui vẻ chịu đựng, còn cười nói với mẹ anh: “Dù sao con với Lăng Tâm cố gắng tăng gia sản xuất là được.”

Quả nhiên, chỉ cần chuyện Tống Khải quyết làm, tới bây giờ chưa hề thất bại. Bất kể là thi đấu, luyện tập, hay yêu đương, anh tính toán chính xác đến nỗi, Tống Lăng Tâm thuận lợi mang thai.

Không chỉ một lần mà liên tiếp hai lần, anh đều xác định sớm hơn cả cô, ngay cả ngày dự sinh cũng chuẩn xác, qua ngày khai mạc trận thi đấu lớn, nên anh ở bên cạnh cô khi đưa bé ra đời.

Ông Tống vẫn không dòm ngó gì đến Tống Khải, nhưng cháu nội ở trước mắt, lại là chuyện khác.

Một trái bóng nhỏ màu quả quýt đẹp đẽ, bay lên, rớt trúng ông nội đang chăm chú giờ từ điển, thiếu chút làm bể cặp kính lão.

Ông nội không tức giận, chỉ ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn quan sát đứa bé lại định ném bóng.

Thằng bé nhìn ông lộ ra nụ cười tươi đáng yêu vô tội. Ông nội, bà nội đều tan chảy rồi.

Buông cuốn từ điển, gác chuyện đặt tên sang bên, người ông đứng dậy, bàn tay ngoắc ngoắc, tiếp tục dạy dỗ. “Tiểu Duẩn, không được ném bóng lung tung! Muốn ném, ông nội làm cho cháu cái rô nhỏ qua kia ném, hơn nữa phải giữ kĩ bóng. Con sắp làm anh rồi, phải hiểu biết một chút! Sau này còn trông nom em gái nữa!”

“Em trai,” Tiểu Duẩn kiên trì lần nữa.

“Nếu lại là con trai, phải đặt tên gì?” Bà nội ngẩng đầu, vẻ mặt nghiêm túc hỏi ông. Sau đó không chịu nổi lại ôm thằng cháu trai đáng yêu, tiếp tục trêu nó, “Sinh thêm một đứa đáng yêu như tiểu Duẩn cũng không tệ, đúng vậy không? Tiểu Duẩn đáng yêu nhất, tên nghe hay ghê, đúng không? Tiểu Duẩn ngoan nhất!”

“Tiểu Duẩn! Đúng! Ngoan!” Nó thích chí học nói theo.

Nó tượng trưng cho tình cảm của ba mẹ cuối cùng được thừa nhận. Vậy thì, cô bé còn chưa biết ở đâu thì sao? Phải đặt tên gì đây?

Bởi vì, sinh ra trong gia đình tràn ngập sự kỳ vọng và yêu thương, hẳn là đặt tiểu Ái nhi...

Buổi chiều yên tĩnh, ông bà cháu ba người trong thư phòng chơi đến tận xế chiều.

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Cắm Ái Tình Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.